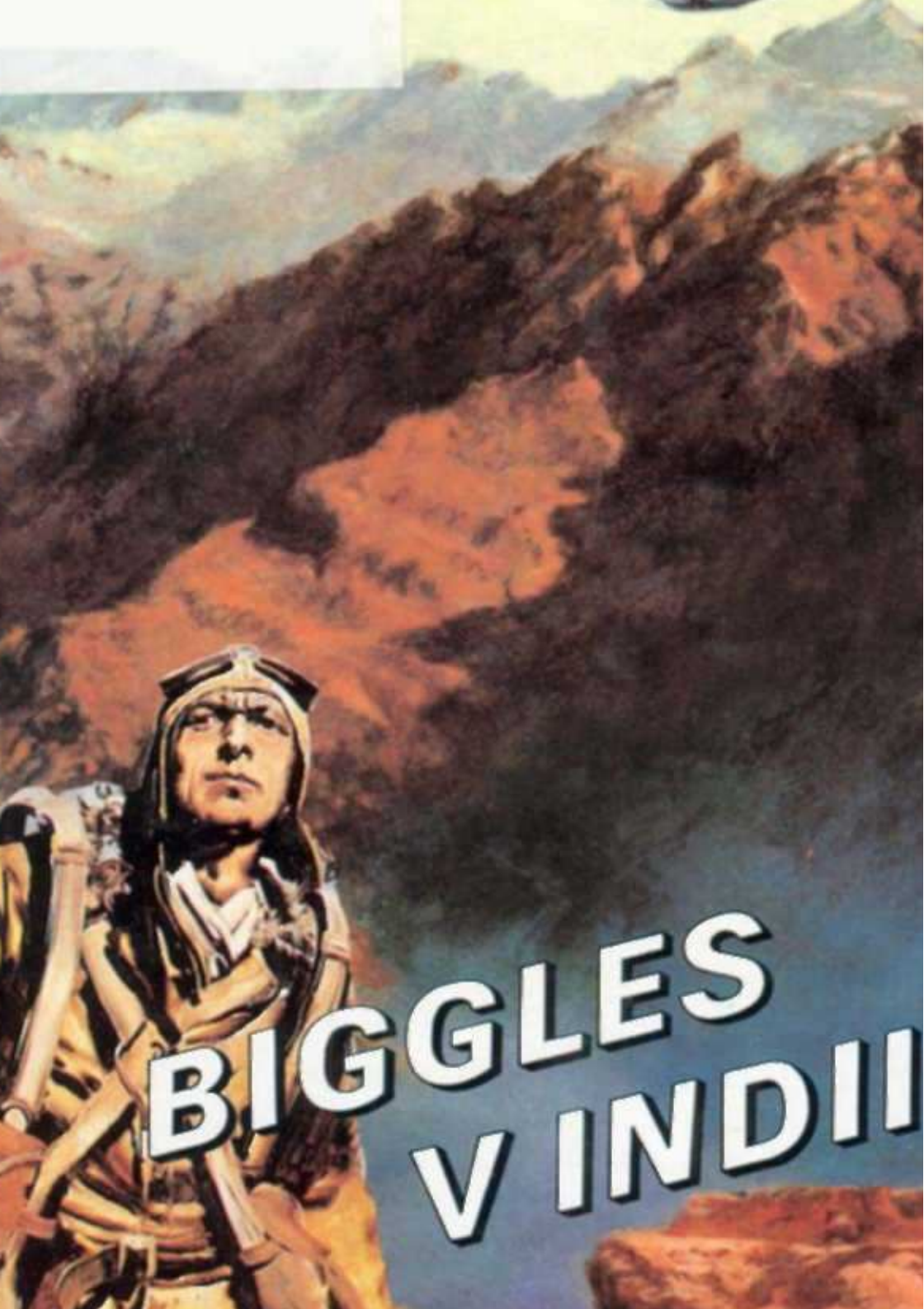

BIGGLES V INDII

W. E. JOHNS

BIGGLES V INDII

T & M PRAHA

1998

© W. E. Johns, 1960

Jacket Illustration Zdeněk Burian, Petr Barč

© Zdeněk Burian – dědicové, 1998

© Petr Barč, 1998

Illustrations © Petr Barč, 1998

Translation © Pavel Kaas, 1998

ISBN 80 – 85773 – 86 – 4

KAPITOLA PRVNÍ

BIGGLES JEDE DOMŮ

Mezi zdánlivým a skutečným rozbřeskem nastává v džungli vždy před ránem podivuhodný časový úsek trvající asi jednu hodinu. Během té doby již pohasnou hvězdy a měsíc, a o slovo se začne hlásit slunce. Veškerá příroda jako by v tom krátkém čase tajila dech a čekala v tiše odcházejícím šeru na nadcházející zázrak zrození nového dne.

Celý svět jako by byl ochromen tvář v tvář tomuto zázraku, přestože sem přicházel po celé věky. Ticho přírody bývá v těch chvílích naprosté. Ptáci nezpívají, hmyz nebzučí a neozývají se ani savci a plazi. Znepokojivé zvuky ozývající se z noční džungle utichají a zvuky provázející východ slunce se ještě neozývají. Nic se ani nepohne – ani mráček na nebi, ani list na stromě nebo vlnka na hladině odlehlého jezera Timbi Tso. Splývající palmové listy, které se skláněly ke svým

odrazům na vodní hladině, vypadaly v těch vteřinách jako součást kulis výpravné divadelní hry.

Avšak úsvit již vyčkával za obzorem. Slunce vítězilo, přestože dosud neukázalo svou jasnou tvář, a rychle zahánělo i poslední a nejtvrdošijnější stíny noci.

Policejní pilot Ginger Hebblethwaite, oděný do tropické košile a krátkých kalhot, stál v džungli, kde mu hustý podrost kapradin sahal až nad kolena. Nedaleko něj se leskla vodní plocha jezera, na jehož hladině se pohupoval obojživelný letoun letecké policie typu Gadfly. Zrzek tu stál uchvácen nádherou okolní scénérií a zatím se zdálo, že zůstane stát na místě navždy, pohlcen pomalu plynoucím mořem času.

Hustá mlha, která přispívala k tajemné atmosféře těchto míst, zpola zahalovala obraz, který měl před sebou, a na němž postupně bledly a rozsvěcely se modré, fialové a šedé barvy. Všechno kolem připomínalo spíše říši snů, než skutečnost. K dalším smyslovým požitkům onoho časného rána přispíval těžký nehybný vzduch plný sladkých až omamných vůní.

Světla přibývalo. Vodní plocha se třpytila a její průzračná masa získávala v blížícím se východu slunce ten perleťový nádech, pro který ještě nikdo nevymyslel přiléhavý název. A jezero navíc připomínalo zrcadlo, zobrazující duchy džungle. Prales je totiž obklíčil stromy, jež se ve vodě zrcadlily se zarážející věrností do sebemenších podrobností. Hladinu na mnoha místech pokrývaly talířovité listy leknínů, jejichž květy připomínaly stříbrné a zlaté kalichy obrácené vzhůru, aby zachytily co nejvíce ranní rosy.

Břehy jezera byly porostlé hustým rostlinstvem, které jako by ani nepatřilo do tohoto světa. Hradba, kterou vytvářelo, působila dojmem, že vyrostla k tomu, aby jezero navždy udržela oddělené od okolí. Některé stromy měly kmeny i větve zbarvené podivuhodným narůžovělým odstínem. Z kmene jednoho ze stromů, který již sklesl do pobřežní mělčiny, splýval trs orchidejí jako ohnivá záplava. Jiný se mohl pyšnit listy o rozměrech indiánského ponča. Mohutné, šest stop

dlouhé vějířovité listy stromových kapradin tvořily mohutnou klenbu, jako by po dlouhém utlačování vyrazily a dobyly si nový životní prostor. Nahoře přes ně splývaly zlatavé řetězce štědrince. Bledě zelené bambusové mlází tvořilo husté houštiny propletené úzkými, meče připomínajícími listy, jako by se útlé stonky shlukly k jakési obraně.

Daleko, velice daleko odsud, snad sto či více mil, vysoko nad severním břehem jezera se táhl mlhavý obzor, o němž Ginger věděl, že představuje štít některého z himalájských velikánů. Střecha světa. Snad to byl některý z posvátných vrcholů – třeba Triscul, Kedarath nebo Badrinath, o nichž jsou někteří horalé přesvědčeni, že je obývají bohové vládnoucí z jejich výšek celému vesmíru.

A potom ohlásilo slunce svůj příchod prvními hroty paprsků, které vrhly bílé světlo na matně modravé nebe, jež dostávalo na východním obzoru narůžovělý nádech. Pak se vyhoupl na východě horní okraj slunečního kotouče, a den převzal definitivně vládu nad světem. V tom okamžiku jako by džungle začala znovu dýchat. Nedaleko od břehu prudce vzlétl páv, živý klenot džungle, od jehož zářivě tyrkysové a purpurové hrudi se odrážely sluneční paprsky. Usadil se na větví a z bezpečí se zřetelnou nedůvěrou pozoroval zemi pod sebou, přičemž zvědavě nakláněl na stranu hlavu zdobenou korunkou z perí. Nablízku se ozvaly skřeky jakési zatím neviditelné opice.

Příčina zneklidnění obyvatel jezerního břehu se zjevila záhy. Z husté spleti křovinatého podrostu tvořeného zakrslými stromky druhu *madar* a zdobeného jeho bílými a nafialovělými jedovatými květy vyšel s majestátní elegancí tygr, klidný a sebejistý. Při chůzi hustým pobřežním rostlinstvem nenadělalo obrovské zvíře větší hluk, než ryba rozrážející vodní hlubiny. Náhle se tygr v půli kroku zastavil s jednou tlapu zviženou, a v okamžiku, kdy vycítil přítomnost lidského tvora, jej i spatřil. Oči Ginger a pralesní šelmy se setkaly. Zrzek se ani nepohnul. Nevydal ani hlásku. Tygr se zachoval úplně stejně.

Žlutočerný vládce džungle si ještě chvíli s neskrývaným překvapením prohlížel nezvaného vetřelce, a pak s okázalou netečností pokračoval v chůzi, až splynul s houštinami nekonečné džungle jako mizející stín.

Ginger cítil, že konečně může opět dýchat. Nemohl by tvrdit, že ho zvíře skutečně vylekalo, a to jednak proto, že neprojevilo sebemenší známku nepřátelství, a pak ovšem z toho důvodu, že do zdejšího prostředí dokonale zapadalo. Nabral do plechovky trochu vody z jezera na ranní čaj, a zamířil k malému čtvercovému stanu, postavenému asi deset yardů od břehu.

„Potuluje se tu tygr,“ oznámil, když přinesl vodu.

Biggles zívl, protáhl se a posadil se na pokrývce, kterou měl celou noc pod sebou. „A copak dělá?“ zeptal se, aniž by projevil zvláštní zájem o přítomnost šelmy.

„Pokud jsem dokázal pochopit, tak nic zvláštního. Prostě se u nás na chvílku zastavil při ranní procházce.“

„Pravděpodobně shání k snídani něco na zub. Pokud ho nebudeme provokovat, nebude nás obtěžovat. Normální tygři se s člověkem stýkají asi stejně rádi, jako normální lidé s tygry.“

„Doufám, že se nemýlíš,“ odpověděl pochybovačně Ginger. „Já se mu pro jistotu budu raději vyhýbat na sto honů.“

„Nic proti tomu,“ řekl Biggles, zatímco si zapaloval cigaretu. „Jaké je počasí?“

„Bezvadné. Už se rozednilo, takže sebou hled' hodit. Udělám zatím čaj.“

Ginger měl za sebou ranní hlídku na břehu jezera. Špičkou boty šťouchl do Algyho a Bertieho, kteří se zatím ani nepohnuli. „Koukejte vylézt,“ nařizoval. „Už je den.“

O chvílku později Ginger leknutím málem upustil šálek, když se nedaleko nich ozval řev, při němž stydla krev v žilách. Algy a Bertie, kteří si dosud hověli v příkrývkách, z nich vyletěli jako dva čertíci z krabičky.

Řev se ozval znovu a tentokrát byl podbarven zuřivým chrapotem a praskáním lámaného křoví.

„Jemináčku, pánové! Dělejte něco! Co to může být? Kde mám svou pušku? Kam mi spadl monokl?“ vychrlil Bertie jedním dechem, když v pyžamu vyskočil zpod pokrývky.

Biggles seděl na dece s obličejem skrytým v dlaních a celý se otrásal tlumeným smíchem, když viděl, jakou hrůzu vyvolal řev v jeho přátelích.

„Co je tu k smíchu?“ zeptal se dopáleně Ginger, z jehož tváří se jaksi vytratila barva.

„Vy,“ odpověděl popravdě Biggles. Vzhlédl a utřel si z lící slzy smíchu.

Venku zazněl řev znovu.

„Je to ten tygr!“ vybafl Ginger. „Viděl jsem ho a říkal jsem ti to.“

„Samozřejmě, že je to tygr. Ty ses domníval, že to považuji za myší hlásek? Nalij mi čaj.“

„Ty s ním nehodláš nic dělat?“

„Já? Proč? Co bys tak chtěl, abych udělal? On se o nás vůbec nezajímá.“

„Mně to znělo, jako by se o něco zajímal velice urputně,“ zabručel Algy, a nejistě se podíval na tenké stanové plátno, přes které slyšeli stále zuřivější řev.

„On se nezajímá o nic jiného než já, a to znamená o pořádnou snídani. Co s tím uděláme?“

„Chceš tvrdit, že celý ten povyk není kvůli ničemu jinému, než kvůli tomu, že hledá něco k snědku?“

„Ne. Ten povyk znamená, že už to našel, a nejspíš si chudák přeje, aby se mu to bývalo nepovedlo.“

„A co podle tebe našel – slona?“

„Ne. Dikobraza, a můžeš mi věřit, že by teď byl rád, kdyby narazil na něco stravitelnějšího. Ačkoli vím, že je to oblíbená tygří pochoutka, nikdy jsem nechápal, proč jim stojí za to pobodat si čumák o dikobrazí ostny.“

„Chceš, abychom ti uvěřili, že zvířátko jako je dikobraz má proti tygroví nějakou obranu?“ zeptal se nedůvěřivě Ginger.

„Věř mi nebo ne, ale ten mu dovede pořádně zatopit. Já bych si na dikobrazu v tomhle zápase klidně vsadil. Škoda jen, že k tomu došlo zrovna kousek od našeho stanu.“

„Proč?“

„Protože až to ten pruhovaný chudák konečně vzdá, dostane tak mizernou náladu, že se bude chtít pomstít na všem, co se před ním pohne. A to bych mohl být například já nebo ty.“

„Nerozumím,“ zavrčel Ginger. „Má tedy hlad nebo vztek?“

„Ted' už obojí. Když přestaneš přešlapovat a konečně mi naližeš šálek čaje, pokusím se ti to vysvětlit. Jak jsem říkal, jestliže existuje něco, kvůli čemu je tygr ochoten se popíchat, jsou to šťavnaté dikobrazí kýty. Všude kolem je spousta dikobrazů, ale naštěstí pro dikobrazy a naneštěstí pro tygry není snadné dostat se k nim.“

„Nechápu, proč.“

„To bys pochopil, kdybys to někdy zkusil sám. Dospělý dikobraz je vyzbrojený jedna radost. Je na tom asi tak dobře jako tank. Na hřbetě a na ocasu – a ten má, mimochodem, docela těžký – nosí asi tak patnáct set černých ostnů s bílými, nepříjemně zahrocenými špičkami.“

„Já vím. Používal jsem je při rybaření místo splávku.“

„První tygří útok obvykle skončí tak, že agresor dostane do čenichu ránu ocasem, na kterém rostou dikobrazovi krátké ostny, z nichž se vždy pár ulomí a zůstane v ráně. Tygr se rozeře, to jste ostatně slyšeli. Rozzuří se tak, že se pustí do dikobrazu všemi čtyřmi tlapami bez ohledu na následky. Dosáhne ovšem jenom toho, že má tlapy plné dalších ostnů, což není nijak příjemné. Člověk by si myslel, že se zarazí a zkusí přijít na něco jiného. Kdepak. Zaútočí znovu tlamou, které se děsí téměř všechna zvířata džungle, ale na dikobrazu velký dojem nedělá. Skončí to tak, že se tygr začne podobat

jehelníčku. Prostě dikobraz naruby! Také u jehelníčku míří špičky jehel do masa. Někdy dikobraz vyvázne, někdy ne. Tahle setkání končí různě, ale jedno je jisté: i když se tygr se ke své pochoutce někdy dostane, zaplatí za ni značně vysokou cenu. Kdyby včas pochopil jakou, snad by si dal k obědu raději brambory se špenátem.“

„Co pak udělá s tou sbírkou ostnů v těle?“

„Většinu z nich se mu podaří vytáhnout zuby, všechny ale ne. Některé mohou být zabodnuty na místech, kam se tlamou nedostane. Pokud se rány zanítí, což se obvykle stává, bývá tygr v pěkné bryndě, protože není schopen nic ulovit a řve bolestí při každém kroku. Zkus si představit, jak by se ti lovalo, kdybys měl plná chodidla a bradu háčků na ryby, a chyběly by ti ruce na to, abys je vytáhl.“

„To chápu. Jen nevím, proč bych měl kvůli němu slzet dojetím,“ poznamenal Algy chladně. „Čí je to ostatně chyba?“

Biggles jeho poznámku přešel. „Právě v takovém stavu, kdy je tygr pološílený hladem a bolestí, se stává velice nebezpečným. Tehdy je ochoten zaútočit na vše, nač narazí. Mnozí staří lovci tvrdí, že tahle zranění bývají jedním z důvodů, proč se z tygrů stávají lidožrouti. To není u tygra normální. On se člověku vždy raději vyhne. Když však nemůže nic ulovit a vidí, že domorodec, na kterého narazil v džungli, nemá na sobě ostny, skočí mu po krku, protože mu nic jiného nezbývá. Zjistí, že je to měkký a chutný oběd, který je neuvěřitelně snadné získat. Pak se začne vracet k lidskému sídlu. Když ho někdo nezastaví, je schopen postupně vylihnout celou vesnici. Takže teď už víte, co se dělo venku. Jestliže mám soudit dnešní případ, řekl bych, že vyhrál dikobraz.“

Řev zvenčí utichl a místo něj sem doléhalo hluboké chraptivé vrčení.

„Odhaduji, že se teď nejspíš snaží dostat z tlap ostny,“ řekl Biggles. „Kdyby se mu totiž podařilo dikobraza zabít, předl by jako kočka.“

„Necítím se zrovna nejlíp s tím znechuceným pruhovaným d'áblem kousek za dveřmi,“ zašklebil se zrzek. „Brzy poznám, zda se ještě zdržuje nablízku.“

„Jak to?“

„Poznám to po čichu. Tygr páchne stejně silně, jako většina ostatních masožravých zvířat. Po větru je cítit na velmi značnou vzdálenost.“

„Jak je na tom tygr při setkání se slonem?“ zajímalo Bertieho. „Podle mého názoru by ho slon měl být schopen pořádně prohnat.“

„Máš na mysli divoké slony žijící v pralese?“

„Ano.“

„Většinou se vzájemně respektují. Divoký slon se bojí jen dvou nepřátel – člověka a ohně. Pokud nejde o samce – samotáře, utíká před obojím. Když se vzdaluje od člověka, pohybuje se mezi stromy jako stín, a nenadělá o nic víc hluku. To člověk nedokáže. Jak to dělá, je tajemstvím i pro domorodce. Samozřejmě, že na pastvě, když láme větve a mladé stromky, nadělá spoustu hluku. Jenže my nepřilétli kvůli slonům, ani kvůli tygrům. Máme tu práci, a bude lepší, když se jí začneme věnovat.“

A teď se vraťme o měsíc nazpět, abychom se podívali, jaký úkol zavedl policejní letce se strojem typu Gadfly k opuštěnému jezeru u severovýchodní indické hranice.

KAPITOLA DRUHÁ

STAČÍ NAJÍT ČÍŇANA

„Povězte mi, kde jste se narodil, Bigglesworthe?“ přivítal otázkou svého oblíbeného pilota brigádní generál Raymond, šéf zvláštní letecké policie Scotland Yardu. Vystřelil na něj otázku ve chvíli, kdy Biggles za sebou ani nestačil dovřít dveře.

„Zrovna tuhle otázku bych tedy nečekal, pane,“ užasle zamrkal příchozí a přitáhl si židli blíž k Raymondovu stolu. „Narodil jsem se v Indii a myslel jsem si, že to víte.“

„Ale ovšem, samozřejmě, že o té Indii vím. Upřesním otázku, protože mne nezajímá ani kontinent ani země, ale místo. Kde přesně v Indii jste se narodil, Bigglesworthe?“

Biggles se nepatrně usmál. „Poprvé jsem spatřil světlo světa v bungalovu v Chini v provincii Garhwal, která leží na severu indického poloostrova.“

„Jak je to možné?“

„Zdá se, že mi moje narození vyčítáte, pane, ale já za to vážně nemohu. Můj otec opustil řady armády a vstoupil v Indii do státní služby. Po nějakou dobu pracoval jako zástupce guvernéra Garhwalu, a právě když byl s mou matkou na inspekci v Chini, přišel jsem na svět já. Jak jsem se dozvěděl později, došlo k mému zrodu poněkud předčasně. Mrzelo by mne, kdybyste mi vyčítal i tohle. No a bungalow, kde byli ubytováni, byl našťastí čistý, takže se mým rodičům podařilo udržet mě při životě. Věřte mi, že jsem v tom nevinně.“

„Nechte toho,“ zavrčel Raymond. „Jak dlouho jste tam žil?“

„V Indii? Asi dvanáct let. Pak mě začaly trápit horečky, a proto mě poslali domů, abych se zotavil. Bydlel jsem u strýce v Norfolku.“

„Pamatujete se na něco z Garhwalu?“

„Člověk nezapomene na místo, kde strávil prvních dvanáct let života.“

„Líbilo se vám tam?“

„Moc. Ostatně, co jsem si jako malý kluk mohl víc přát? Všude sloni, na kterých se dalo jezdit, na stromech ovoce a pávi, a řeky tam byly plné ryb.“

„Nikdy jste se tam už nevrátil?“

„Neměl jsem možnost. Když vypukla první světová válka, byl jsem na studiích, a než skončila, byli moji rodiče po smrti.“

„Vzpomínáte si na tu zemi dobře?“

„Pamatuji si ji tak, jak vypadala tenkrát, ale nepředpokládám, že by se nějak výrazně změnila. Když tvrdím, že ji znám, myslím tím, že ji znám tak, jako každý bílý kluk, který tam vyrostl – znám cesty z jednoho města do druhého. Pochybuji, že by se tam někomu tak malému podařilo seznámit se blíže s džunglí. *Bbarbar*, jak ji domorodci nazývají, pokrývá svahy na úpatí východních Himalájí. Já žiji v domnění, že džungle je neprostupná nejen pro bělocha, ale i pro domorodce. Mám dojem, že to bude jedno z posledních míst na téhle planetě, které se podaří probádat.“

„Určitě jste se pokoušel alespoň občas lovit, ne?“

„To ano. Můj otec byl zastáncem včasné přípravy synů na život. Obvykle jsem chodil s ním a se starým *shikari*, který mě učil stopovat a takové ty věci.“

„Ulovil jste někdy tygra?“

„Ne, ale jeden tygr málem ulovil mě.“

„Pro mladého chlapce dost nebezpečné místo.“

„Asi tak nebezpečné, jako když chcete přejít ulici na Piccadily Circus bez rozhlédnutí. To záleží na tom, jak si člověk zvykne. Tady každý den někoho přejede auto, a také nás to nedonutí zůstat doma. Italové, žijící na úpatí Vesuvu, prý pohlédnou každé ráno k vrcholku sopky, aby zjistili, jestli se nechystá k výbuchu. Já jsem zase každé ráno obrátil a vytřepal boty, abych zjistil, zda mi do nich v noci nevlezlo nějaké milé jedovaté zvířátko.“

Víte, každoročně zemře mnoho Indů následkem hadího uštknutí, a přece je to neodradí od vycházení. V naší zahradě žila dvanáct stop dlouhá kobra. Nijak nám nepřekážela, takže jsme ji nechávali na pokoji, protože díky ní nebyla v domě jediná krysa a sežrala by každého jiného hada, kdyby vnikl na její území. Tady si musíme zvyknout na pouliční ruch, tam si musíte zvyknout na hady, tygry, medvědy a levharty, pokud chcete opustit vyšlapané cesty. Jestli mě tam něco opravdu děsilo, byli to Bhotiové. Ani ne tak samotní domorodci, jako spíš jejich psi. Bhotiové scházeli z himalájských svahů s

kozami a ovci, které používali jako soumary k nošení nákladů vlny a boraxu. Jejich psi, obrovské bestie, připomínající chlupaté mastify, nosili ostnaté obojky. Byli sice vycvičení k ochraně stád, ale právě tak dobře se mohli vrhnout na člověka. A vůbec největším nebezpečím je tam malárie, hlavně její odnož zvaná pralesní horečka, protože ta vás dostane dříve či později. Mě dostala také.“

„Pamatujete si tamní jazyk?“

„Trochu ano. Měl jsem mezi obyvateli Garhwalu a Kumoa řadu přátel a hodně jsem z jejich řeči pochytil. Pořád se ještě dokážu domluvit hindustánsky i v jazyce urdu, ale už je hodně dávno, co jsem měl možnost s někým promlu...“

Biggles se zarazil a v očích mu blesklo podezření.

„Tak moment,“ vyhrkl. „Řekněte mi, oč vám jde.“

„Zajímalo mě, jestli byste se tam nechtěl podívat.“

„Myslíte – na dovolenou?“

„No... ne tak docela.“

„Mělo mě napadnout, že to nebude jen tak,“ zavrčel Biggles. „Co kdybyste mi laskavě objasnil ten váš náhlý zájem o Indii! Nepřišlo to na vás nějak zprudka?“

„Zrovna se k tomu chci dostat,“ usmál se Raymond. „Zatím jsem jen zkoumal, kolik si toho z dětství pamatujete. Takže k věci: nedávno jsme se dozvěděli, že někde v džungli Garhwalu se ocitl náš dobrý přítel. Je v nesnázích a my bychom ho rádi dostali do civilizace.“

„Předpokládám, že mým prostřednictvím?“

„Samozřejmě.“

„Kde přesně je?“

„To nevím.“

„To říkáte vážně?“ zamrkal Biggles.

„Smrtelně vážně. Víím jenom, že se skrývá v džungli.“

Biggles se zatvářil nechápavě. „A to čekáte, že já ho najdu?“ vyhrkl.

„Proč bych jinak o tom tak dlouho mluvil?“

„Mějte přece rozum a srdce,“ zasténal Biggles. „Džungle, o níž mluvíme, se rozkládá na rozloze pěti tisíc čtverečních mil! Celá armáda by tam mohla léta bloudit a nenašla by místo veliké, jako je tahle naše obludná budova. Kromě toho tam není kde přistát. Jediné rovné a otevřené plochy jsou pokryty čajovými plantážemi a prosnými poli. Někde v Moradabadu je jistě nějaké letiště, ale k čemu by mi bylo?“

Raymond znechuceně zvedl ruku. „Dobře, dobře. Neukvapujte se. Nic není tak horké, jak se na první pohled zdá. Zapalte si a poslouchajte. Věc se má následovně. Muž, o něhož nám jde, se jmenuje Poo Tah Ling. Můžeme mu říkat prostě pan Poo.“

Biggles povytáhl obočí. „Číňan?“

„No vidíte, jak jste bystrý, Bigglesworthe.“

„Nevtipkujte, pane. Je to britský agent?“

„Ne.“

„Tak co dělá v Indii?“

„O tom bych vám rád vyprávěl, pokud mě necháte mluvit.“

„Tak povídejte,“ vzdychl pilot.

„V době, než Čínu ovládli komunisté, byl pan Poo jedním z nejvýznamnějších obchodníků v Šanghaji – a vlastně v celé Číně. Vzhledem k vynikajícímu postavení znal osobně většinu britských obchodníků, kteří měli styky na Dálném východě. S některými z nich navázal přátelství. Je to jeden z mála Číňanů, kterým se dá bezvýhradně věřit. Jeho slovo platilo, a nikdy se nestalo, že by ho porušil. Včera jsem mluvil s jistým člověkem, který mi tvrdil, že ačkoli v mnoha obchodech, které uzavíral, šlo o velké peníze, nikdy nesepisoval smlouvy. Pan Poo by to totiž považoval za výraz nedůvěry. Co řekl, to splnil. Zaplatil, a všechno šlo dál.“

Obchodník pan Poo

„O takových Číňanech už jsem slyšel,“ kývl Biggles. „Škoda, že se od pana Poo a obchodníků, kteří jsou mu podobní, nepřiucí těm dobrým mravům také naši lidé.“

„To je moje řeč. Potíže pana Poo začaly, když v zemi získali moc komunisté. Byl to bohatý člověk, což samo o sobě stačilo, aby byl považován za odporného kapitalistu, téměř za ďábla. Pro nové držitele moci je vlastnictví peněz smrtelný hřích. Bylo jim zcela jedno, že Poo vydělal své peníze poctivým obchodem. Protože dobře věděl, jaký osud by ho v Číně stihl, uložil alespoň část majetku do vaku – sbíral vzácný nefrit – a v převleku za rolníka se vydal pěšky po řece Tsangpo do Tibetu. Pro šedesátiletého muže nebyla cesta ničím jednoduchým, ale dokázal to. Usadil se na náhorní plošinu, které říkáme střecha světa. Mylně se domníval, že tam, v Tibetu, stráví v klidu zbytek svých dnů.“

„Proč prchal do Tibetu? Proč neuprchl na Tchajwan, kam mířila většina uprchlíků? Tam by byl v bezpečí.“

„To víme až teď, protože ostrov je pod záštitou Američanů. Tehdy to ještě nebylo nikterak jisté. Navíc je pan Poo hrdý muž a asi si chtěl pomoci sám.“

„A co Hong Kong? Co se mu nelíbilo na něm?“

Raymond pokrčil rameny. „Nevím. Možná nechtěl přivést britské úřady do trapné situace žádostí o azyl. Byl to – nebo snad ještě je – bohatý člověk. Věděl, že po něm komunisté půjdou kvůli jeho bohatství. Proč si vybral právě Tibet není dávno vůbec důležité. Pravděpodobně ho považoval za nejbezpečnější místo. Vy víte, co následovalo. Do Tibetu vtrhla armáda komunistické Číny a obsadila celou zemi, přičemž se jí podařilo vyvraždit tisíce Tibetanů. A chudák pan Poo musel prchat znovu. Zamířil do Himalájí k indickým hranicím. Tak se dostal až do Garhwalu.“

„Do Indie se ale odebrala spousta Tibetanů. Proč se nepřidal k dalajlámovi?“

„To dost dobře nemohl.“

„Proč?“

„Tak uvažujte! Oni jsou Tibetané a pan Poo je Číňan. Na Tibet zaútočili čínští komunisté. Místní lidé by ho mohli považovat za vyzvědače! Je moc málo pravděpodobné, že by ho přijali mezi sebe. Byl by na tom stejně jako Němec, který by prchal před útočícími hitlerovskými vojsky spolu s Francouzi. Protože si to uvědomoval, rozhodl se jít vlastní cestou. V doprovodu tibetského sluhy, jenž mu zůstal věrný, se dostal po svazích Himalájí do Garhwalu, odkud už nemohl dál. Vyčerpaly ho útrapy cesty a horečka. Není pochyb o tom, že by zahynul na místě, kde omdlel. Došlo k tomu hluboko v pralese a daleko od lidských obydlí. Naštěstí jeho sluha narazil při hledání potravy na tábor penzionovaného důstojníka britské koloniální armády, kapitána Johna Toxana.“

„To měli štěstí. Co tam dělal Toxan?“

„Kopal. Hrabal se tam v zemi už šest let.“

„Pane Bože! Co hledal?“

„Rubíny. Asi před deseti léty, když ještě aktivně sloužil v armádě, našel během dovolené na lovu ve vyschlém říčním rameni pár kamenů. Zjistil, že jde o rubíny. Nebyly však žádné zvláštní kvality. Následkem povětrnostních vlivů byly již velmi křehké. Uvědomil si, že hlavní naleziště, z něhož se uvolnily, nemůže ležet daleko. Začal kutat v naději, že najde cennější kameny. Šest let se hrabal v zemi, a nenašel nic než drobné kamínky. Tak se tam pachtil v době, kdy se do oblasti dostal pan Poo. Toxanovi nosiči, se kterými tam přišel, už dávno utekli až na dva Gurkhy, staré vysloužilce z britské koloniální armády. Byli tak slušní, že ho neopustili. Toxan se o pana Poo postaral.“

„Znal ho?“

„Ne. Nikdy o něm neslyšel. Našel však starého muže, který se dostal do svízelné situace, takže ho vzal pod svou ochranu. Pan Poo, který mluví anglicky stejně dobře jako vy nebo já, mu svůj příběh vyprávěl.“

„Takže se z toho dostal?“

„Ano.“

„A zůstal s kapitánem Toxanem?“

„Ano.“

„Proč? Proč se nevypravil dál do Indie jako ostatní tibetští uprchlíci?“

„Ze dvou důvodů. Jednak se bál, že nevydrží další cestu a že se mu vrátí záchvaty horečky. A pak – jak už jsem říkal – on není Tibeťan. Je Číňan, a veřejné mínění v Indii není Číňanům příliš nakloněno, po tom co provedli jejich severnímu sousedovi. Poo měl strach z toho, jak by ho v Indii přijali. Nebyl si jistý, zda by mu Indové nepodřízli krk, a tak, aby nepřiváděl indické úřady do nemilé situace, rozhodl se zůstat.“

„Co se stane, když hodí Toxan kopání za hlavu, a rozhodne se vrátit?“

„V tom je právě problém. On už o tom uvažuje. Se svými dvěma Gurkhy však není schopen dopravit starého muže k civilizaci, a nechce ho nechat v džungli bez pomoci.“

„Mohli by sehnat pomoc u domorodců v nějaké vesnici.“

„Podle Toxana by to bylo pro pana Poo nebezpečné. Tvrdí, že domorodcům není proti mysli pomáhat Tibetánům, ale že by zabili každého Číňana, kterého by dostali do rukou.“

„Jak to Toxan ví? A kde jste získal tyhle podrobnosti?“

„Dostali jsme do Toxana sáhodlouhý dopis, ve kterém vysvětluje své postavení. Podle něj mu Poo sdělil, že má dost slušné peníze v Anglii, a potřeboval by se k nim dostat. Mohli bychom pro něj něco udělat?“

„Jak se podařilo Toxanovi odeslat ten dopis?“

„Musel poslat své lidi do Chini pro zásoby, když byli skoro na dně. Jim se podařilo poslat dopis poštou. Z jeho tábora trvá cesta do Chini tři týdny tam, a tři nazpátek.“

„Když nás Toxan žádá o pomoc pro pana Poo, jistě si od svého dobrotivého chování něco slibuje, že?“

„To bych neřekl. Poo by pro nás udělal totéž, kdyby byl na našem místě. Je už prostě takový. A Toxan ví, že ať o nás naši přátelé tvrdí cokoli, nikdo nás nemůže obvinít z toho, že bychom nechali na holičkách své přátele, kteří se ocitli v úzkých. Už jsme pomohli mnoha lidem, jen to nevytrubujeme do světa.“

„Takže stručně řečeno je situace následující: někde v *bharbar*, v džungli, která odděluje hory na severovýchodní hranici od nížin, se nachází skupina pěti mužů – jeden běloch, jeden Číňan, dva Gurkhové a Tibetán. A vy chcete toho Číňana dostat sem.“

„Přesně tak.“

„A po mě chcete, abych pro něj letěl.“

„Velice správně.“

„A teď mi řekněte, jak bych ho podle vás měl najít?“

„To už nechám na vás.“

„Při veškeré úctě, pane, vás upozorňuji, že nemáte ani ponětí o tom, co ode mne chcete.“

Raymond se usmál. „Mám alespoň hrubou představu. Určitě se to dá uskutečnit, a vzhledem k tomu, že znáte prostředí, jste právě vy ten nejlepší kandidát. Pokud selžete vy...“ Odmlčel se a rozpráhl paže.

„...můžeme alespoň říci, že jsme udělali všechno, co bylo v našich silách.“

„Panu Poo tím asi moc neprospějeme, protože bude nejspíš mrtev dřív, než ho najdeme. Ten Toxan musí být hromsky odvážný chlapík, nemyslím si však, že má jasno v tom, jak pana Poo dopravit pryč. To nemohl nechat jednoho ze svých mužů v Moradabadu nebo někde jinde, kde bych mohl přistát, aby mne dovedl do svého tábora? Bez průvodce to místo najdeme jen zázrakem.“

„Proč by to mělo být tak obtížné? Vždyť už máte s džunglí své zkušenosti. Co třeba vaše potulky Jižní Amerikou?“

„To bylo něco jiného. V amazonském pralese se obvykle můžete poměrně dobře pohybovat, protože vysoký les tam zabráňuje bujení podrostu. Ale skutečnou džungli najdete pouze v Indii. Je téměř neprostupná. V bambusovém houští si dokážete proktestit cestu, ale když se dostanete do rododendronového lesa, který je tam víc než obvyklý, a narazíte na spleť větví silných jako vaše stehno, jste v koncích. Skupina vyzbrojená sekerami si v něm snad vyseká cestu dlouhou jednu míli za měsíc! A podívejte se, jak je *bharbar* rozlehlá!

Pokud si vzpomínám, táhne se asi padesát až sto mil do hor, a stovky mil podle nich. Domorodci do ní zatím nepronikli dál, než do nadmořské výšky šest tisíc stop. Pak už není nic než džungle, která začíná řídnout až v deseti tisících stopách. Vy si uvědomte, že tam není rovinatá země. Nejenže tam stoupají svahy celkem geologicky mladých Himalájí, ale zem je zbrázděná už od dob, kdy byla Indie ještě ostrovem. Tu oblast protínají horské úžlabiny, z nichž mnohé jsou stovky stop

hluboké, a ve kterých se ženou jak mlýnský náhon divoké prameny Gangy. Jediný způsob, jakým se tam můžete pohybovat, je využít průvodce, který vás povede po některé z cest, které tam před léty vysekali naši lidé, ale překvapilo by mne, kdyby nebyly dávno znovu zarostlé. Tam to netrvá dlouho. Žije tam několik domorodých kmenů, převážně lovců a kočovníků, ale jinak považujte tu oblast za neobydlenou.“ Biggles se odmlčel.

„Hrůza,“ otrásl se Raymond. „Takže kdy startujete?“

„Tak dobře,“ řekl Biggles. „Jen jsem se vám pokusil alespoň naznačit, co nás tam očekává. Do Moradabadu se dostaneme bez potíží, ale nevím, kam se dát dál. Odkud vlastně s hledáním pana Poo začneme?“

„Při leteckém průzkumu byste snad mohl objevit kouř z Toxanova tábora.“

„Jistě,“ ušklíbl se Biggles. „A až se po měsíci cesty džunglí dostaneme tam, odkud jsme viděli vycházet kouř, narazíme na tlupu Góndů, kteří si na ohni opékají ovci. Nemá smysl uvažovat o tom, že je možné spatřit ze vzduchu Toxanův stan, protože džungle je tak hustá, že není vidět vůbec nic. To Toxan musí vědět. Poskytl alespoň nějaké vodítko, podle kterého ho můžeme hledat?“

„Tady je jeho dopis. Napsal ho tužkou na ručně vyrobeném papíře. Píše, že jeho tábor je v nadmořské výšce asi osm tisíc stop, několik mil na východ a kousek níž od jezera, jež se podle něj jmenuje Timbi Tso. Ověřil jsem údaj na Úřadě pro koloniální průzkum, a podle nich tam někde to jezero skutečně existuje.“

„Tam někde?“ vyjekl Biggles. „No to je velmi přesné vodítko! Lepší ale něco, než vůbec nic. Poděkujte jim za mne. Název toho jezera, ačkoli jsem v jeho okolí nikdy nebyl, mi něco připomíná. Myslím, že jde o jezero, o kterém jsem slyšel vyprávět jako o Modrém jezeře, nebo o Modrých vodách. Proč, proboha, nezakreslil Toxan raději hrubou mapku, v níž by mohl

vyznačit významné body, podle nichž bychom se mohli orientovat?“

„Možná tam žádné nejsou.“

„Ano, to je více než pravděpodobné. Ze země vypadá celá ta oblast stejně, a nepochybuji o tom, že ze vzduchu to bude zrovna tak. A kromě toho Toxan jistě neuvažoval o možnosti leteckého pátrání. Škoda, že nedostaneme jednoho z jeho lidí jako průvodce. Všechno by bylo jednodušší. Za ty roky přece chodili pro zásoby mnohokrát a proto, i když tam není žádná stezka, musí znát cestu. Nemá ale smysl mluvit o tom, co mohl Toxan udělat. Nosiči, kteří ho opustili, už všechny podrobnosti patrně zapomněli.“

Biggles vstal. „Dobrá, pane. Dejte mi trochu času, abych si to promyslel.“

„Nepřemýšlejte dlouho, nebo bude na zásah pozdě.“

„Uvedl Toxan na dopise datum?“

„Jak si sám přečtete, sděluje, že skoro ztratil pojem o čase. Podle toho, že právě skončily deště, si je ale jist, že psal ten dopis v listopadu. Přišel sem leteckou poštou, takže pokud budeme na dobu cesty jeho lidí počítat tři týdny, uplynul od napsání asi tak jeden měsíc.“

„Rozumím, pane. Budu z toho vycházet.“ Biggles vykročil ke dveřím.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se Raymond.

Biggles se zastavil a srahl čelo. „Ano,“ řekl. „Něco by se našlo.“

„Co je to?“

„Vystavte nám povolení k nošení zbraní. Pro všechny případy si vezmeme s sebou pistole. A také bych měl rád pušku. V džungli nikdy nevíte, co vás potká, a žádný člověk se zdravým rozumem se tam nevydá bez prostředků k sebeobraně. Kromě toho se vydáváme do země, kde žijí velké šelmy. Můžete to zdůvodnit tím, že zbraně potřebujeme výlučně k sebeobraně pro případ nouzového přistání daleko od civilizace.“

„Ještě něco?“

„Hodil by se i dobrý fotoaparát, ale indiští celníci by proti leteckému fotopřístroji mohli mít námitky.“

„Jak ho mám zdůvodnit?“

„Uvedte tam, že ho využijeme pro letecké snímkování za účelem chystaného televizního natáčení.“

„To nezní špatně. Projednám to s indickým vyslanectvím, a když to bude možné, zbrojní průkazy a povolení pro letecké snímkování dostanete.“

„Děkuji, pane,“ řekl Biggles a opustil kancelář.

KAPITOLA TŘETÍ

OPERACE PAN POO

Při cestě chodbou zpátky do své operační místnosti, pocítil Biggles zvláštní vzrušení z představy, že se vrátí do země, kde se narodil. Napadlo ho, proč se vlastně nikdy nevypravil do míst, na která měl šťastné vzpomínky, zkalené pouze představou horečky, která ho tehdy tolik potrápila. Když došel do operační místnosti, viděl, že jeho přátelé na něj čekají.

„Tak co nového?“ vybafl zvědavý Ginger.

„Jestli si dobře vzpomínám, není to nijak dávno, co tu někdo prohlašoval, že se cítí nejlépe v horkém podnebí,“ prohlásil uštěpačně Biggles.

„Jemináčku, starý brachu,“ zajásal Bertie. „To jsem byl přece já. Kokosové ořechy celý rok, to je moje slabost.“

„Kokosové ořechy ti neslíbím,“ řekl Biggles klidně. „Tam, kam poletíme, bude na stromech víc opic, než ořechů.“

„A kam že se to vydáme?“

„Do Indie.“

„Kam přesně?“

„Do Garhwalu.“

„Ale nepovídej! Není to náhodou ten lesík, kde jsi spatřil prvně světlo světa?“

„Je to ten háječek,“ usmál se Biggles. „To je něco! Báječné!“

„Možná vám to nebude připadat tak báječné, až se dozvíte, co se od nás chce.“

„Tak ven s tím, starouši. Už se nemohu dočkat. Vyrázíme dřív, než přijde zima?“

„Vyrázíme hned.“

„Skvělé. Povídej!“

Biggles si pomalu zapaloval cigaretu, aby své přátele trochu napnul. Protože v severní Indii skutečně prožil dětství,

věděl o ní mnohem víc, než stačil říci. Teď, když ho Raymond donutil, aby na ni začal vzpomínat, nořila se mu z paměti jedna zpola zasutá příhoda za druhou.

„Někde v džungli, na horských svazích mezi indickými nížinami a hranicí s Tibetem, se ztratil starý Číňan,“ začal potom. „Jeho jméno je Poo Tah Ling. My ho máme najít a dovézt ho sem.“

Algy se zatvářil nevěřičně. „To myslíš vážně?“

„Naprosto, a mám k tomu důvody.“

„Ale proč...?“

„Jestliže se mě ještě chvíli vydržíš na nic neptat a budeš mi věnovat pozornost, všechno se dozvíš,“ umlčel Algyho Biggles, sám se pohodlně usadil a stručně zopakoval přátelům obsah rozhovoru s Raymondem.

„Tak se věci mají,“ navázal potom. „Všechno to vypadá zdánlivě jednoduše, jenže je tady jedna zásadní potíž, a tou je naprostá nemožnost v uvedené oblasti přistát. Pokud vím, není tam žádné letiště kromě Moradabadu, a ten je příliš daleko. Mimo něj si ale neodkážu vybavit žádné dostatečně rozlehlé a rovné místo, kde by bylo možné posadit letadlo bez rizika havárie. V džungli nemáme jinou možnost, než letět dostatečně vysoko, abychom se vyhnuli nárazu do stromů, a vyskočit nad čajovou plantáží nebo prosným polem, aby člověk s padákem neuvízl vysoko ve větvích.“

„A co to jezero, o kterém se zmínil Toxan?“ navrhl Algy.

„Ano. Zdá se, že to je naše jediná naděje na přistání, která by nás mohla zachránit od námahy, která odradila pana Poo od pouti za civilizací. Ale nejsem si tím vůbec jistý. Možná je jeho hladina plná kmenů, možná jezero nenajdeme, možná tam ani žádné není. Nikdy jsem ho nespatriil, ale jak jsem řekl šéfovi, nejasně se mi vybavuje, že jsem o něm kdysi slyšel. Někde tam údajně leží vodní plocha, netuším jak veliká, kterou domorodci nazývají Modré jezero. Myslím, že to musí být ono. Nemělo by být těžké ho najít, protože je tam jediné, a s jiným si ho nespleteme. Pokud se nám podaří na jezeře přistát, čeká nás

pátrání po Toxanově táboru, a cesta k němu. Bude to rozhodně dlouhý pochod, a už nyní vás mohu upozornit, že nebude snadný. Vlastně by se mohlo na místě ukázat, že je nemožný.“

„Kdybychom objevili Toxanův tábor, můžeme mu shodit zprávu, že ho očekáváme u jezera,“ ozval se Ginger.

„Ten stařík může být příliš vysílený, než aby mohl pochod k jezeru vydržet. Všechno bude záviset na vzdálenosti, což je údaj, který neznáme. Pokud se nám podaří Toxanův tábor objevit, budou naše potíže vycházet z toho, že nám bude chybět možnost, jak s nimi komunikovat. Ani nebudeme vědět, zda je pan Poo ještě naživu. Pokud zemřel, ztratila by naše operace pochopitelně smysl. Kdyby se však vydal Toxan k jezeru, a my byli na cestě za ním, s velkou pravděpodobností bychom se někde v džungli minuli. Pak bychom na tom byli vůbec nejhůř.“

„Je ta cesta vážně tak obtížná?“ zajímalo dál zrzka.

„Nedokážeš si to představit, dokud to neuvidíš na vlastní oči. Víím, že jsi už navštívil drsné kraje, ale pochybuji o tom, že bys někdy viděl něco tak neprostupného, jako je indická džungle. Víím o čem mluvím, pánové. Už jsem měl tu čest. A přitom vždycky když jsme tam vyrazili na lov, měli jsme s sebou zkušeného místního *shikari*, který se uměl orientovat podle stezek zvířete. Většina z nich se jen klikatí džunglí a jediným cílem, k němuž vedou, bývá obvykle napajedlo nebo slánisko, takže nám samotným budou k ničemu. Chodíval jsem tam se zkušeným stopařem, chlapíkem jménem Josna Kumar. Věděl o krajině všechno, co bylo třeba. Ten už bude ale dávno po smrti.“

„Řekl bys tedy, že ta *bharbar* je nebezpečná?“

„Jak nebezpečná?“

„Obecně,“ řekl zrzek. „Kdo nám půjde po krku?“

„Kromě toho, že se v ní dá jen těžko pohybovat, tak nikdo. Pokud jde o vzhled krajiny, je mnohde skutečně úchvatná. Viděl jsem tam stromy, které musely pamatovat dobu, kdy přeplul Vilém Dobytel Kanál. Samozřejmě musíš dobře

vědět, co dělat, jinak se dostaneš do potíží, ale to platí vlastně všude ve světě. Stále musíš počítat s horečkou, která se vyřádila i na mně, ale my tam nestrávíme tak dlouhý čas, abychom se jí museli bát. Nechci ale, abyste si o té zemi udělali chybnou představu.

A jiná nebezpečí? Džungle není nebezpečná v tom smyslu, že by se hemžila domorodými kmeny s nepřátelskými úmysly. Nic takového nám nehrozí. Běloši lovili v džungli po celá léta, a většina domorodců je ráda vidí. Žijí tam hlavně Góndové. Původně sídlili ve střední Indii, ale kmenové války je donutily stáhnout se do hor.“

„Mám dojem, že z Garhwalu pocházeli ti žoldnéři, Gurkhové,“ vložil se do jeho výkladu Algy.

„To je pravda. Z Gurhwalu a z Nepálu. Jsou to výborní chlapi, ale nejsou to skuteční obyvatelé džungle. Možná, že se setkáme s Bhotii. Vypadají trochu jako Japonci, a věří na duchy. Můj *shikari* se vždycky bál setkání s jakýmsi neznámým kmenem Rishiů, ale já jsem je nikdy neviděl, takže o nich nemohu nic říci. Žádný z kmenů žijících v džungli se neživí obděláváním půdy. Všechny jen sbírají plody a loví zvěř.“

„Neměl jsem ani tak na mysli domorodce,“ řekl Ginger. „Myslel jsem spíš na nebezpečné dravce a plazy.“

„Záleží na tom, jaká zvířata považuješ za nebezpečná. Najde se tam spousta zvířat – sloni, tygři, levharti, medvědi a spousta dalších, ale na člověka útočí jen vzácně, pokud jim nezačne sám dělat potíže. Při výpravě je pochopitelně nebudeme vyhledávat – budeme mít na práci něco úplně jiného.“

„A co tygři?“

„Také ti se člověku raději vyhnou. Jsou mezi nimi přirozeně i výjimky. Třeba sloní samec, pokud je starý a odloučený od stáda, bývá strašně nebezpečný. Zrovna tak tygr nebo levhart, kterému zachutnalo lidské maso, může napáchat značné škody, než ho někdo odstřelí. Naštěstí jde o vzácné

případy. Za mého mládí neměli domorodci zbraně, kterými by takovým bestíím mohli vzdorovat, a vláda řešila podobné případy tím, že vyslala na místo zkušeného bílého lovce, aby drama vyřešil. Nepochybuji o tom, že dnes se najde řada Indů, kteří si s lidožrouty vědí rady.“

„A co hadi?“ otázal se Bertie. „Pokud existuje něco, z čeho mám husí kůži, pak jsou to oni.“

„Hadů je tam víc než dost,“ usmál se Biggles. „Většina z nich je docela neškodná, ale není radno to zkoušet, pokud je neznáš. Problémem hadů je, že s oblibou zalezou tam, kde bys je nejméně čekal, a vůbec se na tebe neohlíží. Zažil jsem s nimi jako kluk pár příhod. Jednou jsem si běžel pro míč, a když jsem ho chtěl zvednout, stačil jsem jen taktak uskočit. Vedle něj ležel stočený ten malý ďábel, bungar. Pokud ten tě uštkne, máš to za chvíli za sebou. Jednou jsem otevřel dveře do koupelny, a bungar, ležící na nich nahoře, mi spadl na rameno. Naštěstí pro mne se sesmekl a spadl na podlahu. Určitě si dokážete představit, že v tu ránu jsem byl za dveřmi. Na hady se dá zapomenout, ale když se vám stane něco podobného, rychle si je připomenete. Mého otce jednou uštkla do palce zmije řetízková, a málem na to zemřel. Celé dny se zmítal mezi životem a smrtí. Jestli má někdo hrůzu z hadů, měl by raději zůstat doma.“

„Krajty tam nejsou?“

„Spousta, ale ty nejsou jedovaté. Jsou to škrtiči. Chodil jsem je dost často pozorovat a jednou jsem viděl krajtů dlouhou téměř třicet stop. Mají v oblíbě vlhká a chladná místa, nejraději úzké zavlažovací příkopy na čajových plantážích. Z jejich kůže dokáží domorodci vyrobit spoustu krásných věcí. Všeobecně však platí, že nejhorší a nejnebezpečnější jsou malí hadi. Ale o těchhle věcech si budeme moci popovídat později. Teď bychom se měli zaměřit na organizaci cesty. Začneme u map a naplánujeme trasu.“

Tak tedy začala operace „Pan Poo“ a až do přistání letounu na Modrém jezeře proběhla bez potíží. Let do Dillí a

Moradabadu byl rutinní záležitostí, a letcům usnadnily cestu dokumenty vystavené s pomocí brigádního generála indickým velvyslanectvím v Londýně. Bigglesovi se velice ulevilo, když zjistil, že je nečekají žádné úřední průtahy, které by mohly jejich postup ztížit, hlavně však zpomalit.

Výprava strávila dva dny v Moradabadu, kde se Biggles pokoušel získat zprávy o kapitánu Toxanovi. Biggles doufal, že se mu podaří získat na Toxana kontakt prostřednictvím agentury, která mu zprostředkovala najmutí nosiče, který mu později utekl a nyní prý žil ve městě. Spojení s tím mužem nevyšlo patrně proto, že kapitán Toxan pobýval v divočině velice dlouhou dobu. Zdálo se, že ve městě o něm nikdo nic nevěděl. Nevyšla ani snaha zjistit něco prostřednictvím míst, kam Toxan občas vysílal své lidi pro zásoby, a Biggles se proto rozhodl neztrácet déle čas. Doplnili nádrže palivem a jako první a nejdůležitější cíl výpravy určili nalezení Modrého jezera. Brzy se ukázalo, že to nebude tak těžké. Podle předběžné polohy objevili v udaných místech jedinou vodní plochu, která byla natolik rozlehlá, aby ji bylo možné považovat za jezero.

Třikrát přelétli nad jezerem, aby propátrali hladinu. Nenašli na ní nic, co by překáželo v přistání, políčka leknínů je naopak upozornila na možné mělčiny. Došli k závěru, že nebudou plýtvat palivem na zpáteční let do Moradabadu a přistáli. Na břehu se hned dali do zřizování tábora. Dokončili práci jen chvíli před soumrakem a nemělo tedy smysl začínat za tmy s pátráním po táboru kapitána Toxana.

Biggles se rozhodl pro noční hlídky a přidělil každému jednu směnu. Věděl, že to asi nebude nutné, ale přece jen dal přednost obezřetnosti. Každý z přátel tedy prožil část svojí první noci v indické džungli v bdělém stavu. Neprožili při tom nic divokého, až na zrzka, který se při ranní cestě pro vodu na čaj setkal s tygrem.

S oním nebohým tygrem, který se tak nerozvážně rozhodl posnídat maso ostnatého dikobraza...

KAPITOLA ČTVRTÁ

MODRÉ JEZERO

„Ponecháš tu někoho, aby hlídal věci?“ zeptal se Algy, když tábor ožil přípravami na první opravdový průzkum.

„Nemyslím, že je to nutné,“ odpověděl Biggles. „Tohle jezero nenavštěvují lidé příliš často, stopy po člověku bychom objevili téměř jistě. Se stopami zvěře je to jiné. K vodní ploše tak velké rozlohy určitě nějaké vedou, všichni přece musíme pít. Rozhodně tady budou sloní stezky, ale ty nenajdeme jinak, než obcházením jezera, a na to není čas. Pokud by se sem náhodou dostali lovci, nemyslím si, že by se našich věcí dotýkali. Domorodci, které jsem potkával před lety, byli vesměs důvěryhodní a slušní lidé. A pak – vzhledem k práci, která nás čeká, budeme potřebovat na palubě co nejvíc očí. Tady stačí zajistit vchod do stanu, aby se nám do něj nepodívaly opice. Už jsem je tu slyšel. Jsou zvědavé jako malé děti, ale nepořádku dokáží nadělat mnohem víc. Nebudeme pryč dlouho.“

„Co je to tu všude cítit za vůni?“ otázal se Ginger.

„To je nějaký keř. Nevím, jak se jmenuje odborně, ale místní mu říkají *mbowa*. Je tu všude hojně rozšířený. Pokud se toho hodně nadýcháš, může se ti udělat nevolno.“

„Mouchy tady po východu slunce nejsou právě nejzdrvořilejší,“ řekl Bertie. „Moc špatná výchova, starouši.“

„Musel bys mít neuvěřitelné štěstí, abys v tropech našel místo bez much, mravenců a hmyzu vůbec,“ odpověděl Biggles, zajišťující vchod do stanu. „A jejich špatné výchově se nediv, do Oxfordu či Cambridge to mají odsud daleko. Než ale odstartujeme, bude dobré, abyste si trochu prohlédli místní džungli. Lépe tak pochopíte, co nás čeká při pěším pochodu. Pojd'te!“

Rozhrnul před sebou podrost, vykročil, s nemalými obtížemi ušel několik yardů a zastavil se.

„Kromě toho, že je děsně obtížně postupovat dopředu,“ zavolal přes rameno na své přátele, „je tady skoro nemožné udržet směr pochodu. Každý si docela přirozeně volí tu nejsnazší cestu, což znamená, že začne měnit směr. Pokud však zabloudíte, nenajdete směr zpátky a je konec. Jedinými schůdnými pěšinami tu jsou sloní stezky, které ovšem vedou všude jinde než tam, kam potřebujete. Sloni žerou za chůze, a proto za sebou zanechávají široké stezky. Při váze, kterou musejí živit, žerou vlastně pořád. Můj *shikari* mě ujišťoval, že slon žere osmnáct hodin denně. Nevím, zda měl pravdu. Nikdy jsem se tak dlouho nedíval na jednoho slona, je to nuda. Protože vám však sloní stezky dávají jedinou možnost, jak proniknout džunglí, všichni – lidé i malá zvířata – jich užívají. Horní patro pralesa nám bohužel neumožní řídit se podle stezek ze vzduchu. Říkám bohužel, protože v případě nouze by se nám mohlo hodit vědět kudy a kam vedou.“

Biggles znovu vyrazil a brzy se zase zastavil před překážkou, která připomínala spleť chapadla tisíců chobotnic. „Podívejte se na tohle,“ vyzval své přátele. „Rododendron. Přes bambusové nebo palmové houští se můžete prodrat, ale na tohle potřebujete sekeru. A ani s ní se moc daleko nedostanete. Tohle je jen malá houština, která se dá obejít. Je ale více než pravděpodobné, že narazíme na celé čtvereční míle porostlé rododendronem. A co pak? Středem spleti se nedostaneme. To vám říkám, protože jsem se o to pokoušel sám. Když to ale budete obcházet, sejdete z cesty tak daleko, že musíte mít zázračné štěstí, abyste nezabloudili. Na otevřeném prostranství je dobrým pomocníkem kompas, ale v tomhle zmatku vám obvykle není k ničemu. Takže už snad víte, o čem jsem mluvil.“ Ukázal před sebe.

„Tady vážně nejsou vůbec žádné cesty?“ nechápal Ginger.

„V době kdy v Indii vládli Britové, nechali v *bharbaru* vysekat pěšiny pro státní zaměstnance zabývající se lesním

hospodářstvím. V pralesních podmínkách to byla strašlivá práce, a tak vzniklo cest málo a leží daleko od sebe. Tady jsem nikde žádnou neviděl, takže na ně, jako na možnost dostat se rychle k cíli, můžeme s klidem zapomenout.“

„Poslouchejte! Není to slon?“

„Ne.“

„Tak co to zapraskalo?“

„Strom. Teakový strom. Domorodci říkají, že když praská, bude horko.“ Biggles se usmál. „Taky jste si mohli něco přecíst, než jsme vyrazili.“ Ukázal na keř obalený rudými a bílými květy. „Na tohle si dávejte pozor,“ varoval přátele. „Je to *madar*, smrtelně jedovatý keř, takže až budete mít žízeň, žvýkejte raději něco jiného. Říká se, že když se chce jeden domorodec zbavit druhého, namočí mu pár květů *madaru* do nápoje. Jenomže slunce už je dost vysoko, takže bychom měli vyrazit vzhůru.“

„Jaký je přesný plán, starý brachu?“ zeptal se Bertie, když se vraceli stejnou cestou zpět.

„Nemám přesný plán a ani ho mít nemohu. Prostě se pokusíme najít Toxana. Víc k tomu říci nemohu. Sami vidíte, co nás čeká. Chápu Toxanovy potíže, ale mrzí mě, že si nedal práci s označením místa tábora. Podle toho, co ukazoval při přistání výškoměr, se nacházíme v nadmořské výšce téměř devíti tisíc stop. Toxan uvedl, že jeho tábor je pár mil na východ odsud, a že leží o trochu níž. Záleží na tom, čemu říká pár mil! Pět, deset, nebo snad čtyřicet? V zemi této rozlohy není padesát mil žádná velká vzdálenost. A co znamená výraz, že jsou o něco níž, než jezero? Psal o osmi tisíci stopách. Doufám, že se nemýlil, jinak budeme hledat něco, co tady není. Obávám se, že si ani on sám není polohou svého tábora dost jistý. Možná, že sám jezero ani nikdy neviděl a pouze slyšel, jak si o něm domorodci povídají. Na to se samozřejmě nedá spoléhat. Když psal Toxan dopis, považoval podle všeho to jezero za jediný výrazný orientační bod široko daleko. Pokud

bychom se nemohli orientovat ani podle něj, bylo by nemožné něco podnikat.“

Dorazili k lanu, na kterém bylo uvázáno letadlo a Biggles ho začal přitahovat ke břehu.

Ponechali hydroplán na volné hladině především proto, aby ho uchránili před návštěvou opic. Proto také nechali na jeho palubě i konzervované a balené potraviny, které si chtěli brát na břeh až přímo k jídlu. Biggles vůbec nepočítal s tím, že zde naleznou přírodní zdroj obživy. Nepočítal ani s ovocem. Přes obecně vžitě představy o džungli, dá se v ní najít málo věcí, které by se daly sníst. Na stromech sice roste ovoce, bobule a ořechy, potrava ptáků a opic, avšak každý kousek, který spadne na zem, je hned spořádán mravenci a další havěť. A ani v případě, že by našli domorodou vesnici, nemohli by letci počítat se získáním potravin, protože domorodci drží jen malý počet krav, koz a občas vyhublou drůbež. Jejich další zemědělská činnost se omezuje na obdělávání malých prosných políček, která zemědělce sotva uživí.

„Zdá se mi, jakoby tu všechno leželo nějak na svahu, jestli rozumíte co tím myslím,“ ozval se Bertie. „Nezdá se vám, že by si Toxan postavil tábor spíš na nějaké rovině, než na šikmé ploše? A také na otevřeném prostranství, aby mu nepadaly housenky z listů do talíře s večeří.“

„V džungli otevřené prostranství nenajdeš,“ usmál se Biggles. „A ani ten svah není pravidelný. Povrch se tu zvedá v několika stupních. Často se podobá spíš strmému srázu, než povlnnému svahu kopce. A jediná místa, kde nenajdeš listů a housenky, jsou dna roklin a úžlabin, kde rostlinstvo smetou každoroční záplavy. Pokud by Toxan rozbil tábor v takové úžlabině nad úrovní záplav, ze vzduchu ho nenajdeme.“

„Jemine. Ty myslíš, že něco takového udělal?“

„Je to pravděpodobné. Především potřebuje mít v dosahu vodu. Kromě toho údajně našel své první rubíny v korytu vyschlé řeky a protože všechny řeky tu tečou ve stržích nebo

úžlabinách, které si samy vymlely, můžeme předpokládat, že táboří u některé z nich.

Kde jinde by mohl najít rubíny nebo jiné drahé kameny, když ne ve vyplaveném písku a kamení? Určitě je nenašel na zemi v džungli. Tu pokrývá vysoká vrstva tlejícího listí, spleť kapradin, nízkých rostlin a větví, které k ní splývají. Pokud bylo řečiště vyschlé v době, kdy Toxan našel rubíny, neznamená to, že je suché i teď, těsně po monzunových deštích. Tady nenajdete řeky, které znáte z Anglie. Zdejší toky napájejí záplavy z dešťů a tající sněhy z vyšších poloh. Záplavy vody musí někam odtékat, takže po svazích buď proudí voda, nebo jsou suché. Za celé věky záplav si prudká voda vymlela hluboká koryta a některé úžlabiny jsou stovky stop hluboké. Občas narazíte na místo, kde se setkávají dva nebo tři takové horské potoky a vytvoří jeden mohutný proud. Téměř všechna voda nakonec skončí v Ganze. Všechny zdejší kopce patří k jejímu povodí. Ale teď už pojďme. Brzy uvidíte na vlastní oči, o čem jsem vám vyprávěl.“ Zaujali místa v letadle.

„Budu se držet nízko a poletím tak pomalu, jak jen to půjde,“ slíbil Biggles. „Všichni se budeme dívat po kouři, vlajce nebo nějakém kusu hadru, který by mohl vypadat jako znamení. Jediné, co mi vadí, je to, že pokud Toxan vůbec letadlo uslyší, nemusí ho ani napadnout, že to s ním nějak souvisí. Gingere, ty si připrav fotoaparát a fotografuj všechno, co by mohlo mít nějaký význam. Takže startujeme.“

Již od prvního okamžiku, kdy se stroj vznesl, bylo možné z paluby pozorovat nedozírné pole pralesa, táhnoucí se k mlhavému vzdálenému obzoru. Na jedné straně se džungle dost příkře zvedala k obrům Himaláje, jejichž zubaté štíty rámovaly severní oblohu, na opačné straně ubíhaly zelené vrcholky stromů dolů k modravě zastřenému obzoru indických nížin. Teprve teď začínali muži na palubě přesněji chápat, jaký úkol mají před sebou, ačkoli měli již včera možnost vidět zdánlivě nekonečné rozměry džungle při hledání jezera.

Letoun mířil pomalu k východu a občas se odchýlil tu vlevo, tu vpravo z kurzu, nebo zakroužil. Nikdy nepřekročil letovou výšku větší než pár set stop. Šedozelenou celistvost zalesněného území pod letadlem občas narušila hluboká zemská jizva, která se zdála být důkazem síly některého z božstev, o nichž byli domorodci přesvědčeni, že obývají ledové vrcholky vzdálených horských obrů. Tyto rokle, které se vyskytovaly poměrně často, se obvykle táhly kolmo na kurz letadla a na jejich dně se většinou řítily do běla zpěněné vody přívalových potoků a řek.

„Asi měsíc po období dešťů začne většina těch toků vysychat,“ poznamenal Biggles. „Právě v období sucha musel Toxan najít své první rubíny.“

„Co vůbec dělal na dně té průrvy?“ zeptal se Ginger.

„Co já vím? Možná mu tam spadla dýmka, ale spíš byl na lovecké výpravě. Dno takové průrvy je velmi dobrým lovištěm, protože zvěř musí pít, a i v období sucha se udrží v hlubších tůních voda.“

„Naše jezero musí být na míle daleko jediným plochým místem.“

„Ani nevíme, zda se rozkládá na plochem území. Možná vyplňuje nějakou obrovskou zemní prohlubeň. Voda, která tudy protéká po stovky tisíců let tu obří jámu vyplnila a vytvořila z ní jezero. Nic o tom nevím, ale odhadoval bych, že jezero může být uprostřed i několik set stop hluboké. Nás to ale nemusí zajímat. Jezero tam prostě je a my měli kde přistát.“

Pak zvedl Biggles stroj do výše a po celou další hodinu letěl Gadfly ve výšce mezi sedmi a devíti tisíc stop. Křížoval směrem k východu, až se dostal do vzdálenosti asi čtyřiceti mil od jezera. Zatím nikdo z posádky nezahlédl nic, co by třebas jenom vzdáleně připomínalo předmět jejich zájmu. Na vzdáleném severním obzoru se barva krajiny poněkud změnila. V blízkosti hor se porost džungle měnil v hustý, tmavě zelený smrkový les, který se z výše výrazně barevně odlišoval od džungle v nižších polohách.

„Vypadá to docela beznadějně,“ řekl Bertie, který strčil hlavu do pilotní kabiny. „Nevidím vůbec nic, žádnou cestu, vesnici ani nic jiného. Jako by tu všechno vymřelo.“

„Přesně to jsem čekal, že mi řeknete, až si tu krajinu shora pořádně prohlédnete,“ řekl chmurně Biggles. „Vracím se k jezeru. Takhle bychom mohli pokračovat v letu až do doby, kdy nám dojde palivo.“

„Co ještě můžeme udělat?“

„Nic.“

„Pokud je Toxan ještě naživu, musel nás alespoň slyšet, pokud nás i neviděl. Proč tedy nezkusil dát nějaké znamení?“

„Také jsem o tom přemýšlel, ale jak jsem již říkal, nemusí si spojovat hluk letadla s blížící se záchranou. Kromě toho je dost možné, že ho ani nenapadlo připravit si nějaký signál. Může být mimo tábor a nemá možnost rozdělat oheň. Právě proto se vrátíme k jezeru. Zkusíme to znovu o něco později. Pokud nás slyšel, bude teď mít čas připravit si signál. Netroufnu si pokračovat v této vzdálenosti od základny a plýtvat palivem. Mohli bychom si vcelku snadno zaletět pro benzín do Moradabadu, ale nechci tím ztrácet čas, když to není nezbytně nutné. Kromě toho by se tam někdo mohl začít nepřiměřeně zajímat o to, co tu podnikáme.“

„Kdyby se dověděli, že hledáme Toxana, co je na tom?“ zeptal se Ginger.

„Někoho by mohlo napadnout, proč se britská vláda tak najednou zajímá o bezvýznamného chlapíka z džungle.“

„Chceš říct, že by ho mohli považovat za špióna?“

„Pročpak ne? Číňané už několikrát prohlásili, že Indie má na hranicích s Tibetem své špióny. Přirozeně, že to oficiální místa popřela. Nechceme přece způsobit Indům potíže. Vrátíme se tedy k jezeru. Viděli jste už dost na to, abyste pochopili, jak marné by bylo pátrat po Toxanovi po zemi.“

„To by bylo iracionální řešení, starouši. Nikdo rozumný by se o to ani nepokoušel,“ souhlasil Bertie.

Biggles otočil stroj k západu, a zatímco stále sledoval prales pod sebou, zamířil k jezeru, které v záři vysoko stojícího slunce, skýtaló nádhernou podívanou.

„S opicemi jsi měl pravdu!“ zvolal Ginger, když Biggles navedl letoun na přistání. „Náš tábor už našly. Všude se to tam opicemi jen hemží.“

Drobná zvířata se však rozprchla ihned poté, co Biggles přidal plyn, aby dovedl letoun až ke kotvišti.

Když vystoupili na břeh, nejprve si prohlédli tábor. Zjistili, že jejich věci nikterak neutrpěly, ačkoliv opice zjevně dělaly, co mohly, aby vnikly do stanu. Nyní zde však opět zavládl klid. V dohledu nebyla ani jediná opice.

„Jsou to malí zlodějíčkové,“ poznamenal Biggles, když otevíral stan. „Vsadím se, že nás teď pozorují odněkud z úkrytu. Blíž k obydleným územím jsou tak drzí, že má člověk strach nechat něco chvíli ležet bez dozoru. Vzpomínám si, jak jsme jednou byli na výletě autem s mým vychovatelem, na pár minut jsme zastavili, vystoupili a zapomněli zavřít okno. Když jsme se k autu vrátili, viděli jsme velkou tlupu opic, které prchaly do džungle se vším, co v autě našly. Vedle mnoha věcí se jim povedlo ukořistit také můj fotoaparát.“

V tu chvíli přerušil Bigglesovo vyprávění srdcervoucí výkřik, který nepříjemně připomínal zoufalý řev vyděšeného člověka. Křik náhle skončil, jako když utne.

„Zase jedna opice, která se nevrátí do pelechu,“ prohlásil nevzrušeně Biggles.

„Co se jí stalo?“ zeptal se Ginger.

„Řekl bych, že se to nešťastné zvíře zajímalo o nás natolik, že nedávalo pozor a vlezlo levhartovi či spíše tygrovi rovnou do spárů. Pravděpodobně nakrmilo právě tu bestii, kterou jsi viděl dnes ráno. Dostalo za zájem o cizí majetek trest smrti. Postav na čaj. Probereme si naši situaci a pokusíme se najít nějaký způsob, jak se spojit s Toxanem.“

KAPITOLA PÁTÁ

PRVNÍ STOPA

Během následujících tří dnů létal Biggles nejméně jednou denně nad oblastí, kde se měl skrývat kapitán Toxan s čínským uprchlíkem panem Poo. Výsledek se nedostavil, tábor nenašel.

Výlety nebyly nijak snadnou záležitostí. V nevelké výšce, kterou musel pilot dodržovat, aby mělo jeho snažení smysl, bylo proudění vzduchu nad kopcovitým terénem více než proměnlivé, a stroj i pilot byli vystaveni těžkým otřesům. Na klidu pilotovi nepřidávalo vědomí, že v případě selhání motoru bude havárie neodvratitelná.

Biggles, jehož postupně opouštěla naděje na úspěch, se rozhodl pro riskantní lety přímo v hlubokých průvrách. Pohyboval se při tom pod úrovní pralesa rostoucího po jejich březích. Věděl o tom jen Ginger, protože Biggles už létal buďto sám, nebo se zrzkem, a vymlouval se ostatním, že šetří-li zatížením, šetří i palivo. Podle ukazatele palivoměru povážlivě ubýval benzín. Ginger po domluvě s Bigglesem riziko letů přijal. Podobné operace nazývali piloti RAF během války indických kmenů na severozápadní hranici „hlídkováním v kanálech“.

Odpoledne čtvrtého dne poté, co se Biggles vrátil z dalšího neúspěšného průzkumu, odletěli Algy s Bertiem do Moradabadu, aby doplnili pohonné hmoty. Nijak nezastírali své přesvědčení, že jde o zbytečnou námahu, protože Toxan, který na jejich snahy nijak nereaguje, žije někde docela jinde, nebo je mrtev.

Počasí se každým dnem oteplovalo a některé z horských říček, které proudily roklinami, jevily první známky vysychání. Vody v nich ubývalo a rychlost, s jakou se řítily vstříc veletoku jménem Ganga se mírnila.

Komáři na břehu jezera byli zvláště po západu slunce stále dotěrnější a nesnesitelnější. Biggles se začínal skutečně obávat toho, že někoho z nich skolí záchvat pralesní horečky, oné těžké formy malárie, kterou trpěl v dětství. Dělali sice veškerá opatření proti hmyzím škůdcům, v noci se zahalovali do moskytiér a chránili se před nimi, seč jim síly stačily, ale po ránu hovořily opuchlé tváře mužů samy za sebe. V nočním dusivém vedru spáči instinktivně odhazovali ochranné sítě a moskyti měli zelenou. Odpuzovací prostředky proti hmyzu sice přinesly na čas úlevu, ale komáři brzy svou nechuť překonali. Bertie prohlásil, že moskyti teď útočí s ucpanými nosy.

I s pátráním to bylo zlé. Nenapadalo je nic nového. Biggles propadal zoufalství, když se nad nimi osud konečně ustrnul. Zrzek se tehdy vydal k jezeru, aby opláchl pot, když zahlédl nedaleko tábořiště dvojici domorodců. Stáli v povzdálí, s velkým zájmem si prohlíželi jejich stan, a o čemsi živě hovořili. Oba měli pušky.

Ginger okamžitě zapomněl na koupání a pelášil zpátky do stanu, aby oznámil Bigglesovi, co viděl.

Biggles neztratil ani vteřinu, ale když se venku rozhlédl, neviděl nikoho. Muži se zřejmě ukryli. Zavolal tedy na ně a muži se znovu ukázali. Po několika Bigglesových slovech se přiblížili. Měli na sobě jen bederní roušky a podle snědé pleti, černých kudrnatých vlasů a poněkud plochých nosů Biggles snadno poznal, že patří ke kmeni Góndů. Když na ně promluvil v jejich mateřském jazyce, osmělili se a za chvíli už seděli se zkříženýma nohama na zemi s šálky čaje v rukou. Jeden z nich byl ozbrojen hodně starou puškou Lee-Enfield, která s největší pravděpodobností původně patřila nějakému britskému vojákovi. Na hlavní byl dosud nasazen bodák pokrytý rezavými skvrnami, který vypadal, jako by ho nikdo nikdy nesejmul. Druhý měl hrůzu nahánějící pušku s trychtýřovým ústím hlavně, o kterou by mohlo mít zájem mnohé muzeum. Oba měli u pasu zakřivenou dýku Gurkhů zvanou *kukri* a celá jejich výzbroj nasvědčovala tomu, že to jsou lovci.

„Jemináčku, trombon,“ vyhrkl Bertie a ukázal na historickou pušku. „Takové zbraně mívali staří bukanýři.“

Vzápětí se ukázalo, jak velkou výhodu mají letci v Bigglesově znalosti místních jazyků, neboť Góndové sice ovládali angličtinu, která se více nebo méně používá po celém území Indie, ale když si nemohli vzpomenout na určitý výraz, Biggles vždy mohl napovědět. Rozhovor vedli až na tyto okamžiky anglicky, takže jim rozuměli i ostatní. Biggles pochopitelně svým kolegiím ihned vysvětlil, kdo jsou nově příchozí.

Brzy si také všiml, že se domorodci zcela zřetelně zdráhají přiblížit se ke stanu. Zeptal se jich proto, jestli mají z něčeho strach.

„Ano, sáhíb,“ odpověděl prostě jeden z nich. „Báli jsme se.“

„Čeho?“

„Vojáků.“

Biggles povytáhl obočí. „Jakých vojáků?“

Oba domorodci se podívali jeden na druhého a pak odvážnější z nich odpověděl: „Čínských vojáků.“

„Chcete tvrdit, že se tady v pralese potulují čínští vojáci?“ zeptal se užaslý Biggles.

„Ano, sáhíb.“

„Co tu dělají?“

„Přišli z hor a hledají v džungli nějakého muže.“

„To nevypadá dobře,“ zamumlal Algy.

„Koho hledají?“ zeptal se dál Biggles, přestože si byl téměř jist, že odpověď zná předem.

Jenže domorodci odpovědět nedokázali. Nepochybně zcela upřímně prohlásili, že to nevědí.

„Kolik tu těch vojáků je?“

A opět se nic nedověděl. Věděli jen tolik, že do jejich vsi přišlo šest čínských vojáků pro jídlo. Prohlásili prý, že pokud ho nedostanou, zapálí vesnici. Dostali tedy kozu a trochu prosa. Domorodci se domnívali, že jednotka nebyla osamocená.

Na Bigglesovi bylo znát, že bere novinky smrtelně vážně.
„Jak je to dlouho, co jste viděli ty vojáky?“

Hovornější chlapík se zamyslel, a pak zvedl obě ruce se všemi prsty roztaženými.

„Hm Před deseti dny. Proč jste přišli sem?“

„Byli jsme na lovu, sáhibe, a viděli jsme přistávat letadlo. Přišli jsme se podívat, kdo je to, a co se tu děje.“

„Jak daleko je odsud do vaší vesnice?“

„Dva dny a jednu noc cesty z kopce.“ Domorodec naznačil směr pohybem paže.

„Rozumím. A teď mi ještě řekněte, jestli jste viděli sáhiba jménem kapitán Toxan, nebo jestli jste o něm aspoň neslyšeli?“ Oba návštěvníci chvíli vzpomínali. „Ne, sáhibe,“ řekl pak druhý z nich.

„Neslyšeli jste nikdy o sáhibovi, který už dlouho přebývá nedaleko odsud?“

„Ano, sáhibe.“ Oba Góndové se začali dohadovat mezi sebou ve své mateřštině a několikrát padlo jméno Ram Shan. Biggles brzy pochopil, že jde o muže z jejich vesnice, který na lovu narazil na tábor a po návratu do vesnice o setkání vyprávěl. Pokud se ale dozvěděl jméno bělocha, který tam sídlil, vesničanům ho neřekl. Tábor prý ležel v úžlabině a všude kolem se hodně kopalo.

„To vypadá na Toxana,“ řekl Ginger.

„Jak je to dlouho, co Ram Shan uviděl toho sáhiba?“ otázal se Biggles.

Góndové se těžko rozmyšleli, jak odpovědět, protože otázka času jim nepřipadala nijak důležitá. Nakonec se oba shodli na tom, že se to stalo asi přede dvěma měsíci.

„Jak se jmenujete?“ zajímal se Biggles.

Hovornější z mužů se jmenoval Bira Shah, druhý Mata Dhinn.

„My hledáme sáhiba Toxana,“ vysvětlil jim Biggles. „Musíme ho najít. Potřeboval bych, aby mi k němu Ram Shan ukázal cestu. Šli byste pro něj do vesnice?“

„My půjdeme, sáhibe, ale on nepřijde.“

„Dobře. A když s vámi dojdou do vesnice, odvede mě do tábora kapitána Toxana?“

„Ne, sáhibe.“

Biggles se zatvářil nechápavě. „Proč ne?“

„On neodejde z vesnice.“

„Ale proč? Je nemocný?“

„Ne, sáhibe. On se stará o kozy a bojí se je nechat kvůli tygrovi samotné. A musí chránit svou ženu.“

„Kvůli tygrovi? Jedinému tygrovi? Tolik strachu bych u tak odvážných chlapíků nečekal!“

Jeden z návštěvníků začal vysvětlovat. Vesnici už po několik týdnů ohrožuje tygr. Je to lidožrout. Zabil přes dvacet mužů, žen a dětí. Celá vesnice žije v hrůze. Nikdo už prý nevychází, aby nepřilákal šelmu k vesnici. Tygr už ji navštěvuje také za bílého dne. Ani *bhoomkas* si neví rady.

„Kdo je *bhoomkas*?“ zeptal se potichu Ginger.

„Zaklínač tygrů. Domorodci věří, že dokáže tajně rozmlouvat s tygry,“ řekl Biggles. „Hrom aby do toho,“ dodal procítěně.

Sotva svitla naděje, situace se zas zauzlila. Ram Shan, který znal polohu Toxanova tábora se stará o kozy a navíc má ženu. Oba návštěvníci byli přesvědčeni, že neopustí vesnici, aby jeho žena a čtyřnohý majetek nepadli do spárů pruhovaného d'ábla.

Biggles se zhluboka nadechl. „To je potíž,“ řekl s pohledem upřeným na své přátele. „Máme možnost získat průvodce, ale brání nám v tom mizerný tygr.“

Obrátil se k oběma Góndům. „Vždyť vy přece máte pušky. To ho nemůžete zastřelit?“

„Ne, sáhibe. Zkoušeli jsme to, ale naše kulky mu neublížily. Je pod ochranou samotného Satana.“

„Kdo to řekl?“

„*Bhoomkas*.“

Biggles bezmocně pokrčil rameny. „Tak to vidíte,“ obrátil se ke svým druhům. „Když si domorodci vezmou něco takového do hlavy, neudělají proti tygrovi nic, ačkoli jim odvaha nechybí.“

Obrátil se k návštěvníkům. „Když půjdu s vámi a zabiji d'ábla, doprovodí mě pak Ram Shan do tábora sáhíba Toxana?“

Domorodci přisvědčili.

„Vypadá to tak, že než se budeme moci vydat za Toxanem, budu muset dojít pěšky do vesnice, abych odstřelil toho lidožravého pekelníka,“ řekl s úšklebkem k ostatním. „Druhou příležitost už nedostaneme, a pokud se tu potulují čínské jednotky – a můžeme si být jisti, že víme, koho hledají – nemáme moc času. Mohlo by už být na všechno pozdě. Je jasné, že čínští vojáci nemají v Indii co pohledávat, ale jsem si jist, jak by s námi naložili, kdyby se tu s námi setkali.“

„Neměli bychom to ohlásit indickým úřadům?“ navrhl Ginger. „Ty by je odsud dokázaly vypudit.“

„Těch pár mužů určitě, ale do války s Čínou se jim proto jistě nebude chtít. Nevím, co by úřady podnikly. Čínští okupanti Tibetu mají jistě připraveno vysvětlení, proč pronikli tak daleko.“

„Tak co chceš dělat?“

„Půjdu s našimi chlapíky do vesnice. Když se mi nepodaří nic jiného, snad alespoň zjistím od Rama Shana polohu Toxanova sídla. Pokusím se ho přesvědčit, aby mě tam doprovodil. Snad by mohl dojít sem, proletět se letadlem a ukázat nám úzlabinu, ve které se skrývá Toxan.“

„Pokud nemá zkušenosti s leteckým průzkumem, neukáže nám nic,“ protestoval Algy. „Z výšky pět set stop vypadá všechno docela jinak, než ze země.“

„Mohl by řečiště poznat podle velikosti a tvaru.“

„Pochybuji. Ale slyšel jsi, co říkají ti lovci. Ram Shan se bojí tygra a nevystrčí nos z domu.“

„Potom mi nezbude nic jiného, než se s tygrem vypořádat sám. Ještě, že jsme vzali s sebou pušku.“

„To myslíš vážně?“

„Jistě,“ ušklíbl se Biggles. „Když jsem byl kluk, toužil jsem složit toho největšího tygra, abych se mohl stát *shikarim*. Mám konečně příležitost splnit si dětský sen. Tu bestii bude stejně nutné odeslat do tygřího ráje. Pokud to neudělám já, bude vybijet vesničany ještě hodně dlouho. To nechci a také nemám zájem, sedět tady u jezera a čekat na pralesní horečku. Máme první a patrně i poslední příležitost najít pana Poo. Jdu za Ram Shanem.“

„Má to snad znamenat, že jdeš sám?“

„Ne. Raději si s sebou vezmu jednoho z vás pro případ nějaké nehody. Třeba Bertieho. Jako lord miloval liščí hony, proč by mi nepomohl v lovu tygra. Dravec jako dravec.“

„Jemináčku, starý brachu, nech toho,“ zabouřil Bertie. „Nikdy jsem netvrdil, že bych rád lovil lišky. Vášnivým lovcem byl můj otec.“

„Nepovídej! Máš za sebou spoustu liščích štvanic. Nejednou jsi nám o tom vyprávěl.“

„Ale žádnou na tygra.“

„Teď máš možnost.“

„Jejda, možnost. Nestojím o ni.“

„Získáš tygří trofej.“

„To spíš dostane tygr můj skalp.“

„Neříkej mi, že se bojíš tygrů?“ popichoval ho Biggles.

„Proč bych se bál? Mají ale mnohem větší zuby, než největší liška žijící v Anglii.“

„Tak už toho nechte,“ řekl Ginger. „Samozřejmě, že si Bertie rád zaloví. Ale co já s Algym?“

Biggles zvažněl. „Vzhledem k přítomnosti čínských vojáků v okolí, musíte střežit tábor a letadlo. Jistě si našich přeletů všimli a možná se sem už blíží. Pokud budete sami chtít, můžete pokračovat v pátrání po Toxanovi, ale nevzdalujte se na dlouhou dobu z tábora. A ne, abyste vyplývali všechno palivo! Může se stát, že se vrátím s Ram Shanem, a budeme mít naspěch.“

„Co uděláme, pokud bude Ram Shan souhlasit, a doprovodí tě do Toxanova tábora přímo z vesnice? Může to být hodně daleko, a ty pak budeš pryč hodně dlouho. Nebudeme ani vědět, kde jsi a jak se s tebou spojit.“

Biggles chvíli uvažoval. „Domluvme se takto,“ rozhodl nakonec. „Pokud se nevrátím do čtyř dnů, předpokládejte, že jsem s Ram Shanem na cestě do Toxanova tábora. Jestliže se tam dostanu, bude všechno ostatní už poměrně snadné. První, co tam udělám, bude pořádný oheň, abych vyznačil polohu tábora kouřem. Jestliže Toxan a pan Poo budou schopni vyrazit na cestu, přivedu je s Ram Shanem sem. Polohu našeho jezera zaručeně zná. Kdyby pak nebyli schopni cesty, pošlu sem Ram Shana nebo některého z těchto dvou chlapíků, aby vás přivedli. Nejprve je ale třeba spojit se s Toxanem, takže bychom neměli ztrácet čas. O dalším postupu rozhodnu, až se s ním spojím. Pochopitelně, že pokud najdu tábor opuštěný, nebudeme se tu už déle zdržovat. Sbalíme se a vyrazíme domů. Jasně?“

„Jasně,“ souhlasili Algy s Gingerem.

Biggles se otočil ke Góndům, a vysvětlil jim svůj plán. Oba domorodci souhlasili a projevíli ochotu dovést oba letce do své vesnice. Stejně už se prý musí vrátit domů.

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Jsme domluveni. Po cestě nebudeme potřebovat žádnou zvláštní výzbroj. Všechno se snadno vejde do jediného batohu. Ten ponesou tihle chlapíci. Stačí nám jídlo na dva až tři dny, mýdlo a ručník a samozřejmě puška s dostatečným množstvím nábojů.“

Příprava skončila během deseti minut. Bigglesovy poslední příkazy Gingerovi a Algymu zněly takto: „Neopouštějte tábor na delší dobu. Jestli to půjde, snažte se vyhnout potížím s Číňany, kdyby se tu náhodou objevili. Pokud byste uviděli někde z džungle stoupat kouř, mohu to být já, protože když uslyším letadlo, budu přikládat na oheň hodně zeleného. Bylo by dobré vyfotografovat to místo, abychom měli zdokumentováno, kde se tábor přesně nachází. To je všechno. Uvidíme se později.“

Když Góndové viděli, že Biggles s Bertiem jsou připraveni vydat se na cestu, vstali, zvedli zavazadla a vykročili po břehu jezera. Chvilí se museli namáhavě a pomalu prodírat džunglí a domorodci vytasili svá *kukri* a udatně si klestili cestu. Pak se náhle ocitli na blátivé stezce, která se vynořovala z pralesa a končila v jezerní vodě. Biggles poznal sloní stezku a neopomněl se svými znalostmi pochlubit.

„Ano, sáhibe,“ odpověděl jeden z domorodců, když vykročili do zšeřelého tunelu ve vzrostlém pralese, který nad jejich hlavami vytvářel klenbu z větví.

„Potkáme slony?“ zeptal se Biggles.

Chlapík o tom nebyl přesvědčen. Řekl, že oni došli touto stezkou k jezeru a neviděli žádného.

Překonali něco jako hráz uzavírající jezerní vody a pak je vedla cesta svahem dolů. Šlo se jim po ní překvapivě pohodlně. Domorodci už nemuseli používat *kukri*, ačkoliv občas bylo potřeba odstranit z cesty spadlé větve zbavené listí, které tam odhodili obrovští chobotnatci. Zřetelně viditelné trhliny v kmenech stromů ukazovaly místa, odkud byly větve odlomeny. Větve zde však zřejmě ležely dlouho. Zbylé listí zaschlo a lomy na kmenech byly zašlé.

„Tenhle kurz mi vyhovuje, starouši,“ zasmál se Bertie.

„Jen nezapomínej, že zpátky půjdeme do kopce,“ mírnil jeho veselí Biggles.

Další cesta ubíhala beze slov, a poutníci zhluboka vdechovali horký vzduch prosycený pachem tlejícího rostlinstva.

KAPITOLA ŠESTÁ

TYGR!

Kráčeli dlouho, ale protože nenaráželi na žádné překážky, postupovali poměrně rychle. Hodiny plynuly.

Ačkoli se Biggles cítil unaven, v duchu si přiznával, že se mu cesta džunglí líbí. Cítil, že se vrátil do dětství, že tu znovu prožívá zpola zapomenutý sen. V mysli se mu vynořovaly útržky vzpomínek na podobné výpravy s otcem a starým *shikari*. Oba jsou již dávno mrtví. Teď, když se znovu dostal do prostředí, které kdysi důvěrně znal, uvědomoval si, že si pamatuje víc, než čekal. Nepochybně na to měly největší vliv polozapomenuté vůně a zvuky, jako například vřískání opic nad hlavou a hlasy ptáků. Zdálo se mu, jakoby ho bzukot hmyzu i šumění zvláštních obrovských stromů zdravily jako starého známého.

Převážnou část cesty zatím ušli mlčky. Nepotkali žádnou velkou zvěř, což však neznamenal, že se zde nevyskytuje, jak se dalo vyčíst ze stop.

Stezka vedla rovně jen výjimečně, často se klikatila. Místy se vyhýbala zarostlým údolím a průrvám, občas se sbíhala s jinými, nebo se s nimi křížila, ale průvodci ani jednou nezapochoybovali, kterou z nich si vybrat.

Když došli na takovou křižovatku poprvé, obrátil se Biggles k Bertiemu a řekl: „Nebude to sice snadné, ale snaž se zapamatovat si cestu pro případ, kdyby ses tudy náhodou vracel sám.“

Také teď se v něm ozvaly vzpomínky z dávného dětství. Průvodci tehdy vstúpili dítěti zásady, které mu mohly v pralese zachránit život. Proto si Biggles i nyní vtiskoval do paměti každý padlý strom, skalisko a další orientační body.

Jak sestupovali do stále nižších poloh, teplota stoupala, a když je houstnoucí soumrak donutil zastavit se k přenocování,

nacházeli se v nadmořské výšce sotva dvou tisíc stop. Oba piloti museli uznat, že ve srovnání s těmito místy bylo v jejich táboře u jezera chladno.

Zkušení góndští lovci se připravili k přenocování tuze rychle. Nebylo to také nic složitého. Natrhali haldu kapradin jako lůžka, založili ohniště a vedle něj naskládali značné množství vyschlého dřeva. K rozdělení ohně je přiměly spíše obavy z nočních útoků moskytů, než dravých šelem. Biggles a Bertie si sedli na zelená lůžka z kapradin a povečeřeli sardinky se suchary. O večeri se rozdělili s průvodci, kteří si připadali jako na hostině a také to nadšeným kýváním hlavou dali najevo. Pak oba utahaní piloti tvrdě usnuli, a lovci se do rána střídali v hlídání a udržování ohně.

Východní obzor zrudl jasnými příznaky úsvitu, ale poutníci je v hloubi lesa neviděli. Přesto již byli na nohou a pokračovali v cestě provázeni ostrými opičími skřeky a ptačím křikem z korun stromů. Bigglese napadlo, a později se ukázalo, že se nemýlil, že Góndové postupují rychleji, než kdyby šli sami. Věděl, že pro domorodce čas obvykle nic neznamená, a že by se často zastavovali a sledovali jelení stopy nebo stezku jiné lovné zvěře.

Však také kolem poledne bylo nade vše pochybnost jasné, že se výprava přiblížila k vesnici. Biggles to poznal podle toho, jak průvodci zrychlili krok a přestali se zdržovat opatrností, na níž za předchozí pouti nezapomínali.

A pak zazněl z džungle nedaleko před nimi výkřik, který spustil lavinu dalších, a vzápětí se ozvalo rytmické bubnování. Bigglese nejdřív napadlo, že povyk byl vyvolán jejich příchodem, a že je to jakési místní uvítání. Stačil mu však jediný pohled do tváří průvodců, aby si uvědomil, jak se mýlil. Oba se jako na povel zastavili a v jejich tvářích se objevila ta zvláštní zelenohnědá barva, která se zjevuje u příslušníků těchto ras ve chvílích, kdy běloši blednou. V očích lovců se zračil děs.

„Je to tygr?“ zeptal se příkře Biggles.

„Dábel!“ vydechl Bira Shah. „Je tu zas!“

Biggles si vzal od lovce svoji pušku Express, která se mu již mnohokrát osvědčila, zasunul náboj do komory a vykročil.

„Bude lepší, když se budeš držet za mnou pro případ, že by ta bestie šla tudy,“ řekl Bertiemu, který měl pouze pistoli.

Křik ustal, bubnování utichlo a rozhostilo se zlověstné ticho.

Vyrazili poklusem.

Asi po dvě stě yardech les končil a před nimi se rozprostřela nepříliš široká, ale o to delší mýтина, na které stálo množství chatrčí z hrubě otesaných klád krytých došky. Na okraji vesnice se shromáždilo téměř veškeré obyvatelstvo v počtu asi čtyřiceti až padesáti lidí. Vypadali jako zařezaní, nikdo z nich nevydal hlásku, všichni jen upřeně hleděli k opačnému konci mýtiny, kde opět bujely zelené houštiny džungle.

Biggles pohlédl stejným směrem, a naskytla se mu hrůzná podívaná. Viděl odcházet tygra, který plavným krokem bez velkého spěchu táhl do džungle v zubech za rameno ženu. Ta volnou rukou z posledních sil zoufale bušila do tygří hlavy, ale její snaha se nesetkávala s úspěchem, neboť šelma kráčela dál. Nezdálo se, že by někdo hodlal něco podniknout. Biggles, nechtěl domorodcům křivdit a také chápal, že beze zbraně vhodné k zabití velké šelmy nemohou v podstatě podniknout nic.

Neřekl ani slovo a vyrazil. Proběhl zástupem a dostal se tím do vzdálenosti necelých sto yardů od lidožrouta. Neodvážil se pochopitelně vystřelit, neboť se obával, že by mohl zasáhnout nešťastnou oběť. Usilovně běžel dál a zkracoval vzdálenost mezi hlavní své pušky a tygrem. Dravec táhl ženu s takovou jistotou, že se ani neobtěžoval ohlížením. Žena již přestala zápasit o život, byla však stále při vědomí, což prozrazoval její zoufalý křik.

Když byl Biggles od tygra vzdálen pouhých čtyřicet yardů, drsně zařval v naději, že donutí šelmu pustit oběť a jemu se tak naskytne střelecká příležitost. Povedlo se to. Pruhovaný zabiják uslyšel nový a cizí zvuk a konečně se ohlédl. Spatřil bílého muže a zřejmě patřil k tygrům, kteří znají rozdíl mezi bílým lovcem a domorodcem. Zastavil se, otevřel tlamu a s příšerným zavrčením vycenil tesáky. Žena padla tváří dolů, zjevně naprosto ochromena, neboť se ani nepohnula.

Biggles přiložil pušku k líci, avšak dřív, než mohl vystřelit, šelma, která buďto střelnou zbraň již poznala, nebo byla varována jakýmsi pradávným instinktem, uskočila do křovin, které vyrůstaly z trávy vysoké po pás, a zmizela lovcem z dohledu.

Biggles mírně sklonil zbraň, ale držel ji neustále připravenou k zalícení. Postupoval dál s obavou, že mu bestie zmizí v džungli dřív, než ji znovu dostane na mušku. Když se přiblížil k houští, ve kterém tygr zmizel, zpomalil a s prstem na spoušti pokračoval krok za bokem vpřed. Očekával útok každým okamžikem. Minul ženu, která dosud ležela na místě, kde ji tygr upustil, ale ani se na ni nepodíval, protože jí nyní nemohl nijak pomoci. Upíral pohled k houštině a nespouštěl ho z něj ani na zlomek vteřiny. Zastavil se. V houští se nic nepohnulo. Zaposlouchal se a nic se neozvalo. Znovu vykročil a postupoval velice, velice pomalu dál. Došel až ke křovisku. Tygra nebylo stále nikde vidět. Znovu se zastavil a očima propátrával vysokou travu pokrývající mýtinu za houštinou. Těsně za ním se náhle ozval tichý praskot. Otočil se a Bertie měl v té chvíli tak blízko k zastřelení, jako snad nikdy v životě. Došel totiž až za Bigglese s puškou Bira Shaha v ruce. Bodák měl nasazen přesně tak, jak ho měl na pušce připevněn její skutečný majitel.

„Co si k čertu myslíš, že děláš?“ sykl na něj Biggles, jehož nervy byly napnuty k prasknutí. „Málem jsem tě zastřelil.“

„Kde je ten tygr?“

„To nevím, ale daleko nebude. Vrať se zpátky!“

„Ani nápad. Nedovolím ti, aby sis připsal všechny zásluhy na svůj účet. A dvě pušky jsou evidentně lepší než jedna.“

Biggles se opět rychle odvrátil směrem, odkud očekával výpad tygra. „Dobrá,“ řekl ostře, aniž by zvyšoval hlas. „Drž se mi za zády a kryj mě pro případ, že by mě obešel. Nemůže být daleko a může se vynořit odkudkoli. Pokud budeš mluvit, nezvyšuj hlas. Ta bestie by nás určitě uslyšela.“

Asi minutu panovalo naprosté ticho. Nic se nedělo.

„Jseš si jist, že ta štráfatá bestie už neutekla do džungle?“ zašeptal Bertie.

„Naprosto jist. Viděl bych ho, jak utíká. Neodejde od té ženy. Někde tu leží a dívá se na nás. Jseš si jist, že to máš nabitě?“

„To se vsaď, že mám. Kontroloval jsem to.“

„Okay. Nehýbej se, ale měj oči otevřené. Jestliže ho uvidíš, nestřílej, pokud sám nezaútočí. Jinak mě nech vystřelit prvního. Ta puška, kterou sis vypůjčil, už bude mít něco za sebou a nemusí být nej přesnější.“

Znovu se rozhostilo ticho.

„Je pryč,“ řekl po chvíli Bertie.

„Není. Leží někde v té vysoké trávě. Možná se nepohne, dokud se mu nebude zdát, že jsme ho zahlédli.“

„Tak pojďme za ním. Vyženeme ho.“

„Ať tě to ani nenapadne. Zešílel jsi?“

„Co kdybychom tu trávu zapálili? To by s ním mělo pohnout.“

„Nesmysl. Je příliš snadné minout běžící cíl, a kromě toho by nás mohl překvapit, kdyby se k nám v kouři přiblížil. Raději bych ho našel v klidu. Je blízko, nanejvýš dvacet yardů od nás.“

„Tomu nevěřím.“

„Uvěříš. Já ho cítím. Sleduje každý náš pohyb.“

Nastalo ticho. Něco jako ticho před bouří, kdy je atmosféra přímo nabitá elektrickým napětím.

Biggles pomalu a opatrně prohledával kousek po kousku porost před sebou. Po tváři mu stékal pot, který mu začal odkapávat od nosu. Nedovolil si však stáhnout prst ze spouště a otřít se. Pak jeho pohled strnul na jednom místě.

„Vidím ho,“ vydechl. „Vpravo, asi dvacet yardů od nás. Leží bokem k nám, hlavu má natočenou sem a dívá se na mne. Vyrazí každou chvíli. Už poznal, že jsem ho zpozoroval. Podívali jsme se jeden druhému do očí.“

Ve skutečnosti neviděl Biggles nic víc, než pár uhrančivých očí, protože tygra, ležícího v suché trávě, dokonale maskovalo jeho zabarvení.

„Vidíš ho taky?“ šeptl Biggles.

„Ano. Jdi, starouši. Spočítej mu to!“

„Dostanu ho tam, kde leží. Pokud se mi ho nepovede střelit teď, buď zaútočí, nebo se obrátí do džungle. V tom případě bude další rána na tobě. Jsi připraven?“

„Naprosto.“

„Tak čekej.“

V mrtvém tichu, které se dalo skoro cítit, Biggles nesmírně pomalu zdvihl pažbu pušky k rameni a zamířil přesně mezi oči tygra, který ho dosud soustředěně pozoroval. Dal si na čas, neboť věděl, co se stane, kdyby chybil. Zatajil dech a pomalu stiskl spoušť.

Ticho prořízlo prásknutí výstřelu.

Tygr s ohlušujícím řevem vyskočil všemi čtyřmi do vzduchu a ukázal se v celé mohutnosti. Biggles, přesvědčený, že v příští vteřině přijde útok, zasunul do komory další náboj, a nastraženě čekal.

Namísto výpadu však tygra jako by posedlo tisíc d'áblů. Zvíře sebou škubalo a zmítalo se s příšerným řevem a chroptěním. Jeho pohyby byly tak rychlé a nepředvídatelné, že Biggles nedostal příležitost znovu zamířit. Zůstával však ve střehu.

Horečně přemítal o tom, co se vlastně stalo. Kulka zasáhla šelmu do hlavy a poškodila její mozek, aniž by však způsobila okamžitou smrt. Jediné, co teď mohl Biggles dělat, bylo čekat, až sebou zvíře přestane divoce házet.

„Počkej,“ řekl chraptivě Bertiemu. „Možná zhasne sám. Pokud ne...“

Dál se nedostal, neboť jakoby tygr pochopil, o čem se mluví. Rozhodně musel zaslechnout hlas, protože se prudce otočil ke střelci a v příštím zlomku vteřiny zaútočil. Další události se seběhly rychleji, než je možno je vylíčit. Tygr dvěma skoky překonal vzdálenost dvaceti yardů, která ho dělila od střelce a odrazil se k poslednímu skoku s nataženými předními tlapami, aby zasáhl toho drzého člověka smrtící ranou strašlivých drápů.

Biggles se nehýbal. Na nic už neměl čas. S hlavní pušky přiloženou téměř až k tygří hrudi vystřelil. Vzápětí padl naznak a tygr na něj. Všechno se seběhlo tak rychle, že neměl čas ani pomyslet na další nabíjení.

Také Bertieho jednání vedl spíše instinkt, než rozumová úvaha. Přiskočil, vrazil bodák za tygří plec až po ústí hlavně a současně stiskl spoušť.

Otázka, zda tygra zabil Bertieho bodák a následný výstřel, či Bigglesova druhá rána z bezprostřední blízkosti, zůstane navždy nezodpovězena. Šelma zůstala nehybně ležet na Bigglesovi, který se toho závaží zoufale a marně pokoušel zbavit.

Bertie odhodil pušku, podal Bigglesovi obě ruce a snažil se mu pomoci. Lidožrout však vážil dobrých čtyři sta liber, což bylo na oba letce příliš. Pomoc přišla až v podobě dvou lovců, kteří je přivedli do osady. Tím, že se odvážili přiblížit až k tygrovi, projevili mimořádnou statečnost, neboť v té chvíli nebylo ještě zdaleka jisté, že je šelma mrtvá. Přesto se však spojenými silami tří mužů podařilo Bigglese osvobodit a postavit na nohy. Jakmile byl na nohou, Gónd, vlastníci onu muzeální trombónovou pušku, pojistil úspěšné zakončení lovu výstřelem do ucha ležící bestie a rychlým tahem *kukri* jí pak prořízl hrdlo.

„Jsi kompletní, starouši?“ zeptal se úzkostlivě Bertie.

„Ani nevím,“ hekl slabě Biggles. „Myslím, že ano.“ Tvář měl pobledlou a jeho khaki košile byla zastříkaná krví. Pozorně se prohmatával. „Odkud je všechna ta krev?“

Bertie ho prohlédl. „Žádné díry na tobě nevidím, starouši. Jemine, tak to je krev té pruhované bestie.“

„Fuj! Už jsem myslel, že mě dostal. Musel být mrtev, už když na mě dopadl. Co jsi vlastně udělal? Slyšel jsem tvůj výstřel, ale záblesk jsem neviděl.“

„Dal jsem mu ochutnat bajonet a stiskl jsem spoušť.“

„Díky. Když jsem padal, myslel jsem, že je to můj konec. Nikdy nezapomenu, jak mu páchlo z tlamy, když na mě padal. Na tenhle lov si budu dlouho pamatovat.“ Posadil se na nehybné tygří tělo, oťrel si obličej, třesoucícma se rukama vylovil cigaretu a zapálil si. Rozhlédl se kolem. „Kde je ta zraněná žena?“

„Už ji odnesli do vesnice.“

„Ted’ už víš, jaké to je, když ti za humny pobíhá lidožrout,“ vzdychl Biggles, vstal a zvedl pušku.

Náhle jako by se kolem nich vyrojila celá vesnice, a všichni obyvatelé si konečně chtěli vylít na mrtvém tygrovi svou nenávist a vztek alespoň tím, že do něj kopali, mlátili a spílali mu.

„Něčeho bych se napil,“ řekl Biggles. „Po ničem člověku tak nevyprahne v krku, jako když na něj padne tygr,“ usmál se. „Pojď se podívat dovnitř.“

„Ačkoli to nebylo nic příjemného, řekl bych, že jsme se jim ani nemohli lépe představit,“ poznamenal Bertie, když vyrazili k místu, kde zanechali svoji výstroj. Obklopil je zástup šťastných a vřele děkujících vesničanů. „Byl to excelentní vstup na scénu.“ Vyjmul z oka monokl a dal se do leštění.

Cestu davem jim razili Bira Shah a Mata Dhinn, kteří se dmuli pýchou nad tím, že patří mezi muže, kteří zabili postrach vesnice – tygra lidožrouta.

„Ted’, když jsi je zbavil hrozby, měl by ten Ram Shan udělat s radostí všechno, oč ho požádáš,“ prohlásil Bertie. „Čemu se všichni tak dětinsky smějí?“ dodal užasle.

„Nejspíš tvému monoklu,“ ušklíbl se Biggles.

Některé děti totiž napodobovaly mocného lovce, který osvobodil ves a strkaly si přes oko všemožné předměty.

Po návratu mezi chatrče jim domorodci projevili svou vděčnost tím, že jim začali snášet džbány s kozím mlékem. Po krátké chvilí odpočinku a občerstvení požádal Biggles Bira Shaha, aby přivedl Ram Shana, se kterým chtěl hovořit.

Ram Shan záhy přišel a Biggles mu vysvětlil důvod, proč jsou ve vesnici. Zeptal se ho přímo, zdali je odvede na místo, kde má Toxan tábor, pokud tam ještě trefí.

Ram Shan, již starší muž, ochotně přisvědčil.

„Jak dlouho potrvá, než se tam dostaneme?“ zeptal se Biggles.

Dostalo se mu ujištění, že pokud vyrazí brzy ráno, měli by to stihnout za jediný den. Podle Ram Shana to tak bude lepší, než kdyby se vydali na cestu hned a museli pak nocovat v džungli.

Protože už bylo po poledni, a vzhledem k tomu, že je nijak zvlášť netlačil čas, když byl tábor nedaleko, Biggles souhlasil. Toho dne už měli za sebou značné tělesné vypětí a oznámil proto Bertiemu, že bude lepší, když vyrazí odpočatí. „Mohli bychom ale udělat ještě něco,“ dodal.

„A copak?“

„Pokud tu najdeme ochotného člověka, moc rád bych Algymu a Gingerovi poslal zprávu o tom, jak se vyvíjí situace. Sotva by se asi nadáli, že už máme za sebou úspěšný odstřel tygra, a že zítra ráno odcházíme za Toxanem. Možná by je taková povzbudivá zpráva potěšila. Když budou vědět, že jsme se sem dostali živí a zdraví, budou mít klidnější spaní.“

„To není špatný nápad, starouši. Trochu se o nás strachovat asi budou. Koho tím ale pověříš?“

Brzy bylo rozhodnuto. Když se Biggles se svou žádostí svěřil dvěma mužům, kteří je sem dovedli, Mata Dhinn se ihned nabídl, že donese zprávu sám. Cestu k jezeru znal dobře a neměl by mít žádné potíže. Upřímně se přiznal, že raději půjde k jezeru, než by šel do Toxanova tábora, který ležel v místech, která byla domorodci považována za sídlo ďábla a byla proto navštěvována jen zřídka. S cestou k jezeru tedy potíže nebudou. Protože jej tak jako tak čekala noc strávená v džungli, rozhodl se vyrazit ihned, aby se dostal na místo co nejdříve.

Biggles vytrhl list ze zápisníku, napsal stručnou zprávu, papír složil a podal ho ochotnému Góndovi. „Až tady skončíme, odměna tě nemine,“ slíbil.

Mata Dhinn zavrtěl hlavou a prohlásil, že zabití tygra, bylo tou největší odměnou a že je mu vděčný stejně jako celá vesnice. Pak se před Bigglesem uklonil a vydal se na cestu.

„No, myslím, že víc už teď udělat nemůžeme,“ řekl Biggles Bertiemu. „Vyrazíme brzy ráno.“

„Cítíš se dobře?“ zeptal se starostlivě Bertie.

„Trochu to se mnou zacloumalo,“ přiznal se Biggles. „Nejsem prostě zvyklý, aby se po mně váleli tygři. Brzy to přejde. Kdyby mělo to zvíře ještě sílu, když na mě padalo, asi bych mluvil jinak, pokud bych vůbec mluvil.“

„Na to už nemysli, starouši. Svého prvního tygra jsi konečně dostal.“

„Tím si nejsem tak jistý. Možná jsi ho dostal ty.“

„Dobrá, takže ho máme napůl! Každý z nás by si mohl vzít jedno tygří ucho.“

„Kdybys chtěl, vezmi si obě. Já si jdu zdřímnout.“

Šli spát skutečně brzy, ale udělali dobře, neboť večer i noc ve vesnici nebyly klidné. Ze spánku je budily výkřiky poraněné ženy. Nyní pro ni nemohli nic dělat, ale Biggles alespoň požádal Bertieho, aby mu při první příležitosti připomněl, že musí poslat do vesnice desinfekční prostředek z lékárníčky na palubě letadla. „Pravděpodobně se z toho dostane i bez něj,“ dodal. „Tihle lidé mají tuhý kořínek. Musí ho mít.“

Nikdy se už nedozvěděli, jestli se žena skutečně zotavila, nicméně když časně ráno odcházeli směrem k úžlabině, kde měl ležet Toxanův tábor, byla dosud naživu. Bira Shah jim spiklenecky pošeptal, že bude v pořádku, protože jí potřeli rány tygřím sádlem, což prý je ten nejlepší lék. On sám si schoval několik tygřích vousů, které jsou skvělou ochranou proti všem nebezpečím světa.

Biggles mu to nevyvracel, a po straně se svěřil Bertiemu, že pokud člověk věří svému léku, obvykle se uzdraví.

KAPITOLA SEDMÁ

NÁVŠTĚVA U JEZERA

Pro Algyho a Gintera, kteří osaměli u jezera po Bigglesově a Bertieho odchodu, nezačal následující den příznivě. Přes noc se dohodli, že po dobu čtyřiaadvaceti hodin nebudou podnikat žádné lety. Jednak se jim zdálo, že vzhledem k dosavadním neúspěchům tím nic nepropasou, a navíc se jim zdálo rozumné, když nebudou zbytečně plýtvat palivem a poskytnou Bigglesovi čas na to, co se mu podařilo vyřešit hned po příchodu do vesnice.

První noc, ta kterou Biggles s Bertiem strávili v džungli, proběhla u jezera bez nepříjemností, až na to, že Gintera lehce rozbolela hlava, což u něj nebylo obvyklé. Nepříkládal tomu však váhu a přičítal své potíže na vrub horku.

Když potom ráno jako obvykle kráčel k jezeru pro vodu na čaj, zabloudil pohledem k letadlu, aniž by očekával, že uvidí něco neobvyklého. Hned si však všiml, že něco není zcela v pořádku. Letoun se mírně posunul, a kormidlo se zdálo víc ponořené.

Příčinu zjistil vzápětí. Na zádi, těsně před kylem, uviděl jakousi pestrébarevnou hmotu, a když se podíval zblízka, spatřil největšího hada, jakého mimo zoologickou zahradu v životě viděl. Napadlo jej, že je to krajta. Had ležel stočen do mnoha závitů, v nichž si schovával i hlavu. Zatím nijak neškodil. Pravděpodobně spal.

Ginger se vrátil ke stanu. „Ještě, že jsme si nenaplánovali ranní průzkum,“ řekl Algymu.

„Proč?“

„Pojď a podívej se.“

Dovedl ho k vodě. „Co tomu říkáš?“ zeptal se pobaveně při pohledu na Algyho výraz. „Co bys s tím udělal?“

„Věřil bys tomu?“ zavrčel Algy. „Všude kolem jsou stovky mil pralesa a milióny stromů, které si ta bestie může vybrat, a ona se musí uvelebit zrovna tady!“

„Možná proto, že je mu tam na slunci teplo,“ zasmál se Ginger. „Neřekl bych, že si uvědomuje, že se usídlil na něčem, co létá.“

„To jistě ne, ale já nechápu, co je ti na tom k smíchu.“

„Podle Bigglese jsou krajty docela neškodné, pokud se jim včas vyhneš. A také jsem slyšel, že nemohou stáhnout škrtící smyčku, když se nepřidrží ocasem, třeba za strom.“

„Zabíjí škrcením. Jestli hada vyrušíme a on se stáhne kolem kormidla, máme za chvíli z letadla kůlničku na dříví. Bude lepší, když ho necháme na pokoji a dáme mu čas, aby sám zmizel.“

„To znamená, že do té doby je letadlo vyřazeno z činnosti.“

„Přesně. Neriskoval bych. Nechodil bych tam, dokud si tam ta potvora lebedí.“

„Pokud bychom nastartovali, hluk motoru by ji mohl vystrašit.“

„A ona zaleze do kokpitu. To by bylo ještě veselejší.“

„A co zatáhnout za kotvící lano? Až ucítí, že se s ní letadlo pohybuje, třeba se pustí a spadne do vody.“

„Spíš bych řekl, že se začne těsněji přitahovat, aby zabila to, co, se pod ní hýbe.“

Ginger pokrčil rameny. „Tak co budeme dělat? Může tam zůstat celý den.“

„Jenom den? Nebud' blázen. Jestli se nedávno nažrala, může tam ležet třeba měsíc.“

„V tom případě bychom s tím měli něco udělat.“

„To ano. Ale co?“

„Já nevím. Ale pokud budeme narychlo potřebovat letadlo a ta přerostlá žížala tam bude trůnit dál, budeme v pěkné bryndě.“

„Neodpověděl jsi mi. Co bychom měli udělat, abychom se toho hada zbavili?“

„Mě se neptej. Já nejsem zaklínač hadů. Pojd' ho nechat chvilí být. Třeba zmizí.“

Algyho naděje se ale ukázala jako planá. Když se za půl hodiny vrátili na břeh, had odpočíval ve stále stejné poloze.

„To nemá cenu,“ zavrčel Algy. „Ta nestvůra je příliš pohodlná, než aby se pohnula. Budeme muset něco udělat.“

„Tak do toho.“

Algy hvízdal. Nic se nedělo. Zahulákal. Had se ani nehnul. Algy v zoufalství zvedl ze země klacek a mrštil jím po zvířeti. Zasáhl jej sice, ale kdyby byl had vyřezaný ze dřeva, byl by účinek stejný.

Netrpělivý Ginger popadl oběma rukama kotevní lano a prudce jím trhl. To zabralo. Had, který konečně ucítil, že ho něco vyrušilo, ukázal mezi nesčetnými závity hlavu a rozhlédl se kolem. Když zjistil, že místo jeho odpočinku se podivně hýbe, začal sklouzávat do mělké vody. Jeho dlouhé tělo se odvíjelo yard po yardu, až si Ginger začínal myslet, že to nikdy neskončí. Hlava krajty se vynořila nad hladinou a začala se pohybovat směrem k místu, kde oba muži stáli. Rychle ustoupili a z bezpečné vzdálenosti sledovali hada, který se bez jakéhokoli spěchu pomalu plazil do džungle.

„Zaplat'bůh aspoň za to,“ řekl s úlevou Algy. „Doufám, že tam zůstane. Nerad bych se vedle něj ráno probudil.“

„Na takovou hrůzu raději ani nemysli,“ odpověděl Ginger.

Čekaly je však další, trochu odlišné potíže.

Seděli ve stínu znudění nuceným nicneděláním, když vtom zrzek nedaleko zaslechl jakýsi praskot a vydal se na obhlídku, aby zjistil, odkud zvuk přicházel. Když potom spatřil obrovské černé kolosy, které se rychle pohybovaly pod klenbou stromů, strnul. Před sebou viděl slony, velké i malé. Zatím je míjeli. Konečně přešli, znovu se rozhostil klid a Ginger se vrátil k Algymu, aby mu sdělil, co viděl.

„A co my s tím?“ zeptal se klidně Algy. „Přece jsme věděli, že v pralese žijí sloni.“

„Já vím. Ale tihle ani nežrali, ani se jen tak nepotulovali. Měli sakramentsky naspěch.“

„No a co?“

„Myslím si, že když se tak rozhýbali, muselo je něco pořádně vystrašit.“

„Dokud to něco nedorazí sem, nezajímá mě to. Možná, že jsme je vyplašili my. Možná, že se jenom vyhýbali táboru.“ Bylo to přijatelné vysvětlení a Ginger kývl.

Jenomže o chvíli později zaslechl nové zvuky a donutilo ho to posadit se a naslouchat. Pochopil, že Algyho úvaha nebyla správná a šťouchl do něj loktem. „Zdá se mi to nebo ne?“

Algy se zaposlouchal. „Máš pravdu,“ zavrčel. „Něco tam je. Už to taky slyším.“

Zvuky se blížily.

„Ať je to cokoli, míří to sem,“ prohlásil Ginger. „Pravděpodobně další domorodí lovci.“ Ginger vstal, aby měl lepší výhled.

Ve vzdálenosti asi třiceti nebo čtyřiceti yardů zpozoroval skupinu nejméně šesti mužů. Zrzek pocítil nejprve obavy, a pak osten strachu. Podle toho jak muži stáli, vyšli právě z džungle a zpozorovali letadlo. Stáli v hloučku a dívali se na hydroplán se zřejmým a pochopitelným úžasem.

Ginger by neměl důvod ke strachu, kdyby šlo o domorodé Indy, jenomže tito muži na domorodce nevypadali. Ani trochu. O zemi ze které přišli dostatečně vypovídaly jejich obličeje, ale hlavním důkazem, že jde o vetřelce, byly jejich uniformy. Ty stejnkroje zrzek nikdy ve skutečnosti neviděl, ale znal je z fotografií a rázem mu bylo jasné, že má před sebou vatované uniformy špinavě olivové barvy a v nich vojáky čínské komunistické armády!

Každý z nich měl pušku.

Ginger věděl, že ho museli spatřit, jakmile se vynořil nad houštím, ale nikdo z nich se ani nepohnul. Stáli na místě, a tiše hovořili.

Algy, který dosud seděl a nemohl proto příchozí vidět, řekl: „Na co to koukáš?“

„Máme společnost,“ odpověděl potichu Ginger.

„Koho?“

„Čínské vojáky.“

„Kolik?“

„Já jich vidím šest.“

„Co dělají?“ Algy se neobtěžoval vstáváním. „Povídají si. Řekl bych, že nejspíš o nás.“

Algy se připojil ke Gingerovi. „To se mi moc nelíbí,“ zavrčel. „Budou to ti, o kterých mluvili naši indiští přátelé. Někoho tu hledají, a jak víš, Biggles si byl jist, že jejich kořistí má být pan Poo. Přišli shora z Tibetu. Nemají tu co pohledávat a určitě to dobře vědí. Tisíce stop pod hranicí náhorní plošiny se budou jen těžko vymlouvat, že zabloudili.“

„Nezdá se, že by nám chtěli nějak překážet,“ prohodil Ginger, ale v jeho hlase příliš přesvědčení nezaznělo. „Tím bych si nebyl tak jistý.“

„Vždyť není žádný důvod, proč by nás měli obtěžovat.“

„Jestliže je napadne, že tu jsme na základě nějaké spolupráce s indickými úřady, a že bychom mohli Indům jejich přítomnost ohlásit, buď si jist, že je důvod na světě.“

„Hele, už jdou.“

Vojáci k nim vykročili husím pochodem. V čele kráčel muž, podle jehož výložek Ginger poznal, že má jakousi poddůstojnickou hodnost. Když se přiblížili, poddůstojník se uklonil v obvyklém pozdravu Číňanů.

Algy pozdrav opětoval a čekal, až se jeho protějšek vyjádří.

Muž skutečně promluvil, ale vzhledem k tomu, že hovořil svým rodným jazykem, nerozuměli letci jedinému slovu.

Algymu nezbylo, než zavrtět hlavou na znamení, že vůbec ničemu nerozumí.

Muž ukázal na svá ústa.

„Neříkej mi, že přišli škemrat o jídlo,“ zavrčel Ginger. „Jezero má vedle, takže voda to asi nebude.“

„Ty mu něco dáš?“

„Myslím, že ne.“

„Proč ne?“

„Proč bychom měli pomáhat okupantům? Kromě toho nemáme na rozdávání. Jestli jim něco dáme, dopadneme jak chudák Smolíček s jeskyňkami. Podáš jim prst, a vezmou si celou ruku. Když se budou chtít všichni nasytit, pár sucharů to nespraví. Když jim něco dáme, budou chtít úplně všechno. Oni to prostě zkouší.“

Algy znovu zavrtěl hlavou, načež Číňan vykročil ke stanu. Algy mu zastoupil cestu.

„Tam nemůžete!“ zvýšil hlas.

Když se jejich pohledy setkaly, muž naznačil, že se chce jen podívat.

„Je mi jasné, po čem se chceš podívat,“ zavrčel Algy. „Chceš zjistit, jestli je uvnitř ještě někdo. Jenomže my tam nikoho neschováváme a tak myslím, že bych ti to mohl dovolit. Snad pak aspoň odtáhneš.“ Domluvil, pokynul muži a odhrnul vchodový stanový dílec. Kývnutím vyzval Číňana, aby nahlédl dovnitř.

Poddůstojník se sklonil. Jediné, co viděl, byla hromádka složených pokrývek, lihový vaříč, konvice a šálek na čaj. Jídlo bylo samozřejmě ukryto v letadle. Muž se rozhlédl a ustoupil.

Algy významně pokynul směrem ke vzdáleným horám, jako by mu výmluvným gestem naznačoval, aby táhl, odkud přišel. V duchu se modlil, aby si vetřelec vyložil jeho pokyn správně. Vojákova tvář nejevila sebemenší známky pochopení. Zůstávala chladná a nezaujatá.

Potom se voják obrátil ke svým lidem a vydal rozkaz, po kterém se celá skupina k Algyho úlevě vydala zpět. Vyrazili k

jezeru a pak pochodovali pryč, těsně při břehu, kde byl prales řidší a cesta schůdnější.

Algy s Gingerem se za vojáky mlčky dívali, dokud nezmizeli v podrostu.

„Vůbec se mi to nelíbí,“ prohlásil Algy. „Škoda, že Biggles není na dosah, abych mu o tom mohl dát zprávu.“

„Vždyť odešli.“

„Na první pohled to tak sice vypadá, ale nevsadil bych na to ani šilink. Samozřejmě, že hledají pana Poo.“

„Možná je ani nenapadlo, že jsme tu za stejným účelem.“

„Možná. Jistě si však lámou hlavu nad tím, co tu asi hledáme a k čemu potřebujeme letadlo.“

„Myslíš, že se vrátí?“

„Myslím si, že nás budou sledovat, aby zjistili, co tu děláme. Jsou na tom bídne se zásobami a vědí, že tu nemůžeme zůstat bez potravin dlouho. Také vědí, že tu nemají co dělat. Pokud by se to doneslo na úřední místa, měli by velké potíže.“

„Ať je to jakkoli, alespoň víme, že jestliže hledají pana Poo, zatím ho nemají. Pokud by totiž byli úspěšní, už by se vraceli do Tibetu.“

„To ještě neznamená, že ho nenajdou. Podle toho, co říkali Góndové, tu pobývají už nějakou dobu, takže jsou zjevně pověřeni jeho nalezením. Je možné, že se bez něj bojí vrátit. Komunističtí pohlaváři tvrdě trestají každé selhání.“

„Proč to všechno kvůli jednomu chlapíkovi?“

„Pan Poo asi bude vědět příliš mnoho. A kromě toho je bohatý. Když prchal, nemohl s sebou vzít všechn svůj majetek, a oni si nejspíš myslí, že svůj poklad někde ukryl. Přirozeně by rádi věděli kam a nebudou se štítit ani mučení, aby to z něj dostali. Ale na tom teď nezáleží. Pro nás je důležité vědět, že jsou pořád tady. Nemám dobrý pocit, když to vím.“

„A co se podívat ze vzduchu, jestli doopravdy odešli? Jestliže pokračují podél jezera, mohli bychom je zahlédnout.“

„To ano, ale když uvidí letadlo ve vzduchu, mohli by se vrátit a vyrabovat stan.“

„Vždyť tu není co rabovat.“

„Tak nám ho alespoň zapálí jako pomstu za to, že jsme jim nedali najíst. Nerad bych to tu teď nechával nehlídané. Pořád je pravděpodobné, že až se Biggles vrátí, bude pospíchat. Jestli chceš, můžeš se po nich letět podívat sám, ale já tu zůstanu.“

„Dobrá, poletím sám,“ rozhodl se Ginger. „Budu mít klidnější spaní, když získáme jistotu, že ta banda opravdu odtáhla. Za pět minut jsem zpátky.“

Přistoupil k úvazišti a přitáhl si letadlo po hladině.

Jeho let netrval ani pět minut, protože hned poté, co vzlétl, spatřil Číňany na západním břehu jezera, a viděl, že pokračují v pochodu. Zmátlo ho, že napočítal osm lidí, ale brzy poznal, že dva z nich nejsou Číňané, ale domorodci.

„Ihned se vrátil a oznámil Algymu, co viděl. „Bud’to měli ty domorodce s sebou, už když sem přišli, a nechali je vzadu, nebo je zajali teď.“

„Kudy šli?“

„Když jsem je viděl naposledy, mířili na západ. Co záleží na tom, kam šli?“

„Myslel jsem...“

„Na cos myslel?“

„Že tím směrem leží Toxanův tábor.“

„Nevíme přesně kde leží,“ pokrčil rameny zrzek. „Mě stačí, že odešli k čertu. Předpokládám, že dnes už létat nebudeme.“

„Nevidím důvod. Myslím, že bude lepší, když se budeme držet v táboře.“

„Já jsem spokojený. Konečně si můžeme odpočinout,“ souhlasil Ginger.

KAPITOLA OSMÁ

GINGER V AKCI

Následující ráno ohlašovalo opět slunečné počasí. Bylo ostatně málo pravděpodobné, že by tomu mělo být jinak, protože – jak oba věděli – po skončení monzunového období tu vládne slunné počasí po celé měsíce. Úžasná nádhera východu slunce s odlesky fialové, šedé a zlaté barvy, nepřestávala zrzka uvádět k vytržení. Tohle je pravý svět, říkal si. Takový by měl být všude. Ne ten ohavný blázinec, který jsme si na sebe sami upletli civilizací.

Jeho první slova k Algymu toho dne zněla: „Jestli se Biggles včera dostal do vesnice, měl by už mluvit s Ram Shanem a jednat s ním o pomoci. Pokud bude Ram Shan souhlasit, že poslouží jako průvodce, mohli by už vyrazit k Toxanovu táboru.“

„Pravděpodobnější je, že se teď snaží ulovit lidožrouta, kvůli kterému sedí Ram Shan zalezlý doma.“

„I kdyby se Ram Shan neodvážil vystrčit nos, nevidím důvod, proč by Bigglesovi neřekl, kde viděl Toxanův tábor. Pak by mohl Biggles vyrazit sám.“

Algy, nalévající si čaj, zavrtěl hlavou. „O tom moc pochybuji. Biggles přece řekl, v téhle zemi je jednou věcí popsat cestu, a něco docela jiného je najít cíl.“

„Až se umyjeme, mohli bychom se podívat shora, jestli se něco neděje, ne? Biggles přece říkal, že můžeme.“

„Je moc brzy. Nevíme, jak daleko je Toxanův tábor od góndské vesnice, ale určitě to nebude moc blízko, protože jinak by o něm Góndové věděli víc. Pokud není daleko od jejich osady, potom je divné, že tam nikdy nebyli.“

„Nepochybuji o tom, že mají své důvody.“

„To je docela možné. Ať je to ale jakkoli, i v případě, že už Biggles vyrazil, nemůže být ještě na místě. Porozhlédneme se ale až později.

Jsem jenom rád, že se nevrátili ti Čínani. Klidně se přiznám, že ta jejich přesila šesti pušek mi docela naháněla husí kůži. Navrhuji, abychom kolem poledne vyrazili na malý průzkum.“

„Dobrá.“

Krátce před polednem odstartovali na průzkum, který jim trval asi dvacet minut, během kterých si prohlédli značný kus okolního pralesa. Neobjevili však nic neobvyklého, a tak se vrátili na svou dočasnou základnu.

Právě pojídali nepříliš chutný oběd, který se skládal z hovězí konzervy a sucharů, když ke svému údivu spatřili vycházet z džungle Góna Mata Dhinna, který kromě starobylého trombónu nesl také rozštípnutou hůlku, v jejíž vidlici měl složený list papíru. Takový je obvyklý způsob předávání vzkazů v džungli. Oba letce pochopitelně nejprve napadlo, že se stalo něco vážného, a Algy chňapl po zprávě.

„Poslouchej,“ řekl, když dočetl. „Je to od Bigglese. Zabil toho lidožravého tygra!“

„Páni! To si pospíšíl.“

„Teď ráno vyrazil s Ram Shanem do Toxanova tábora. Tohle psal včera, takže už je na cestě a možná má pěkný kus za sebou. Podle Ram Shana prý není tábor od vesnice dál, než jediný den pochodu. Až tam dojdou, rozdělá Biggles oheň, aby nás kouřem upozornil, kde jsou. Máme to místo vyfotografovat, abychom se podle snímku mohli orientovat. Kdyby prý zjistil další novinky, můžeme počítat s návštěvou dalšího běžce.“

„To je skvělé. Zdá konečně něco hnulo. S tím tygrem byli vážně hotovi rychle. Měli štěstí. Ten tygr snad na jejich příchod čekal.“

„Ne, sáhíbe, tygr nečekal. Odcházel se ženou v tlamě,“ ozval se Mata Dhinn, který se s chutí občerstvoval. Vyprávěl

jim pak, co se seběhlo obvyklou barvitou řečí domorodců, s řadou vlastních podrobnostmi, které byly dílem jeho vlastní představitivosti. Když pak názorně předváděl, jak Bertie probodl bajonetem pruhovaného dábla, neovládl se a vyskočil.

Skončil řeč, či spíše divadelní představení a Algy se zeptal: „S Ram Shanem jsi mluvil ty sám?“

„Ano, sáhib. Hodně jsme mluvili.“

„Slyšel jsi, že by sáhibu Bigglesovi říkal, kde má Toxan svůj tábor?“

„On to řekl i mě.“

„Ty víš, kde to je?“

„Ano, sáhibe. Místo se jmenuje Nullah Tangla a není to místo, kam by člověk měl chodit. Je tam mnoho nebezpečí. Před léty mě tam málem zabil medvěd¹, proto jsem se tam už nikdy nevrátil. Byla to moje chyba. Byl jsem mladý a nezkušený.“

„Proč to byla tvoje chyba?“ zeptal se zvědavě Ginger.

„Byl nade mnou, když jsem na něj vystřelil. To bylo špatné.“

„Proč?“

„Když lovíte medvěda, sáhibe, nikdy ho nedrážděte, když je nad vámi. S kopce totiž běhá rychle, ale do kopce mu to tak nejde. Stejně je to s hady. Když na něj útočíte, držte se vždycky nad ním.“

„Pověz mi o tom místě ještě něco, Mata Dhinne,“ požádal ho Algy.

¹ Existují dvě variety medvěda himalájského, a to černá a červená (hnědá), která je méně obvyklá a méně nebezpečná. Černý medvěd s širokým bílým „V“ viditelným na hrudi, je-li vztyčen na zadní nohy, může být velmi nepříjemným společníkem, pokud je vyrušen. Všeobecně platí, že jen vzácně zaútočí na člověka, pokud není zraněn nebo se nemusí sám bránit. Jeho chování je však zcela nepředvídatelné a domorodci se mu obvykle zdaleka vyhnou.

„Je to *khora*, *sáhibe*, *nullah*², hodně dlouhá a hluboká. Je tam spousta skal s jeskyněmi, kde žije mnoho medvědů. Je to špatné místo, a člověk tam může snadno uvíznout, když přijdou deště.“

„Jak daleko to může být odsud?“ otázal se Algy. Mata Dhinn nedokázal vzdálenost odhadnout v mílich, prohlásil však, že to není daleko. „Kterým směrem?“ Gónd ukázal k západu.

„Možná jsem to místo viděl,“ řekl zamyšleně Ginger. „Úžlabin se tam spousta, ale pokaždé, když jsme byli nahoře, jsem si všiml jedné, obzvláště veliké. Protože byla tak široká, dala se dobře prohlížet, ale pohybu uvnitř jsem si nikdy nevšiml. Dno je zcela otevřené, ale nepamatuji se, že bych tam někde zahlédl vodu.“

„Nějaká voda vždycky zůstane ve skalách, *sáhibe*, pokud je pravda to, co říká Ram Shan.“

„Poznal bys tu *nullah* ze vzduchu?“

Mata Dhinn řekl, že asi ano.

„A nechtěl by ses s námi proletět letadlem a ukázat nám ji?“ zeptal se ho Algy. „Ano, *sáhibe*.“

„Už jsi někdy předtím letěl?“

„Ne, *sáhibe*.“

„Nebojíš se?“

„Ne, *sáhibe*. Kdyby to bylo tak nebezpečné, vy byste nelétali,“ prohlásil Ind s prostou logikou.

„Dobře. Takže vyrazíme a podíváme se na to tvé špatné místo.“

„*Sáhib* Biggles tam ale nemůže ještě být,“ upozornil Mata Dhinn.

² *Khora* a *nullah* ve skutečnosti znamená totéž, a totiž úžlabinu nebo rokli. *Nullah*, což je pozměněné hindustánské slovo *nala*, se obvykle používá jako označení vyschlého řečiště.

„Na tom nezáleží. Rádi se předem dozvíme, kde ho hledat, až dorazí. Nespěcháš na návrat do vesnice?“

„Ne, sáhíbe.“

„Musel jsi jít rychle a určitě si potřebuješ odpočinout.“

„Ne. Odpočinout si půjdu, až vy budete hotovi.“ Asi ve tři hodiny odpoledne se chystali odstartovat na krátký průzkumný let, aby zjistili polohu *nullah*. Mata Dhinn se usadil vedle Algyho v kokpitu. Než se však vznesli do vzduchu, spatřili asi dvanáct mil před sebou sloup hustého dýmu.

„Může to být místo, kde má tábor sáhíb Toxan?“ zeptal se Algy Mata Dhinna.

„Ano, je to ono.“

„Může to znamenat, že Ram Shan dorazil?“

„Ne.“

„Jseš si jist, že to není možné?“ ptal se Algy a zamířil přímo k místu, odkud stoupal dým.

„Jsem si jistý, že to není možné.“

„Ani kdyby šli opravdu rychle?“

„K *nullah* nemohli dojít před západem slunce.“

„Tak proč potom ten kouř?“

„Nevím.“

„Bigglesovi by se ani nemohlo podařit rozdělat tak velký oheň, pokud by rovnou nezapálil prales,“ ozval se zrzek.

„Taky se mi zdá,“ souhlasil Algy. „Víc se snad dozvíme, když se podíváme zblízka.“

Během pěti minut se stroj dostal nad místo, z něhož viděli stoupat dým. Z nevelké výšky jim úžlabina připadala ohyzdná, jak řekl Mata Dhinn, a ještě větší a širší, než očekával Ginger. Při předchozích letech ji pozoroval z obvyklé průzkumné výšky dvou až tří tisíc stop.

Nyní z výšky méně než pěti set stop, mohli sledovat úžlabinu, která jim připomínala hlubokou tržnou ránu ve tváři země. Všechno pokrýval smíšený porost pralesního rostlinstva, křovin a nižších stromů. Nezarostlé zůstávaly jen zcela svislé stěny a nejhlubší dno, které shora vypadalo jako písčité nebo

kamenité, protože tam pravidelné monzunové záplavy znemožnily zakořenění jakéhokoli rostlinstva. V tuto chvíli ovšem žádnou vodu neviděli. Dno *nullah* bylo široké od třiceti do čtyřiceti yardů. Nahoře byla úžlabina samozřejmě výrazně širší. Její přímý směr lehce narušovaly pouze dva plynulé a táhlé oblouky.

Zdroj kouře našli ihned. Hořela plocha o velikosti několika akrů porostlá kravinami a rozkládající se ode dna úžlabiny asi do poloviny skalnatého srázu. Divoký oheň se rozšířil na dně rokliny a postupně šplhal výš a výš.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se zrzek Algyho.

„Nemám jiné vysvětlení než to, že když Toxan slyšel letadlo, rozdělal oheň, a ten se mu vymkl z rukou.“

„Nedokážu si představit, že by Toxan nebo i Biggles, pokud by už nějakým zázrakem stihl dorazit, rozdělávali oheň na takové rozložce. A pokud by tam někdo z nich byl, rozhodně by se postavil tak, abychom ho viděli a díval by se nahoru a mával. Nevidím tam ani živou duši.“

Algy se podíval na Góndu, který seděl vedle něj. „Jseš si jist, že jsme na správném místě?“

„Ano, sáhíbe. Tady to bylo.“

„Mohl by takový požár vzniknout náhodou?“

Mata Dhinn prohlásil, že tomu nevěří. Přiznal, že nechápe, co se stalo.

„To nechápu ani já,“ prohlásil Algy. „Pokud si jsi opravdu jistý, že jsme na správném místě, pak je to divné.“

„Je opravdu zvláštní, že právě na místě, kde jsme očekávali kouř, se vznal požár,“ potvrdil Ginger. „Nemohl bys ještě trochu níž?“

„Počkej, uděláme to jinak,“ odpověděl Algy. „Pokud tam budu chtít vletět tudy, mohlo by to být dost nebezpečné, ale doletím až na konec a proletím *nullah* celou. Pokud tam Toxanův tábor skutečně je, uvidíme ho. Možná je zrovna mimo tábor a kope. Drž se, Mata Dhinne, v tom stoupavém horkém vzduchu to s námi možná bude trochu házet.“

Algy prudce naklonil stroj a zamířil ke vzdálenému konci úžlabiny, která byla dlouhá dvě nebo tři míle, a u obou konců se stávala mělčí. Na koncích úžlabiny převládal pralesní porost, a v něm mizelo i říční koryto.

Algy navedl letadlo do úžlabiny, a když stroj ještě trochu klesl, letěli tak nízko, až se prales ocitl téměř dvě stě stop nad nimi. Měli štěstí, že úžlabina byla téměř přímá, takže let nebyl tak nebezpečný, jakým by se mohl stát v případě, kdyby se rokle prudce zatáčela. I tak musel Algy dávat velmi dobrý pozor. Jedinou skutečnou hrozbou pro ně byly vzdušné víry, které mohly letadlo strhnout stranou. V úzkém prostoru by v takovém případě bylo pramálo času na vyrovnaní směru. Mohlo by se jim snadno stát, že klesavý vír by je stáhl dolů ke dnu rokle, a naopak vír stoupavý by jimi mohl mrstit mezi stromy pralesa nad nimi.

Nic takového se však naštěstí nestalo, a po několika minutách napětí Algy vyvedl stroj z úžlabiny na opačném konci. Sám neviděl během letu roklí nic, neboť byl příliš zaměstnán řízením.

„Viděl jsi něco?“ zavolal na Gingera, když naklonil letoun pro případ, že by bylo třeba celý postup zopakovat.

„Ano. Dole na písku leží člověk. Když jsme nad ním letěli, ani se nepohnul, takže si myslím, že je mrtev.“

„Jsi si jist?“

„Je to pravda, sáhíbe. Viděl jsem ho,“ řekl Mata Dhinn.

„Vypadal jako běloch?“

„Ne.“

„A jak tedy vypadal – jako Ind?“

„Ne, sáhíbe.“

„Myslím, že to byl čínský voják,“ ozval se Ginger.

„Můj Bože! Neříkejte mi, že ta šestice Číňané, která přišla k jezem, tábor našla a zničila!“

„Přesně tak to vypadá. Pokud je člověk, kterého jsem viděl, mrtev, muselo tam dojít k boji. Teď si vzpomínám, že když vojáci odcházeli od jezera, viděl jsem mezi nimi dva

Indy. Říkal jsem ti to přece. Možná, že právě ti dva znali cestu do tábora, a Čínany sem přivedli.“

„Proletím to znovu. Možná ještě něco uvidíte.“

„Dobrá.“

Algy pevně uchopil řídicí páku a znovu nalétl do úžlabiny.

„Tak co?“ zahalekal, když doletěli na opačný konec a začali tam kroužit.

„Viděl jsem další tělo, tentokrát Inda, a doutnající místo. Mohl by to být vypálený Toxanův tábor. Rozhodně jsme na správném místě. Tamhle jsou příkopy, kde podle mého názoru Toxan hledal rubíny. Nikdo jiný by tu přece nekopal.“

„V tom případě to vypadá zle.“

„Bojím se, že ano.“

„My tu nebudeme nic platní.“

Ginger po chvílce přemítání odpověděl: „Mohl bych jít dolů.“

„Já tu přistávat nehodlám,“ řekl důrazně Algy.

„To bych po tobě ani nechtěl.“

„Tak co máš za lubem?“

„Máme přece padák. Mohl bych vyskočit.“

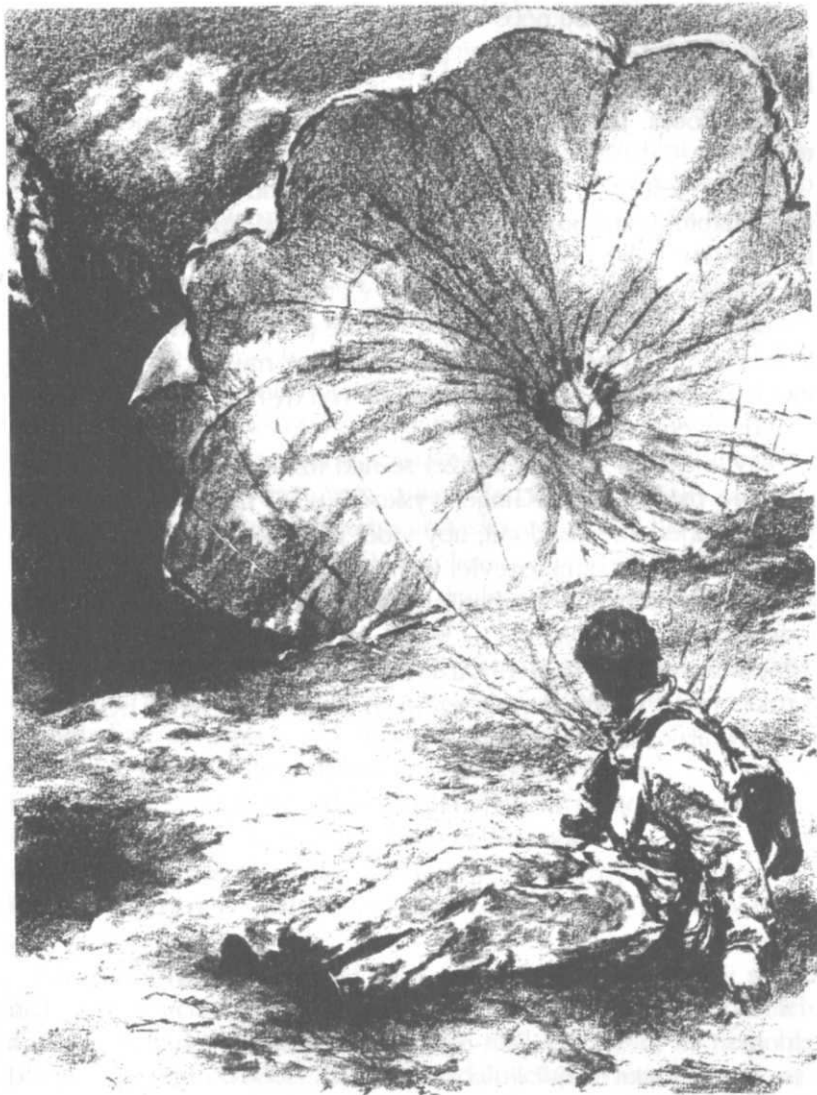
„Zbláznil ses?“

„Doufám, že ne. Jak jsme viděli, tábor byl přepaden, a já si nedokážu představit jiného útočníka, než čínské vojáky. Bojovalo se tu. To je na první pohled patrné. Útočníci se stáhli a pana Poo mají pravděpodobně s sebou. Toxan by se jim nevzdal bez boje. Možná tam někde leží zraněný. Nemůžeme tu jen očumovat.“

„Biggles by tu měl být za chvíli.“

„Za chvíli? Má tu být do západu slunce, a to potrvá ještě tři nebo čtyři hodiny,“ řekl zrzek. „Do té doby může být na všechno pozdě. Nezapomeň, že kromě Toxana tam byli i další lidé. Víme přece, že měl u sebe dva Gurkhy a tibetského sluhu pana Poo. Co na to říkáš?“

„Nelíbí se mi to, ale záleží jen na tobě. Jak se chceš vrátit zpátky k jezeru?“

„Stejně jako Biggles, ať už má jakýkoli plán. Bude se přece muset vrátit.“

„Co budeš dole platný?“ namítl Algy.

„Mohu vzít s sebou něco z lékárníčky a postarat se o zraněné, než dorazí Biggles. Neodvážil bych se tam, kdybych nevěděl, že sem brzy přijde.“

„Tak dobrá. Jak chceš. Ale chystáš si pohřeb. Co chceš, abych udělal?“

„Dej mi ještě pár minut, než se navléknu do popruhů, a pak leť nad úžlabinou tak pomalu, jak to bude možné. Až vyskočím, ucítíš to. Nebudu skákat poblíž toho ohně. Nerad bych se upekl.“

„Dobře. Zakřič, až budeš připravený.“

Ginger neodpověděl a začal se spěšně připravovat. Do kapes letecké bundy si nacistal pár věcí, které by se mu podle jeho úvahy mohly hodit. Pak si navlékl padák a otevřel dvířka kabiny.

„Připraven!“ vykřikl.

Algy znovu otočil stroj a držel se nad úžlabinou tak plynule, jak jen bylo možné. Když Ginger vyskočil, ucítíl mírné zhoupnutí letadla, a ihned stroj naklonil, aby viděl dolů. Se zatajeným dechem čekal, než se pod nimi rozevře vrchlík padáku. Stále se za ním díval a viděl, jak se padák zkrabatil, když zrzek přistál téměř uprostřed vyschlého řečiště. Vydechl až tehdy, když Ginger shodil popruhy, vzhlédl a zamával. Pobledlý úzkostí a napětím zamířil s letounem z rokle ven a nabral kurz k jezeru, protože už nemohl být svému druhovi nijak prospěšný.

KAPITOLA DEVÁTÁ

SMRT V ÚŽLABINĚ

Jestliže se Algy mu ulevilo, když viděl bezpečné přistání svého přítele, Ginger pocítil úlevu mnohem větší, neboť dobře věděl, co riskuje svým seskokem do tolik stísněného prostoru. Horký vzduch, vystupující z rokliny v mohutných proudech, mohl mrstit padákem o skalní sráz, nebo ho mohl vynést mezi vysoké stromy, které se tyčily na obou březích nad vyschlým korytem. Mnohem větší obavu měl z té druhé možnosti, neboť zavěšený na stromě nad roklí by už sotva někomu pomohl. Naproti tomu ho nenapadlo, že by se měl bát něčeho, co ho potká po přistání na zemi.

Když se vyvlékl z popruhů, zamával na Algyho, aby mu naznačil, že je v pořádku. Letoun vzápětí zmizel. Zrzek složil padák do balíku a ukryl ho mezi kořeny blízkého křoviska, odkud by ho mohl kdykoli rychle vytáhnout. Rozhlédl se kolem sebe a zjistil, že dno rokliny nevypadá zase tak hrozně, jak se zdálo shora, a že chůze po něm nebude příliš obtížná.

Dno vyschlého řečiště pokrýval písek a oblázky, mezi nimiž se objevovala holá skála a balvany různé velikosti, některé z nich omleté pravidelnými přívaly vod. Skála očištěná proudem a vyschlé nánosy dosahovaly velmi vysoko a podle jejich hranice na březích mohl poznat, kam až stoupá voda při nejvyšším průtoku. Břehy byly většinou strmé, ale na některých místech se svažovaly tak, že se na nich udržela pralesní vegetace a křoviny. Na dně rokle vládl neuvěřitelný žár. Zrzek se rozhlédl se kolem a naslouchal, ale nikoho nezpozoroval.

Místo aby riskoval přistání mezi hořícími křovisky, raději se od nich držel v uctivé vzdálenosti. Proto se snažil přistát dále od nich a měl to tedy dost daleko k místu, kde tušil ležící těla. Ta nemohla být příliš daleko od sebe. Za zvuku

vzdalujícího se letadla, který mu připomínal, že je na všechno sám, se pak vydal na obhlídku rokle. Na svazích a dokonce i na dně nalézal stopy po snaze prospektora objevit naleziště rubínů.

Brzy narazil na místo, kde musel ležet tábor. Nedaleko spatřil skalní rozsedinu, do níž proudila ze srázu voda. Celý tábor však nyní připomínala jen hromada spálených trosek. Žáru odolalo jen pár kusů nádobí a kopáčské nářadí. Několik vystřelených nábojnic, které se tu povalovaly, svědčilo o tom, že Toxan bojoval. Žádná puška tu však nebyla vidět. Ke Gingerově úlevě také nikde neviděl ani Toxanovo tělo, které s jistotou očekával.

Potom našel tělo domorodce. Odhadl, že musí jít o jednoho ze dvou Gurkhů, kteří patřili k Toxanovým věrným. Byl mrtev, zastřelen a zohaven. Opodál leželo další tělo, a Ginger poznal, že se nemýlil. Byl to skutečně čínský voják. I on byl zastřelen. Ginger, pohnutý tragédií, které se stal svědkem, kráčel pomalu dál, až se za terénní vlnou dostal na dohled požáru. Zastavil se, protože bylo na první pohled nemožné pokračovat dál. Podíval se na oheň. Hořel pomalu, takže kouře bylo víc než plamenů, v jejichž žhavých jazycích se kroutila ještě nedávno jasně zelená křoviska a bambusové mlází. Požár se táhl v křivé čáře dlouhé téměř dvě stě yardů. Zrzek nechápavě zamrkal, když si uvědomil, že oheň postupuje rovnoměrně po celé ploše, ačkoli se táhl po svahu vzhůru. Jak by k tomu mohlo dojít pokud by nebyl založen na několika místech současně? Kdyby oheň vyšel jen z jediného místa, pak by jistě stoupal po větru úbočím, a šířil by se tahem větru. Jen těžko by se nejprve rozběhl po rovině, a teprve potom by začal stoupat vzhůru.

Z úvah byl nečekaně vyrušen rachotem, který způsobili dva černí medvědi. Vyřítili se z kouřové clony vpředu a šplhali se ve zběsilém tempu na úbočí směrem k zrzkovi. Přestože by byli za normálních okolností asi neškodní, teď bylo zřejmé, že zvířata vyděšená kouřem a ohněm se nezastaví před ničím a

před nikým. Ginger nehodlal čekat, až se o tom přesvědčí na vlastní kůži. Příkrčil se a rozběhl se.

V běhu si vzpomněl, co mu říkal Mata Dhinn, a zahrnul ostře do svahu, kterým začal šplhat s obratností horské kozy, jen aby se dostal nad medvědy.

Když se dostal tak vysoko, že si konečně připadal v bezpečí, obrátil se a podíval se, co dělají medvědi. Zatím se zdálo, že je zrzek nezajímá. Zvířata se směšným frkáním uháněla dál, až doběhla k místu, kde leželo tělo čínského vojáka. Medvědi je nepochybně zvětřili, protože se vztyčili na zadní tlapy, jako by se chystali zaútočit či chtěli nepřítele varovat bílým Vě na svých hrudích. Když poznali, se se vetřelec nehýbá, první medvěd se přiblížil, očichal mrtvolu, strčil do ní tlapou a rozběhl se dál. Druhý ho následoval. Obě šelmy vzápětí zmizely za ohybem rokle a víc je Ginger nespatriil.

Vytáhl z kapsy kapesník, aby si otřel pot z tváře, protože žár, který sálal z holé země a skal byl nesnesitelný. V té chvíli ho přinutil zvuk padajícího kamení, aby se obrátil. Pohled, který se mu naskytl, ho přinutil ztuhnout na místě. Ve vzdálenosti asi deseti yardů vyčuhovala za balvanem hlaveň pušky a mířila na něj. Nad balvanem se pak vynořila stažená snědá tvář muže s tmavýma očima a krvavým šrámem na čele. Přes šrám splývaly černé mastné vlasy, dokreslující zjev, před nímž by se každý rozechvěl.

Ginger zvedl paže, aby neznámý viděl, že nedrží žádnou zbraň.

„Nestřílejte,“ vyhrkl, aniž by měl sebemenší ponětí o tom, kdo je před ním, a zda mu ten špinavý vyvrhel vůbec rozumí.

Obličej se vynořil o kus výš nad balvan, který jej stále zpola zakrýval. „Angličan?“ ozval se chraplavý hlas.

„Ano, jsem Angličan,“ odpověděl Ginger, ale necítil se o nic lépe.

Muž natočil hlaveň pušky k nebesům a vykročil z kamenného úkrytu. „Hledáte sáhiba Toxana?“ zeptal se.

„Ano. Přišel jsem, protože jsem doufal, že ho tady najdu,“ řekl Ginger. „Vy víte, kde je? Obávám se, že tu došlo k nějakým vážným potížím.“

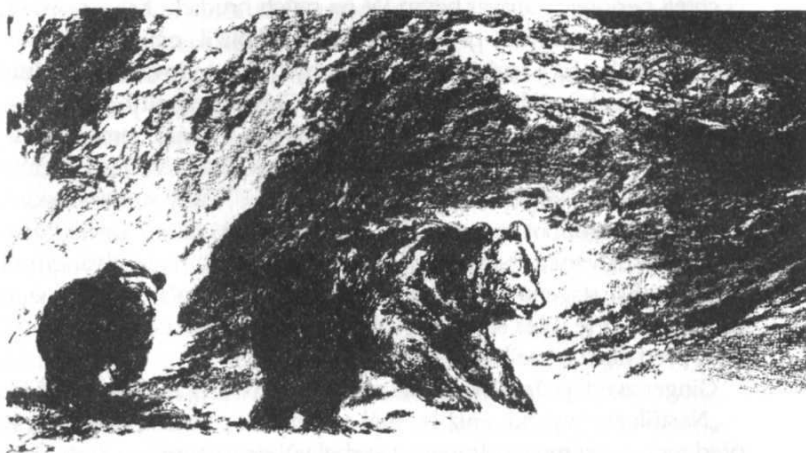
„Velké potíže,“ zachrčel muž. „Přišli Čínani.“

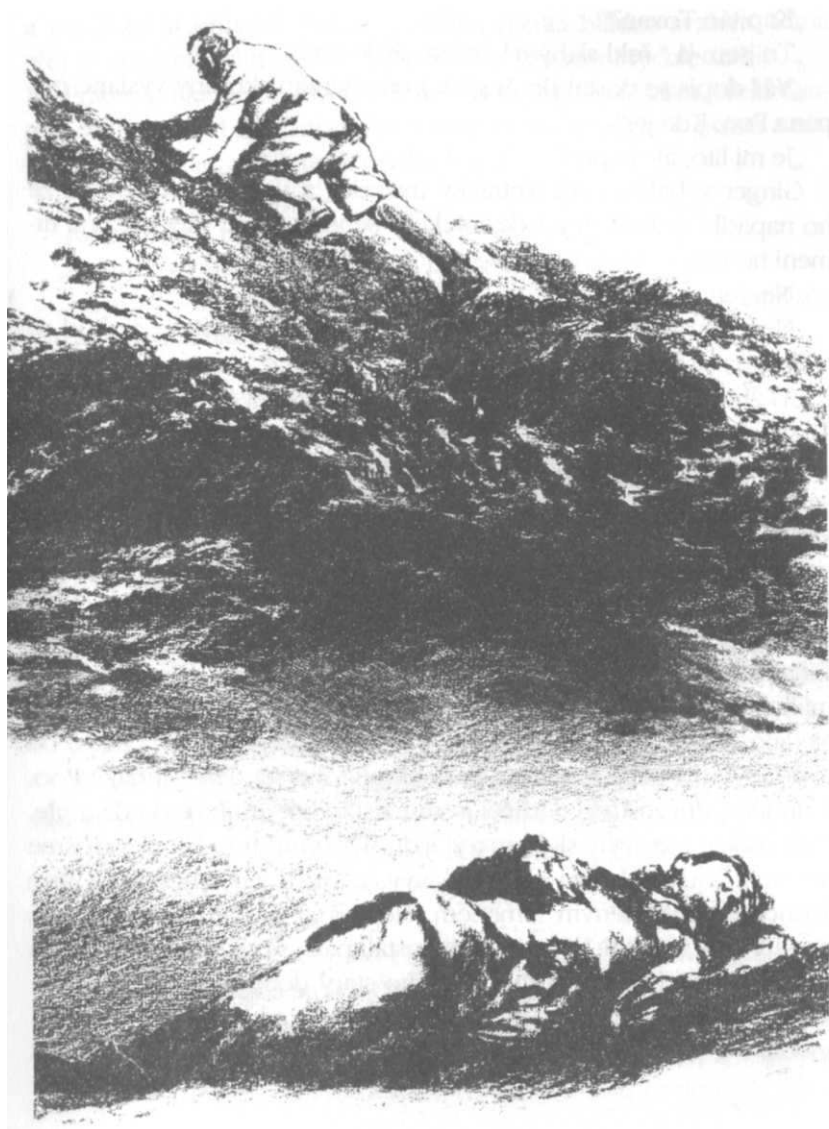
„Vy jste jeden z Gurkhů kapitána Toxana?“

„Ano, sáhibe. Pojd'te. Ukážu.“

Ginger ho následoval do nevelké prohlubně obklopené křovím, kde na zemi s hlavou podepřenou hromadou suché trávy ležel bílý muž, kterého hledal. Neměl pochyb o tom, koho má před sebou. Chlapíkovi bylo podle Gingerova odhadu mezi padesáti a šedesáti léty, byl štíhlý a šlachovitý a jeho pleť byla indickým sluncem sežehnutá do mahagonového odstínu. Dlouho se již neholil a vlasy, zoufale volající po návštěvě kadeřnictví, měl silně prošedivělé a neupravené.

Oči měl otevřené a stočil je k zrzkovi, takže bylo na první pohled zřejmé, že není mrtev, ačkoli byl zjevně ve velice bídném stavu. Neměl na sobě kabát ani blůzu a jeho hrud' byla jen z části zahalena košilí prosáklou krví. Na rameni byla košile rozervaná a odhalovala místo obvázané kusem látky z uniformy Gurkhů. Klekl si ke zraněnému muži.

„Kapitán Toxan?“

„To jsem já,“ řekl slabým hlasem. „Kdo jste?“

„Váš dopis se dostal do Anglie. Jsem členem skupiny vyslané pro pana Poo. Kde je?“

„Je mi líto, ale je pryč.“

Ginger vybaloval zdravotnický materiál, a v duchu si žehnal, že ho napadlo vzít obvazy a desinfekci s sebou. „Jinou ránu než na rameni nemáte?“

„Ne. Jen to rameno.“

„Než vám to ošetřím, můžete mi vyprávět, co se stalo, pokud se ovšem na to cítíte.“

„Ti žlutí ďáblové se na nás vrhli jako blesk z čistého nebe,“ začal Toxan. „Od začátku jsme neměli šanci. Žiju tady celá léta a nikdy jsem s nikým neměl potíže. Právě jsme skončili s kopáním a odpočívali jsme u stanu, když jsem zahlédl dva chlapy, které jsem považoval za Rishi. Slézali dolů k nám po svahu *nullah*. Jsou to kočovní podivíni, ale už jsem jich tu pár viděl, takže jsem si jich valně nevšímal. Nikdy se ke mě nechovali nijak nepřátelsky. Zastavili se, chvilí si nás prohlíželi, a pak se vrátili. Jsem si docela jistý, že to oni ukázali Číňanům, kde jsme, a možná si ani neuvědomovali, k čemu napomáhají. Jenomže pak se na nás vyřítla banda těch divokých Číňanů. Nedalo se moc dělat. Jeden z mých Gurkhů, který se jim postavil do cesty, byl okamžitě zastřelen. Pak sebrali toho starého chudáka Poo. Jednoho jsem zastřelil a křičel jsem na starého, ať uteče do džungle. Začal utíkat i se svým sluhou, a já s druhým Gurkhou Hamidem jsme jim kryli záda. Jeho zasáhli do hlavy, našťěstí jen lehce, a já jsem skončil s prostřeleným ramenem. Nejspíš si mysleli, že jsme oba mrtví. Asi se zajímali jen o to, aby dostali pana Poo. Všichni se hrnuli za ním. Hamid se brzy probral a jako starý dobrák mě odtáhl sem. To je všechno.“

V tu chvíli již Ginger odstranil z rány krví prosáklý nouzový obvaz a prohlížel si průstřel. Zjistil, že kulka prošla

hladce svalem. Rána zřejmě zpočátku silně krvácela, ale teď už krvácení rychle sláblo.

„Pokud kulka nezasáhla plíce, měl byste být v pořádku,“ řekl Ginger, když zasypal zranění desinfekčním práškem, ovinul gázou a obtácel je obinadlem. „Cítíte se trochu lépe?“

„Mnohem lépe, díky.“

„Kdy se to asi tak stalo?“

„Asi před dvěma hodinami. Jak jste se sem dostal?“

„Seskočil jsem padákem. Na jezeře máme letadlo. Co znamená ten požár? Přilákal nás sem kouř.“

„Hamid Khan, můj Gurkha, řekl, že oheň založili Číňani. Díval se na ně.“

„K čemu jim bude hořící *nullah*?“

„Nejspíš chtějí někoho vykourit.“

„Koho?“

„Pooa. Poo se schoval právě do toho křoví i se svým tibetským sluhou, zatímco já s Hamidem jsme drželi ty d'ábly v povzdálí.“

„A proč by je museli vykuřovat? Proč si pro ně jednoduše do křoví nedojdou?“

„Asi nemají rádi medvědy. Ty houštiny jsou jich plné. Žijí v jeskyních ve svahu. Zdá se mi, že je ty jeskyně nějak přitahují.“

„Když jsem sem přicházel, viděl jsem dva medvědy utíkat.“

„To mě nepřekvapuje. Já jsem se však s nimi nikdy do křížku nedostal. Nepřekážel jsem jim, a oni si nevšimli mě.“

„Myslím, že bych se měl pokusit udělat něco pro pana Poo.“

„Co chcete sám podniknout proti té smečce?“

„Je pořád v té houštině?“

„Hamid říkal, že ještě před chvílí tam byli oba. Žádná střelba ani křik tamodtud nebyla slyšet. Pokud by se pokusili prorazit obklíčení, jistě bychom to slyšeli.“

Ginger prohlédl zranění, které měl Gurkha na hlavě, a s úlevou zjistil, že má pouze roztrženou kůži. Škrábanec mu zalepil kusem náplasti.

„Není to poprvé, co utrpěl zranění,“ řekl Toxan. „Sloužil u druhého pěšího pluku Gurkhů, a na svůj výcvik nezapomněl.“

Ginger se podíval na domorodce, a viděl, že je to typický příslušník svého kmene – drobný, šlachovitý, s bystrýma očima, ale přes nevelký vzrůst zjevně neskonale houževnatý. Ginger znal dobře pověst bojovníků z kmene Gurkhů.

Protože ho udivovalo, že dosud nespatrił útočníky, zeptal se na to. „Kde jsou teď čínští vojáci?“

Hamid mu vysvětlil, že asi číhají v rojnici při horním okraji houštiny. Čekají tam, až se k nim dostane oheň, a zažene pana Pooa a jeho tibetského sluhu do jejich drápů.

„Jak to, že jsem je neviděl shora?“ zeptal se zmateně Ginger.

„Schovávají se mezi křovinami, aby je neviděl Poo, až vyhlédne, zda má volnou cestu. Když to udělá, chytí ho, sáhne.“

„To se ještě uvidí,“ zavrčel chmurně Ginger. „Ty Číňany zrovna v lásce nemáš, co?“

Hamid odhalil zářivě bílé zuby v úsměvu, který se určitě nedal pokládat za vlídný. Významně položil dlaň na své *kukri*, čímž bylo řečeno vše, co Ginger potřeboval vědět.

„Smím si vypůjčit vaši pušku?“ obrátil se zrzek k Toxanovi.

„Jistě. Co chcete dělat?“

„Pokud budu mít vaší zbraň, půjdu se podívat, jestli mohu panu Poo nějak pomoci.“

„Dobrá. Chudák starý. Je to dobrý chlap. Skutečný gentleman.“

„Jasně. Vy zůstaňte ležet. Hamid se o vás zatím postará. Můj výlet by neměl trvat dlouho. Další dva muži z naší skupiny, Biggles a Lissie, jsou už na cestě sem s góndskými průvodci. Měli by dorazit přibližně kolem západu slunce. Ještě

nevědí, že jsem tu – vlastně bych tu vůbec neměl být – takže pokud se do té doby nevrátím, řekněte jim o mě. Bude lepší, když je váš Hamid bude vyhlížet a dovede je sem, jinak vlezou Číňanům rovnou do drápů. Pak vás letadlem z jezera odvezeme domů.“

„Báječné. Co přesně máte v úmyslu teď podniknout?“

„Pokud se mi podaří dostat se k panu Poo, přivedu ho sem.“

„Bud'te opatrný. Jestli vás ti čínští čerti uvidí, vynasnaží se vás odstřelit.“

„O mě nemějte strach. Udělám, co budu moci. Moc se nehýbejte, pokud nebudete muset, jinak vám rána začne zase krváčet.“

„Měl byste si vzít Hamida s sebou. Je dobrý průzkumník, a statečný je přinejmenším tak, jak si to o sobě myslí tamti.“

„Ne, díky. Bude lepší, když zůstane s vámi a bude vyhlížet mé přátele. Kdybych se dostal do potíží, jeho *kukri* by nám proti jejich puškám moc nepomohlo.“ Ginger se podíval na Gurkha. „Víš, co máš dělat?“

„Ano, sáhíbe.“

„Měj oči na stopkách. Mohl bys taky přinést trochu vody. Když uslyšíš hvízdání nebo volání, budeš vědět, že přicházejí moji přátelé. Řekni jim, že jsem tady. Vezmi je sem, vysvětli jim, k čemu došlo, a co dělám já. Když se budou ptát, jak jsem se sem dostal, můžeš jim říci, že jsem seskočil padákem, když jsem viděl v *nullah* kouř a mrtvé muže.“

„Ano, sáhíbe.“ zasalutoval Hamid.

Toxan se podíval zpříma Gingerovi do očí. „Cítíte se dobře?“

„Nic mi není. Proč se ptáte?“

„Zdá se mi, že jste trochu zrudl, to je všechno.“ Ginger se usmál, ačkoli ho hlava bolela k prasknutí. „To bude tím horkem,“ řekl. „Brzy se uvidíme.“

KAPITOLA DESÁTÁ

VEDRO, POŽÁR A HOREČKA

Zrzek s Toxanovou puškou, starou, osvědčenou dvouhlavňovkou Rigby, a s hrstí nábojů v kapse, postupoval v předklonu směrem k ohni. Protože se plížil hustým porostem, neviděl před sebe, ale praskot a houstnoucí kouř mu byly dobrým vodítkem. Pospíchal. Měl strach, aby nepřišel pozdě, neboť když viděl požár naposledy, zasahoval už do poloviny houštiny.

Nebyla zde nouze o přírodní úkryty, takže postupoval poměrně rychle. Zatím ještě nevěděl, co udělá, až se dostane k čáře ohně, cítil ale, že něco zkrátka udělat musí. Příčila se mu představa, že by měl nečinně přihlížet tomu, jak je nešťastný starý člověk vlečen do otroctví, nebo vstříc ještě horšímu osudu. Napadlo ho jediné řešení – hodlal vyhledat výhodnou střeleckou pozici, odkud by mohl útočníky ostřelovat. Tím by poskytl starci i jeho sluhovi možnost dostat se do úkrytu, až budou prchat před plameny. Vůbec nepochyboval o tom, že ty dva peklo požáru z houštiny vyžene.

Napadla ho také možnost, že si pan Poo raději dobrovolně sáhne na život, než by padl do rukou nepřátel, od nichž nemohl čekat slitování, a ani to nepřidalo zrzkovi na klidu.

Po svahu se dostal až na místo, odkud měl poměrně dobrý výhled na hořící houštinu. Neviděl však ani čínské vojáky, ani nikoho jiného. Vzhledem k tomu, co před chvílí slyšel od Hamida, ho to nijak nepřekvapilo. Začínal si být téměř jist, že přišel na místo pozdě, a začal šplhat vzhům po svahu, aby mohl přehlédnout horní okraj houštiny. Tamodtud by nejlépe viděl, co se bude dít, pokud už nebylo po všem.

A potom Ginger vyvalil oči.

Vojáci tu byli, uviděl je, protože vystoupili z úkrytu.

Zrzek si oddechl, neboť to znamenalo, že uprchlíci jsou dosud v houštině. Důvod, proč Číňané vylezli, si domyslel snadno. Mraky horkého, dusivého dýmu, které se plazily po svahu nízko nad zemí, je vyhnaly na volné prostranství.

Ginger měl náhle pod sebou celé případné bojiště jako na dlani. Dole, podél křovisek stálo pět Číňanů s připravenými puškami ve vzdálenosti asi dvacet nebo třicet yardů od sebe. Oheň postupoval a chybělo mu strávit už jen asi třicet yardů dlouhý pás houštiny. Rychle se blížila chvíle, kdy pan Poo a jeho průvodce budou muset vyběhnout ven, nebo zahynout v plamenech. Ginger předpokládal, že vojáci nebudou střílet, protože mrtvý pan Poo by jim byl k ničemu. Chtěli ho přece dostat do Číny, chtěli, aby mluvil.

Z kouřové clony vyběhl černý medvěd. Jeden z vojáků po něm z čiré zlomyslnosti vystřelil, ačkoli se mu zvíře zjevně vyhýbalo. Ubohá šelma, která byla jen postřelena, vyrazila řev, při kterém se Ginger zachvěl. Medvěd sebou trhl, padl na zem, vzápětí však vyskočil a vběhl zpět do houští. Zarachotily další výstřely.

Ginger si uvědomil, že šelma si nezvolila nejvhodnější místo, kudy uniknout, aby ji čínští vojáci, o kterých věděla, nemohli zpozorovat. Neprchala přímo při horním okraji křovin, nýbrž se dala na útěk asi třicet yardů širokou holinou rozdělující dosud nespálené houští. Pokud by medvěd prchal dolů, patrně by se mu podařilo nepozorovaně uniknout, protože všichni čínští vojáci měli výhled v tom směni zakrytý křovím a hustým kouřem. Medvěd však naneštěstí vyrazil nahoru, v naději, že najde spásu v horní části úžlabiny, a tak se dostal do zorného pole krajního střelce, což se mu stalo osudným.

Černý medvěd padl, ale zrzek se díval docela jinam. Pochopil, že kdyby oba uprchlíci opustili houštinu na jejím spodním cípu a vydali se dolů svahem zahaleným kouřovou clonou, měli by značnou naději na vyvážnutí. Tahle ústupová cesta by ovšem přišla vniveč, kdyby voják na okraji rojnice

změnil své postavení, a postoupil o pouhých dvacet yardů doleva. Potom by uprchlíky viděl.

Gingera napadlo, že když tuto únikovou cestu objevil on, měli by ji objevit i muži v obklíčení. Pomyslel si, že jestliže vůbec vyjdou ven, měli by se dát právě tudy. Nedokázal pochopit, proč vojáci nevystihli toto zjevně slabé místo obklíčení. Buďto byli Číňané hlupáci, nebo zbabělci, kteří se báli ztratit se jeden druhému z dohledu. Zrzek, šťastný, že jim uprchlíci dosud nepadli do spárů, napjatě vyčkával. Dobře věděl, že konec musí přijít co nevidět.

Uplynulo několik minut a zrzek málem zavýskl radostí, neboť poznal, že uvažoval správně. Kdosi zevnitř opatrně rozhrnul stěnu silných bambusových stébel a ven vyhlédla tvář, s očima, které napjatě přejely otevřenou plochu před sebou, prostranství, které oddělovalo hořící houštinu od místa, ze kterého sledoval vývoj dění Ginger.

Ten nemohl nyní pro uprchlíky udělat nic. Pokud by se pokusil přeběhnout na opačnou stranu, jen by se vystavil střelbě vojáka na kraji rojnice, v jehož zorném poli by se rázem ocitl. Netroufl si ani zakřičet na uvězněné muže naproti, protože by jej tentýž voják musel slyšet. Navíc by jeho výkřik mohl zahnat zpět do houští muže, který zjevně uvažoval o úniku. Určitě by ho totiž nenapadlo nic jiného, než že vykřikl některý z čínských vojáků. Gingerovi proto nezbývalo nic jiného, než sledovat události a být připraven pomoci, když to bude nezbytně nutné.

Mezi bambusovými stébly se objevila další tvář, tentokrát tvář starého muže s dlouhou šedivou bradkou. Ginger ani na okamžik nezapochoyboval, že vidí tvář pana Poo. Po chvíli váhání, kdy se oba muži přesvědčovali, zda je cesta volná, vyběhli ven a začali sestupovat z příkrého svahu. Chvíli se zdálo, že jsou na nejlepší cestě uniknout, ale pak zasáhla nešťastná náhoda. Náhle se zvedl vítr, rozptýlil clonu hustého kouře a voják na okraji rojnice oba prchající zahlédl. Vykřikl a rozběhl se za nimi.

Aby bylo ještě hůř, pan Poo, jemuž nohy příliš nesloužily, klopýtl a upadl. Ginger měl pocit, že má potíže i se vstáváním. Tibetan, místo toho aby prchal dál, jak by možná udělal mnohý jiný člověk, se zastavil. Musel přitom vědět, že když zůstal se svým pánem, všechno prohrál. Založil si důstojně ruce na hrudi a očekával blížící se konec.

Pan Poo s potížemi vstal. Ani on, ani jeho společník neměli zbraně a nepokusili se o obranu.

Voják zvolnil krok a když došel k uprchlíkům, bez jakéhokoli zjevného důvodu udeřil Tibetana do tváře a pak ho kopnutím srazil k zemi. Zůstal nad ním stát a rozesmál se.

Ginger pochopil, že nastala příležitost, na kterou čekal. Ted' nebo nikdy! Hra byla rozehrána a pravidla vyjasněna. Po tom co právě viděl, bylo jasno, že v té hře není místo pro gentlemanské jednání. Nezbyvalo mu, než odložit rukavičky!

Bez zjevného důvodu udeřil Tibetana do tváře...

Pečlivě zamířil na stojícího vojáka a vystřelil. Z takové blízkosti se dalo jen těžko minout a zrzek se také neminul. Muž v olivové uniformě se zapotácel, ušel vrávoravě několik kroků a zhroutil se k zemi jako podřatý. Ginger vstal.

„Běžte tudy!“ vykřikl a ukázal směr.

Uprchlíci, kterým náhlá pomoc připadala jako spadlá z nebes, a vlastně se příliš nemýlili, poslechli okamžitě. Tibetán podepřel pana Poo a oba se rozběhli přes mýtinu. Stařec, který klopýtl téměř o každý kámen ležící mu v cestě, však postup zpomaloval. Zrzek jen sykal nad jeho nemotorností, ale sám se raději stáhl do úkrytu, neboť chápal, že musí věnovat pozornost hornímu okraji houští, odkud se záhy vynoří další nepřátelé přilákaní výstřelem. Nemýlil se.

Dříve, než se uprchlíkům podařilo doběhnout do středu mýtiny, objevil se další voják. S výkřikem se rozběhl po svahu dolů, aby jim odřízl cestu. Bylo těžké na něj zamířit, a Ginger jen čekal s připravenou zbraní, kdy se voják zastaví. To se stalo, až když dostihl uprchlíky právě před okrajem houštiny, kde se skrýval zrzek. V obličeji vojáka se zračil výraz tak dábelské zuřivosti, jakoby se chystal ztrestat nepřítele, který na něm spáchal nějaké strašlivé provinění, a ne starce, který nikomu neublížil.

Jeho tvář i celkové vzezření připomněly Gingerovi příšerné obřadní masky, které nosívali orientální tanečníci. Zrzka to vyděsilo a jeho stále stoupající horečka mu vnukla pocit, že nevidí lidskou bytost, ale jakousi zrůdu z cizího, d'ábelského světa. Voják, cenící zuby v zuřivém vzteku, doplnil horečnatou představu způsobem sobě vlastním. Vyrazil hrdelní skřek a srazil Tibet'ana pažbou pušky k zemi.

Gingerovi už nepřipadala scéna, která se před ním odehrávala, vůbec skutečná. Posledních pár vteřin na ni jen civěl bez pohybu jako ochrnutý. Potom však zachvátila zuřivost i jeho a do těla se mu vrátil život a schopnost pohybu. Pevně stiskl pušku, namířil a ze vzdálenosti deseti yardů muže na místě zastřelil. Měl přitom podobný pocit, jakoby sprovedil ze světa jedovatého hada. Voják se skácel na svah a puška mu vypadla z rukou. A potom se mrtvola začala nejprve pomalu a pak stále rychleji převalovat přes kamení a skalnaté výstupky, jak se kutálela strmým svahem ke dnu rokle.

Ginger nečekal, až dozní ozvěna padajícího kamení. Popadl pana Poo za paži a ukázal směrem ke křoviskům za sebou.

„Běžte!“ vyrazil ze sebe. „Utíkejte dál. Tam někde je Hamid s kapitánem Toxanem. Když je nenajdete, schovejte se, než dorazí pomoc.“

„Vy s námi nepůjdete?“

„Ne. Počkám tu, abych těm ostatním zabránil v pronásledování. A už dost řečí. Jděte!“

Stařec pokračoval s namáhavým funěním a lapáním po dechu dál, a jeho Tibet'an mu pomáhal, pokud mu stačily jeho ochabující síly, protože ani on nebyl žádný mladík.

Ginger klesl na skalnatý výstupek za křovím s puškou na klíně. Všechno, co se tu tak rychle seběhlo, mu připomínalo spíše noční můra. Nyní, když bezprostřední nebezpečí pominulo, měl pocit, že mu hlava třeští tak, že si sotva uvědomuje, co dělá. Oči ho pálily a kůži měl suchou a horkou. Trápila ho sžíravá žízeň a občasné závratě.

To je tím vedrem, vířilo mu v hlavě. Musím na vzduch! Otázkou je, jestli to venku pomine, nebo se to zhorší. V každém případě se mi však podařilo osvobodit pana Poo a to je rozhodně velice povzbuzující skutečnost...

Zadíval se k hornímu okraji dýmající houštiny, odkud, jak věděl, musel vyběhnout zbytek nepřátel. Brzy tam spatřil třetího vojáka, který se vynořil z husté clony dýmu a pátral po svých spolubojovnících. Když nikoho nespatri, zavolal na ty, kteří byli za ním. Ještě chvíli počkal, občas zapískal a zamával paží, a potom zmizel. Stáhl se zpět, pravděpodobně proto, aby probral situaci s ostatními.

Ginger se nehýbal. Nestaral se o to, co si vojáci myslí. Opřel si lokty o kolena a sevřel si hlavu v dlaních, jako by doufal, že tak zmírní bolest.

Čas plynul. Ginger nevěděl, jak dlouho tu sedí. Další vojáci se neobjevili. To se mu hodilo, protože pan Poo, jak si pomyslel, už musí být u Toxana a Hamida. Všechno kolem jakoby nadpřirozeně a zvláště utichlo. Jediný zvuk, který se ozýval, byl praskot ohně, který pomalu neměl, co hltat. Kouře, který skrýval všechno, co bylo za ním, však bylo stále dost. Slunce, visící dosti nízko nad obzorem, zářilo jako kotouč z roztaveného kovu a páliho ho do očí. Cítil se strašlivě unavený, nicméně ho trýznilo několik problémů. Kde je Biggles? Podle Mata Dhinna by tu už měl být. Kde však je zbytek čínské jednotky? Co asi ti vojáci dělají teď? Proč se neukáží?

Vzápětí je spatřil, a byl téměř rád, protože je raději měl na očích, než aby se musel domýšlet, kde se skrývají. Dostal strach. Objevili se jinde, než čekal, obešli jeho stanoviště horem, bylo velké štěstí, že ho neobjevili. Zastavili se mezi ním a místem, kde se skrýval Toxan.

Vojáci zůstali chvíli stát a pozorovali prostor pod svahem. Pak začali sestupovat tak klidně, až Ginger pochopil, že vůbec nevědí, co se stalo s jejich kamarády. Určitě museli slyšet jeho výstřely, ale zřejmě předpokládali, že byly vypáleny z čínských zbraní na uprchlíky.

Jejich bezstarostný výraz se však změnil, jakmile narazili na tělo svého spolubojovníka, kterého Ginger zastřelil u hořícího houští. Zastavili se, chvíli diskutovali, a posléze sestupovali dál ke dnu úžlabiny, kde zahlédli další oběť. Následovala další debata, a pak se vojáci ke Gingerovu překvapení posadili. Co to dělají? Z toho, jak se dívali ke dnu *nullah*, usoudil zrzek, že na něco čekají. Ale na co? Na koho?

Pak si náhle vzpomněl na dva domorodce, kteří dovedli vojáky do Toxanova tábora. Zatím je nikde neviděl. Co je s nimi?

Odpověď na tuto otázku přišla za soumraku.

Zrzek nejprve zaslechl jakýsi zvláštní švitořivý zvuk, jakoby se někde v blízkosti hašteřilo hejno vrabců. Zvuk pomalu sílil, trvalo to už několik minut a on ho přisuzoval ptákům. Náhle ale poznal, jak se zmýlil. Tři čínští vojáci sedící hluboko pod ním vstali, protože se za skaliskem poblíž nich vynořili dva domorodí Indové, odění pouze do bederních roušek. Ti muži sem přiváděli dalších šest Číňanů!

Gingerovi se rozbušilo srdce. Tři by snad ještě zvládl, ale devět – to byla opravdu silná káva.

Teď bylo vše jasné. Zbylí tři vojáci čekali na posilu. Proto také nemohl spatřit dva potulné Indy, kteří byli vysláni, aby ji přivedli. Obě skupinky se shlukly a začaly se švitořivým jazykem domlouvat.

Ginger se náhle rozechvěl, jako by jej ovanul ledový vítr. Nebylo to strachem. Ten přišel až vteřinu poté, když pochopil, co se to s ním děje, a čeho se již dříve tajně obával. Ta třesavka znamenala jediné. Napadl ho skrytý d'ábel pralesa – horečka!

Jaký to byl hlupák. Hlava ho nesnesitelně bolela už dlouho. Měl to vědět. Teď měl košili úplně propocenou, rty vyprahlé a rozpraskané. Zrzek si začínal zoufat.

Kde je Biggles? Proč nepřichází?

Pak zrzka napadla další možná nesnáz. Co když už přišel? Neví nic o Číňanech v úžlabině a možná natropí hluk. Bude volat Toxana a vleze i s Bertiem rovnou do pastí, ze které nebude úniku...

Horečka jím znovu zacloumala...

Až po delší chvíli si Ginger všiml, že vojáci si dole budují tábor, ve kterém zjevně hodlali přečkat noc, neboť považovali za zbytečné pátrat v rychle houstnoucím soumraku po muži, jehož měli zajmout. Za stávajících okolností připadlo zrzkovi zbytečné je dále sledovat, a chystal se proto k návratu do Toxanova úkrytu. Když se však pokusil vstát, zjistil, že má tak slabé nohy, že se nemůže postavit. Svět se s ním náhle zatočil, a Ginger se musel chytit větve, aby udržel rovnováhu. Otřesen vlastním stavem si sedl na zem, aby si vše promyslel. Jedno mu bylo jasné. V tomto stavu by bylo šílenstvím pokoušet se o návrat k Toxanovi. Pokud by neomdlel, nezřítíl se do rokle a neublížil si tak ještě víc, pravděpodobně by sešel z cesty a ztratil by se v džungli.

„Nemá to smysl,“ zašeptal. „Musím si odpočinout a počkat, až pomine ta horečka, nebo co mne to přepadlo.“

Číňané mu už strach nenaháněli. Větší starost si dělal o svoje zdraví. Uvědomoval si příšernou únavu, a jediné, co si přál, bylo usnout. Chabě zatoužil po jiném místě k odpočinku, kde by nebyla tak pronikavě cítit *mbowa*. Její vůně byla tak silná, až měl pocit, že se v ní topí...

Natáhl se na zem a zavřel oči...

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

BIGGLES OPĚT NA SCÉNĚ

Cesta z góndské vesnice do *Nullab* Tangla, jak nazýval Ram Shan cíl jejich cesty, trvala déle, než bylo Bigglesovi a Bertiemu řečeno, takže se opozdili. Jejich zpoždění mělo dvě příčiny. Ram Shan, jako téměř všichni „zaostalí“ domorodci, měl pouze mlhavý pojem o čase a vzdálenosti, a mohl se mýlit. Jiná možnost, kterou by Biggles dokázal pochopit i jako omluvu, byla touha potěšit zachránce a poskytnout jim naději na rychlé překonání cesty, o níž Ram Shan jistě věděl, že není snadná. Nedával mu ovšem vinu. Sám domorodec uznal, že *nullah* navštívil již před delším časem, a že cesta, kterou se chtěl dát, byla již zarostlá. Jednou z vážných překážek na ní byla *lantana*, popínavá křovina, kterou se museli prosekávat. Byla to úmorná dřina, ale Shan se neodvážil sejít z cesty, aby neztratil orientaci. Tak se stalo, že soumrak zastihl výpravu kus cesty před cílem. Členy výpravy byli Biggles, Bertie, Ram Shan, Bira Shah, jemuž Bertie vrátil vypůjčenou pušku Lee-Enfield, a dva Góndové, kteří se dobrovolně přihlásili jako nosiči potravin a vody. Biggles přes houstnoucí šero naléhal na pokračování v cestě, a po několika zklamáních, kdy Ram Shan prohlašoval: „Už jen kousek, sáhíbe“, došli konečně na otevřené prostranství, odkud viděli *nullah*. V rokli již vládla tma, ale na nebi zářil měsíc, který byl téměř v úplňku, a oblohu prosvěcovaly milióny zářících hvězd. Světlo měsíce jim pod příkrovem pralesní klenby nebylo k ničemu, nyní však bylo pravým požehnáním. Rokle ozářená namodralým měsíčním svitem vypadala jako zhola bezútěšné a chmurné místo a Biggles si pomyslel, že ani za denního světla nebude k popukání. Mohli však dolů. Za naprosté tmy by se o sestup vůbec nepokusili, byl by to nesmyslný hazard.

„Tohle je *Nullah* Tangla, sáhíbe,“ řekl Ram Shan, když stanuli na pokraji srázu a zahleděli se do rokle.

„Kudy dolů?“ zeptal se Biggles. „Tudy, sáhíbe. Ukážu vám to.“

Ram Shan přešel o několik kroků dál až k místu, kde sesuv půdy vytvořil sice příkrý, nikoli však neschůdný svah. Než domorodec začal sestupovat, zvedl hlavu a zavěťřil.

„Cítím táborový oheň,“ oznámil. „Sáhíbe Toxan je pořád tady.“ Nemohl pochopitelně vědět, že kouř, který cítí, nemá s hledačem rubínů nic společného. Pocházel z doutnajícího spáleniště, které se nacházelo o notný kus dál na svahu rokliny.

„Je to dobré,“ řekl Biggles Bertiemu. „Toxan je tady.“

Až do této chvíle neměli letci ponětí o tom, zda najdou Toxana v jeho původním tábořišti, nebo zda místo opustil. Mohl být přece na deseti jiných místech, mohl být i mrtev. Zjištění je potěšilo, samozřejmě však netušili, že kromě Toxana je zde také Ginger.

Sestupovali pomalu za Ram Shanem, který hledal nejschůdnější cestu. Když dosáhli dna, Ram Shan řekl: „Tudy, sáhíbe. Pokud se nepřemístili, uvidíme za chvíli jeho stan.“

Vykročil a ostatní ho husím pochodem následovali.

„Co kdybychom na něj zavolali?“ navrhl Bertie.

„To není dobrý nápad,“ sykl Biggles. „V tuhle dobu už patrně všichni spí a mohli bychom je vyděsit. Nejdříve se podíváme, kde je to jejich sídlo.“

Za to rozhodnutí si za pár okamžiků v duchu blahorečil.

Ram Shan, který se upřeně díval před sebe, náhle klopýtl a nechybělo mnoho, aby upadl.

„Co je?“ zašeptal Biggles, který slyšel, jak se muž zajíkl.

„Je tady mrtvola, sáhíbe,“ hlesl Ram Shan.

Zastavili se nad mrtvým tělem.

„Znáš toho muže?“ otázal se Biggles.

„Ano, sáhíbe. Je to Gurkha. Jeden ze dvou, kteří zůstali se sáhíbem Toxanem. Viděl jsem ho, když jsem tu byl poprvé. Tady se muselo něco stát.“

„To mne taky napadlo,“ řekl Biggles kousavě. „Pokračujeme dál. Když je tu jeden mrtvý, můžeme se dočkat druhého...“

Postupovali dál. Ram Shan se ustrašeně rozhlížel, a za krátkou chvíli narazili na mrtvého čínského vojáka. Tím se jim dostalo stejně ponurého přivítání na jaké narazil Ginger.

„Tak takhle je to,“ zavrčel chmurně Biggles. „Už chápu, k čemu tu došlo. Jdeme pozdě. Čínští vojáci, o kterých mluvili Góndové, se sem dostali před námi.“

Pod Ram Shanovým vedením došli až k ohořelým zbytkům Toxanova tábora.

„Jemináčku,“ vydechl Bertie. „Ti satanáši, co tu účinkovali, musí být ještě nablízku, starouši. Pořád ještě cítím kouř. Kdo jiný by to mohl udělat?“

„Pokud by zabili i Toxana, čekal bych, že najdeme jeho tělo,“ zauvažoval Biggles, shýbl se a dotkl se popela. „Nechápu ani ten silný zápach kouře. Odtud nevychází. Tady oheň dávno vyhasl, popel je studený.“

„Jestliže to mají na svědomí ti Číňané, mohou tu stále někde být. Co když si někde poblíž rozdělali oheň?“

„Je to možné. Pokud by ale dostali pana Poo, a zatím to tak vypadá, předpokládal bych, že zamíří nejkratší cestou zpátky do Tibetu. Přišli si pro něj a nebudou se tu přece zdržovat jen tak pro nic za nic.“

Biggles se náhle otočil, jakoby ho zezadu něco bodlo, neboť ze tmy zazněl cizí hlas.

„Nestřílejte, sáhíbe,“ ozvalo se. „Kdo je to?“

„Jdu blíž.“

Z houštiny vystoupil na otevřené prostranství Hamid Khan. Měl *kukri* v ruce a na čele bělavou náplast, svítící do tmy. Stanul a zasalutoval.

„Kdo jste?“ ostře vybafl Biggles.

„Je to Gurkha sáhíba Toxana,“ vyhrkl Ram Shan, který byl pohotovější než příchozí. „Pamatuji se na něj.“

„Jemine,“ řekl Bertie a Biggles polkl.

„Je kapitán Toxan naživu?“ zeptal se Gurkhy.

„Ano, sáhíbe. Je zraněn.“

„Kde je?“

„Ukážu vám to. Nedělejte hluk. Nepřátelé jsou blízko,“ varoval je Hamid. „Váš přítel mi nařídil, abych vám řekl, že je tady.“

„Přítel? Jaký přítel? Toxan?“

„Ne, sáhíbe. Mladý muž. Říkal, že přijdete.“

Biggles pohlédl na Bertieho. „O kom to proboha mluví?“

„Nemůže to být Algy nebo Ginger? Nikdo jiný přece neví, že sem máme namířeno.“

„To přece není možné,“ zadíval se Biggles na Hamida.

„Jak se sem ten člověk dostal?“

„Váš přítel má červené vlasy. A seskočil z letadla.“

„K čertu! Pak to musí být Ginger!“ vyjekl Biggles přiškrceným hlasem. „Musel se dočista zbláznit.“ Obrátil se k Hamidovi a již klidněji ho vyzval, aby je dovedl k Toxanovi.

„Potichu sáhíbe. Číňané jsou tu pořád.“

Hamid Khan vykročil po svahu ke křovinám, ve kterých ležel kapitán Toxan s ovázaným ramenem. Byl při vědomí, a přes vládnoucí šero rozeznal Biggles, jak se usmívá.

„Díky, že jste přišli,“ promluvil.

„Slyšel jsem, že tu mám někde kamaráda,“ řekl dost nezdvořile Biggles a rozhlédl se. „Ano, to je pravda.“

„Kde je?“

„To nevím.“

„Proč to nevíte?“

„Ovázal mi ránu, vzal si mou pušku a odešel. Chtěl se pokusit o osvobození pana Poo Linga, Číňana, který tu se mnou pobýval.“

Biggles se podíval na Bertieho a bezmocně pokrčil rameny. „Je to šílenec. Musel se naprosto zbláznit,“ zhodnotil zrzkův výkon a otočil se ke zraněnému muži. „Než se dostaneme dál, řekněte mi, jak vážně jste zraněn?“

„Podle vašeho mladého přítele to není vážně. Kulka prolétla ramenem hladce, nezasáhla kost. Poradil mi, abych zůstal v klidu, že se to začne rychle hojit.“

„To vypadá rozumně. Teď ale musíme čekat, až se vrátí. Mezitím nám povězte, co se tu odehrálo.“

Toxan vyprávěl, jak byl napaden a jak při obraně před čínskou přesilou nařídil panu Poo, aby se schoval v džungli. Hamid viděl, jak on a jeho tibetský sluha prchají do houštiny. Naneštěstí je zahlédli také čínští vojáci, kteří potom zapálili křoviny, aby je vykouřili. Když se pak na scéně objevil Ginger, nebyli uprchlíci, podle Toxanova přesvědčení ještě dopadeni. Ginger odešel zjistit, jestli jim může být nějak prospěšný.

„Co si myslel, že zmůže sám proti bandě ozbrojenců?“ zeptal se trpce Biggles. „Kolik je tu těch Číňanů?“

„Pokud vím, tok je jich pět. Viděl jsem jich šest, ale jednoho jsem zastřelil.“

„Věděl Ginger, kolik jich je?“

„Ovšem. Řekl jsem mu to.“

„Tak co chtěl proboha dělat?“

„Pochybuji, že by měl nějaký plán kromě toho, že chtěl pomoci panu Poo. Prostě si vypůjčil moji pušku a vyrazil. Hamid by šel s ním, ale on řekl, že bude lepší, když tu na vás počká a oznámí vám, co se stalo.“

„Ti Číňané jsou pořád v rokli?“

„Ano. Přešli o kus dál, za houští, které zapálili. Ještě jsem vám zapomněl říci, že těsně před západem slunce jsem zaslechl střelbu. Myslím, že padly také dva výstřely z mé pušky.“

Biggles se zhluboka nadechl. „To se mi vůbec nelíbí. Jestli se do té přestřelky přimotal Ginger, a dosud se nevrátil, možná ho dostali. Stejně špatné by bylo, kdyby někde ve tmě ležel zraněný. Budeme muset hned něco podniknout.“

„Možná se dostal k panu Poo, a někde se s ním ukrývá,“ namítl Bertie.

„Vyloučené to není, ale pochybuji o tom,“ zavrtěl Biggles pochybovačně hlavou. „Kdyby se k němu dostal, vrátil by se s

ním zpět, nebo by ho sem aspoň poslal. Nevrátil se a to znamená, že mu v návratu něco brání.“

„Nebude snadné najít ho v té hnusné tmě, starouši.“

„Samozřejmě, že to nebude snadné, ale aspoň se o to musíme pokusit.“

„Jistě, starouši. Souhlasím.“

„Nejde mi do hlavy, proč vůbec riskoval seskok.“

„To vám mohu vysvětlit,“ řekl Toxan. „Když sem přiletěli, bylo po boji, ale všude byla spousta kouře. Říkal, že je sem přilákal, a když se dostali s letadlem níž, uviděl dvě mrtvolky. Vydal se na průzkum.“

„Takhle to tedy je,“ zamumlal Biggles. „Na tom už ostatně nezáleží. Musíme ho prostě najít.“

Hamid předstoupil před Bigglese. Nejistě navrhl, jestli by teď nebylo lepší, kdyby se vydal na průzkum sám. Zná celou nullah jak své vlastní boty, a o bezpečí kapitána Toxana se už může postarat někdo jiný. Jeden člověk nadělá méně hluku, nežli tři najednou. Nejdřív by prý rád zjistil, zda tu Číňané zůstali, kolik jich je, a co chystají.

„Zní to rozumně,“ souhlasil Biggles s jeho návrhem. „Jen byste neměl být pryč dlouho, nebo se vydáme na průzkum taky,“ dodal.

Hamid kývl a tiše jako kočka zmizel ve tmě.

Biggles se posadil vedle Toxana, který mu poté, co poslali Ram Shana pro vodu, vysvětloval další podrobnosti přepadení.

Uplynula půlhodina úzkostného očekávání a pak se zjevil Hamid.

„Tak co?“ zeptal se Biggles.

„Našel jsem ho.“

„Jste skvělý chlap. Proč nepřišel zpátky?“

„Spí. Leží na zemi a puška vedle něj.“

„Spí? Proč jste ho nevzbudil?“

„Nešlo to.“

„Proč ne? Jste si jistý, že není zraněn?“

„Žádnou ránu jsem nenašel. Myslím, že ho zdolala horečka.“

Biggles vyskočil. „Odved’ nás k němu.“

„Musíme být ale opatrní, sáhíbe. Číňané táboří jen kousek od něj.“

„Kolik jich je?“

„Napočítal jsem jich devět. Spí a jeden drží hlídku.“

„Devět?“ vyhrkl Biggles, vytřeštil oči a podíval se na Toxana. „Pokud vím, mluvil jste o pěti.“

„Museli se k nim přidat další.“

„Pět nebo devět, to nám může být fuk,“ vložil se do rozhovoru Bertie se svým obvyklým zdrcujícím humorem. „Pojďme na to.“

Biggles si přehodil čturu přes rameno, sebral pušku a pokynul Hamidovi, aby je vedl.

Bertie s Bigglesem opatrně vykračovali za svým průvodcem po svahu rokle. Dávali pozor, aby nedělali hluk v houštinách, a aby neuvolnili kámen, který by je rachotem prozradil. Hamid se náhle zastavil a ukázal jim dolů, kde ve vyschlém říčním korytu svítil táborový oheň. „Číňani,“ zašeptal. Pokračoval dál a po několika minutách je dovedl ke skalisku, za kterým ležel nehybný Ginger, který si cosi nesrozumitelně mumlal ze spaní.

Biggles poklekl vedle něj, nahmatal mu puls a přiložil mu dlaň na rozpálené čelo. „Je to samozřejmě horečka,“ řekl. „Hlídejte pohyb nepřátel.“

Odšrouboval uzávěr čtury a nalil do něj trochu vody. Z ampule, kterou vytáhl z kapsy, vysypal tabletu. Rozdrtil ji na prášek dnem nábojnice, a nasypal jej do vody. Pak nápoj opatrně vlil ležícími příteli mezi rty.

„Má vysokou teplotu,“ zašeptal Bertiemu, „ale nemyslím si, že to bude tak zlé. Je to jeho první záchvat, takže by se z toho měl rychle dostat. Horečka dostane člověka teprv tehdy, když přichází záchvat za záchvatem, a každý další je horší než ten předchozí. To se kdysi dávno stalo mě.“

„Co jsi mu dal?“

„Atebrin. Ten by měl zabrat. Je to moje vina. Měl jsem vás na horečku všechny po příletu připravit. Nemyslel jsem si ale, že tu zůstaneme tak dlouho, abych se tím musel zabývat. Abych byl zcela upřímný, ty tablety jsem s sebou vzal hlavně kvůli sobě, protože to mám jednou v krvi a vím, jak snadno se to svinstvo vrací.“

„Za jak dlouho bude schopen chůze?“

„Dnes v noci už toho moc nenachodí. Rychleji se zotaví, když se z nejhoršího vyspí.“

„Není krapítek nebezpečné, ustlat si kousek od těch žlutých pekelníků?“

„Nechci si tu ustlat. Musíme Gingera odnést k Toxanovi.“

„Jemináčku. Nevzbudíme ho při tom?“

Biggles si tiše odfrkl a vzhlédl k Hamidovi. „Přived'te nosiče, kteří přišli s námi. Ať přijde Ram Shan i ti tři Góndové.“ Hamid zasalutoval a zmizel ve tmě. Biggles si sedl vedle spícího zrzka. „Nakonec jsem rád, že tu ty Číňany vidím,“ řekl. „Máš kuriózní záliby, starouši. Proč jsi rád?“

„Protože to znamená, že tu taky někde musí být pan Poo. Jinak by už pospíchali domů.“

„To je pravda.“

„Pokud ho ještě nedostali, začnou s jeho odlovem hned, jak se rozední. To by pro nás nebylo moc dobré.“

„To ano. Mohli by kápnout i na nás.“

„Přesně to mám na mysli. Se dvěma nepohyblivými muži nemůžeme utíkat, a daleko se nedostaneme ani pomalým pochodem. Ale tenhle problém začneme řešit, až nastane.“

Hamid se vrátil s Ram Shanem, Bira Shahem a dvěma Góndy. Vzali Gingera každý z jedné strany a pod Hamidovým vedením se vrátili do Toxanova úkrytu. Bertie uzavíral průvod s puškou v ruce. Když uložili zrzka tak pohodlně, jak to jen bylo možné, Biggles se usadil, vzal si tabletu atebrinu a zapil ji douškem vody.

„Nebesa, jak já jsem unavený!“ řekl chabě. „Jen kvůli dlouhým pochodům jsem šel k letectvu a teď to tu mám zas.“

„Co se podle vás stalo s panem Poo?“ zeptal se Toxan.

„Nemám ponětí. Možná se to brzy dovíme. Až se Ginger probere, snad nám to poví.“

Biggles se natáhl. Hamid stál jako bronzová socha a hleděl do rokliny. Góndové seděli se zkříženýma nohama na zemi, mlčenliví a nehybní.

Když Bigglesův lék zapůsobil, ustaly Gingerovy nepravidelné pohyby, ztišilo se jeho nesrozumitelné mumlání a pacient začal konečně pravidelně oddychovat.

„Už to zabralo,“ řekl Biggles.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

ŽLUTÍ VOJÁCI A ČERNÍ MEDVĚDI

Hned po Indech se ráno jako první kupodivu probudil Ginger. Ležel naznak, a jak z jeho mysli vyprchával mlžný opar bezvědomí, nechápavě upřel zrak do větví, které se nad ním chvěly ve větru. Na chvíli mu celý obraz nic nepřipomínal. Pak zamžikal víčky, a začal se pomalu rozpomínat, kde vlastně je. Vzápětí se prudce posadil a natáhl ruku po pušce.

Puška nikde nebyla, nahmátl lidské rameno, a když se podíval, kdo to je, uviděl spícího Bigglese. Podíval se na opačnou stranu. Ležel tam Bertie.

Až potom spatřil Toxana, Góndy a poznal místo, kde se nachází. Jak se sem dostal? Úporně se rozpomínal, ale v jeho paměti zela mezera, kterou nedokázal nijak překlenout. Potom si uvědomil, že necítí bolest hlavy. Úlevně si oddychl.

Biggles musel slyšet nebo vycítit jeho pohyby, protože vzápětí otevřel oči, a posadil se. „Jak se cítíš?“ řekl.

„Není to tak zlé. Co se stalo? Jak jsem se sem dostal?“

„Složil tě záchvat pralesní horečky.“

„To vím. Teď jsem si na to vzpomněl.“

„Našel tě Hamid, a odnesli jsme tě sem.“

„Takže jste nakonec přišli. Dostali jsme tvůj vzkaz, takže jsem věděl, že jste na cestě.“

„Trvalo nám trochu déle, než jsme sem došli, a už byla tma. Co tě, u čerta, přimělo k tomu, abys skákal s padákem?“

„Vzali jsme do letadla Mata Dhinna, aby nám ukázal, kam míříte a uviděli jsme tady spoustu kouře. Proletěli jsme *nullah* a já se pak chtěl podívat, oč tu jde. Z letounu jsme zahlédli dvě mrtvoly a chtěli jsme zjistit, kdo to je. Myslel jsem dokonce, že bys to mohl být ty, pokud jsi sem dorazil dřív.“

Zvuk jejich hlasů probudil i ostatní. I oni se jeden po druhém posadili. Ginger si je postupně prohlížel, ale někoho, koho tady čekal, mezi nimi nenašel.

„Kde je pan Poo?“ zeptal se.

„Čekáme, že nám to řekneš ty.“

„Takže vy jste ho neviděli?“

„Ani na chvíli.“

„To je zlé.“

„Tys ho viděl?“

„Ano. Poslal jsem ho tímto směrem, protože jsem si byl jistý, že najde Toxanův úkryt, nebo narazí na Hamida, a ten už ho sem zavede.“

„Mluvil jsi s ním?“

„Jen pár slov, abych mu ukázal cestu. Neměl jsem čas na delší besedu.“

„Myslíš, že ho dostali Číňani?“

„Ne. Než jsem ztratil vědomí, ani ho nehledali. Když jsem je viděl naposledy, zrovna jim dorazily posily, a připravovali se k přenocování. Už se stmívalo, a mě se zdálo, že nechtějí ztrácet čas hledáním ve tmě.“

„Toxan mi říkal, že slyšel střelbu. Co to mělo znamenat?“

„To jsem byl já. Musel jsem dva z nich zastřelit. Byli panu Poo v patách, a kdybych nezasáhl, dostali by ho.“

„Bude nejlepší, když mi řekneš všechno, co se stalo, pak snad budu schopn uvažovat, co uděláme dál.“

Biggles dal Gingerovi další tabletu, jednu si vzal sám a pak přinutil Bertieho, aby také jednu spolkl. „Vy si nedáte prášek?“ zeptal se s pohledem upřeným na Toxana, jako by mu nabízel drink.

„Se mnou si nedělejte starosti,“ mile se usmál hledač rubínů. „Dávejte si pozor hlavně na sebe. Já mám dobrý kořínek. V životě jsem neměl malárii, protože asi komárům nechutnám. Kdyby tomu bylo jinak, dávno bych ležel zahrabaný pod kamením.“

„Jak myslíte. Tak povídej, Gingere.“

Ginger začal, ale jeho vyprávění netrvalo dlouho. „Měl jsem štěstí, že jste mě našli,“ uzavřel. „Vzalo mě to. Vůbec jsem nechápal, co se to se mnou děje. Cítil jsem se hrozně.“

„Našel tě Hamid,“ řekl Biggles a otočil se k Bertiemu. „Vypadá to, že pan Poo a jeho Tibeťan jsou někde v džungli. Museli tam rychle zaběhnout, a když se snažili uniknout pronásledovatelům, ztratili orientaci. Náš další úkol bude najít je, jinak se nám beznadějně ztratí. Nedokáží v džungli přežít, a nebudou schopni dojít až do nížiny, kde by našli pomoc.“

„Číňané se po nich budou také pít, starouši,“ řekl vážně Bertie, zatímco si dýchal na monokl a leštil ho.

„Můj Bože, pít...“ vzdychl Biggles. „Počítám s tím, že se budou pít. Nemůžeme tomu zabránit. Jediné, co můžeme dělat, je najít je dřív než oni. Hamide, mohl byste teď, když se rozednilo, vyrazit na průzkum a zjistit, kde jsou a co dělají?“

Gurkha zasalutoval a odešel.

Byl pryč asi dvacet minut, zatímco si ostatní vyměňovali názory na situaci. Ginger vyprávěl o návštěvě šesti Číňanů u jezera a o jejím průběhu.

Když se vrátil Hamid, ohlásil, že se vojáci řadí v rokle, jako by se chystali na zteč. Pátrání po panu Poo brzy začne.

„Něco vám řeknu,“ prohlásil Ginger. „Včera večer našli těla dvou mužů, které jsem zastřelil. Viděl jsem je, jak se u nich zastavili. Protože asi nebudou věřit tomu, že je má na svědomí pan Poo, bude jim jasné, že je tu ještě někdo s puškou.“

„Nemohou vědět, že tu jsme, takže je asi napadne, že střílel Toxan,“ odpověděl Biggles.

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ vložil se do hovoru Toxan. „Viděli, jak jsem padl k zemi po jejich střelbě a Hamid také padl. Pak už se o nás nestarali a šli hledat pana Poo. Hamid byl naštěstí zraněn ještě lehčeji než já a pomohl mi vstát. Potom mě dostal do džungle.“

„Navíc podle Gingera vědí, že máme tábor u jezera,“ ozval se Bertie. „Viděli letadlo, a pak ho slyšeli létat tady. Byli by blázni, kdyby si to nespojili dohromady.“

„To je pravda,“ zamyslel se Biggles.

„Takže co bude dál?“ zeptal se zrzek.

„Nemám ponětí,“ odvětil Biggles. „S jedním nemocným a jedním zraněným nedokážeme ustoupit příliš daleko, pokud se vůbec někam dostaneme.“

„Já jsem v pořádku,“ prohlásil Ginger.

„Nepřeceňuj se. To si myslíš teď, když poleháváš. Když se teď postavíš na nohy, nijak dobře ti nebude. Dva nebo tři dny budeš ještě slabý jako moucha. Dokud nebudeme schopni vyrazit k jezeru všichni, jsme tu ve stálém nebezpečí. V každém případě teď musíme postavit stráž.“ Biggles vzhlédl. „Mimochodem, co jsi udělal s padákem?“

„Sroloval jsem ho a schoval pod keř.“

„Hm. Jestli ho najdou Čínani, začnou přemýšlet,“ řekl Biggles. „Zatím se ale nedá nic dělat. Jsme tu jako na pánvi a kuchaři už rozdělávají oheň. I když se ani nehne a zůstaneme kde jsme, hrozí nám, že až začnou vojáci prohledávat *nullah*, narazí na nás. To by nebylo nic příjemného. Pokud by se nám však podařilo najít pana Poo, mohli bychom se stáhnout do pralesa nad roklí. Jediné, co mě napadá, je, že Hamid by mohl hlídat pohyb nepřátel, a já s Ram Shanem, který to tady trochu zná, se půjdeme podívat po panu Poo a jeho tibetském společníkovi. Zbytek zůstane tady.“

Bertiemu se příliš nezamlouvala představa zůstat na místě, ale nakonec s tím odevzdaně souhlasil. Ram Shan se na to díval také tak. S vychytralostí domorodců vlastní k tomu dodal, že když ti čínští vojáci vědí, že tu pobíhá někdo s puškou, nebudou se sami pohybovat tak bezstarostně, jak by si přáli.

Biggles se obrátil k Hamidovi: „Půjdete k nim, a pokud se vám bude zdát, že míří sem, pospíšíte si zpátky.“

Gurkha kývl a zmizel v houštině.

O pár minut později zazněl z dálky zvuk, který nepotřeboval vysvětlení. Byl to hukot leteckého motoru.

„To bude Algy,“ ozval se Ginger. „Letí se podívat, jak jsem na tom a když mě neuvidí, bude mít strach.“

„Čínští vojáci mají další důvod k dohadům,“ prohlásil Biggles. „Bude jim jasné, že tu letadlo není kvůli vyhlídkovému letu a napadne je také, že vidí totéž letadlo, jaké našli u jezera.“

„Budou si myslet, že hledáme Toxana,“ řekl Bertie. „Nechápu, jak by si nás mohli spojovat s panem Poo.“

„Snad máš pravdu, ale jaký je v tom rozdíl?“

Letadlo se nyní objevilo pod nimi. Stroj se řítíl úžlabinou a řev motoru rozechvíval vzduch. Samozřejmě se nedalo očekávat, že by je Algy zpozoroval, a vzhledem k přítomnosti nepřátelských vojáků mu ani nemohli dát znamení.

„Chudák Algy si láme hlavu nad tím, proč nestojím na otevřeném prostranství a nemávám na něj,“ řekl Ginger. „Nebo, proč nevidí vás, když byste tu už dávno měli být.“

„Obávám se, že si bude muset lámat hlavu dál,“ řekl Biggles. „ledaže by zahlédl naše čínské přátele. To by hned pochopil, proč jsme zalezli do úkrytu a nevysíláme kouřové signály.“

Letadlo proletělo *nullah* dvakrát v nebezpečně nízké letové hladině. Pak vzlétlo do výšky, hluk motoru se začal vzdalovat, ale Algy patrně nebyl o nic moudřejší.

„A je pryč,“ řekl Biggles. „Pravděpodobně se ještě vrátí, aby průzkum zopakoval.“

Kolem skupiny mužů prošel s bručením medvěd. Bertie rychle sáhl po pušce, ale šelma si jich ani nevšimla.

„Někdo ho vyrušil,“ řekl Toxan. „Tady je medvědů poměrně málo a všichni mě znají. Protože jsem jim nikdy nepřekážel, nedělali mi potíže a jsme vlastně kamarády. Poblíž mého tábora je morušový háj. Když dozrály plody, chodili na ně i medvědi ze vzdálenějšího okolí, kteří občas zlobili. Mimochodem, když mluvím o táboru, je tam jedna věc, o které

bych vám měl říci pro případ, že by se se mnou něco stalo. Měl jsem opravdu smůlu, že sem ti Čínani vtrhli, právě když jsem našel to, co jsem tak dlouho hledal.“

„Myslíte... rubíny?“

„Ano. Mám plnou kávovou konvici nádherných kamenů. Zakopal jsem je pod stan do písku. Musí tam pořád ještě být. Měli byste si to pamatovat.“

„Budeme,“ přisvědčil Biggles. „Mimochodem, co je s nefritem, který si s sebou přinesl pan Poo?“

„Většinu toho musel nechat tam, odkud prchal předtím. Velkou část pokladu prý nechal na bezpečném místě v Číně. Komunistická čínská vláda o tom ví, ale přesné místo nezná. Právě proto jsou ochotni podstupovat takové potíže, jen aby ho dostali. Poo si s sebou z Tibetu vzal pytel nefritu, ale aby se s ním nemusel stále vláčet, nakonec se s pokladem rozloučil. Neřekl mi přesně, kde ho nechal, jinak bych pro něj poslal své lidi. Řekl mi jenom tolik, že ho zahrabal pod hromadu jehličí někde v lese ve výšce zhruba deset tisíc stop.“

Rozhovor byl přerušen návratem Hamida. Ohlásil, že Čínané se vydali k opačnému konci rokle. Tam udělali od horního okraje až ke dnu rokle rojnici a začali prohledávat houštiny. Teď postupují směrem k jejich úkrytu.

„Přesně to jsem čekal,“ řekl Biggles. „Musí být dost daleko od sebe, aby zabrali celý svah, ne?“

Hamid souhlasil.

„To znamená, že by nás mohli minout, aniž by si nás všimli?“ zeptal se Bertie s chvějivou nadějí ve hlase.

„Na to bych moc nespolehal,“ zavrčel Biggles. „Jen jsem rád, že neopakují svůj oblíbený trik s vykuřováním.“

„To nemohou,“ řekl Toxan. „Jinak by to nejspíš už udělali. Tady je porost příliš zelený na to, aby snadno hořel. Místa, kde zapalovali houštiny, byla úplně vysušená a nerostlo tam nic než suchý bambus a trocha sluncem sežehlé trávy. To se jim zapalovalo velice snadno.“

„Jestliže postupují naším směrem a pan Poo se stále skrývá na této straně rokle, poženou ho směrem k nám,“ řekl Ginger, který se očividně rychle zotavoval ze včerejší horečky. „V tom případě ho snad brzy uvidíme.“

„Obdivuji tvůj klid,“ řekl uštěpačně Biggles. „Tady přece nemůžeme zůstat.“

„Když budu počítat i s mušketou Bira Shaha, máme tu tři pusky, se kterými bychom těm čínským dotěrům mohli pořádně znepríjemnit život, jestli ovšem víš, co tím myslím,“ řekl Bertie.

„Možná. Raději bych se ale přímému střetu vyhnul. Netvoříme právě ideální obrannou jednotku. Okolnosti jsou proti nám, a když by se nám podařilo ubránit se na místě, rozhodně nevyvážneme bez obětí. Jediný způsob, jak se dostat ze země, je odlet letadlem z jezera, a to je hodně daleko. Kdo by přežil tento boj, musel by cestou k jezeru počítat s dalšími útoky.“

„Co tedy navrhuješ, starouši? Podle harašení, které slyším, se musíme rozhodnout hromsky rychle.“

To vzápětí pochopili všichni. Bylo jasně slyšet, jak na sebe Číňané vzájemně pokřikují. Ze srázu se sypalo kamení, a křoviny praskaly. Hluk postupujících se přibližoval, a Góndové hleděli tím směrem se stále rostoucím neklidem. Pouze Gurkha, který stál stranou s *kukri* v ruce, vypadal klidný.

„Mohli bychom zkusit dostat se nad jejich rojnici,“ navrhl Biggles. „Toxana musíme nést, ale to by naši čtyři Góndové mohli zvládnout. Ginger se s naší pomocí udrží na nohou.“

Rachocení padajícího kamení náhle přehlušil výstřel, výkřik a pak smích několika Číňanů. Kolem proběhl další medvěd.

„Jestli ti pitomci střílejí na medvědy jen pro zábavu, když tu ještě neskončili, měli by se modlit, aby si to ta zvířata nechala líbit,“ zavrčel Toxan.

„Pojďme – tedy zkusme to,“ vyzval muže Biggles. „Musím vás jen upozornit, že nevíme, jak dlouho tu ti d'áblové

zůstanou, a také, že jsme téměř bez vody. I potravin máme tak málo, že pro osm lidí nestačí. Ten problém ale budeme řešit později. Teď se však pojďme podívat, zda se dokážeme dostat co nejbliž hornímu okraji rokle, k husté džungli.“

Jeho plán domorodci rychle pochopili a tiše schválili. Dali se cestou vzhůru. S přepravou Toxana nebyly potíže. Čtyři Góndové ho popadli a pomalu s ním stoupali svahem. Ginger statečně vykročil bez cizí pomoci, brzy však zjistil, že se potácí a že měl Biggles pravdu. Rád přijal Hamidovu ruku. Biggles kráčel vpředu s puškou v ruce. Lovec lišek a tygrů Bertie s Toxanovou puškou uzavíral průvod.

Pomalu, namáhavě a s četnými zastávkami postupovali vzhůru. Prodírali se křovinami a bambusem, obcházelí skaliska a vyhýbali se uvolněným kamenům. Na jednom místě musel Hamid prosekat cestu spleť *lantany* dýkou. Vojáci se stále blížili, ale sami nadělali tolik hluku, že zvuky Hamidova sekání nezaslechli.

Skupina se blížila k cíli, ke skutečné džungli, která začínala u horního okraje srázu.

Pak se to stalo. Uslyšeli změt' výkřiků, jekotu a nadávek, jako by honci začali nahánět divokou šelmu. Zapraskalo křoví a poblíž Gingera vyrazil z houštiny čínský voják. Spatřil Indy a bělochy, užasle se zarazil a pokusil se co nejrychleji strhnout z ramene pušku. Nebyl však dostatečně rychlý a to ho stálo život. Hamid pustil Gingerovu ruku, a bleskově vyrazil. Jeho *kukri* zasvištěla vzduchem a voják se bez hlesu skácel. Ginger bez opory sice málem upadl, ale chápal, že mu Gurkha právě zachránil život.

„Jdeme dál,“ rozkázal příkře Biggles.

Urazili však jen několik yardů a výkřiky zazněly znovu. Pak přešly do změti hlasů, které se o čemsi dohadovaly.

Biggles se zastavil. „Zdá se,“ řekl pomalu, „že dopadli pana Poo.“ Třeskl výstřel.

„A také bych řekl, že právě zastřelili jeho Tibet'ana,“ dodal. „Jestliže se příliš nemýlím, tak teď zastaví další postup.“

Mají to, co chtěli. Už jsme ale skoro nahoře, takže můžeme pokračovat pro případ, že by si to rozmysleli.“

S vypětím všech sil a zaliti potem se konečně vyšplhali na okraj rokle a klesli k zemi vyčerpáním. Hamid začal v pralese před nimi vysekávat místo pod stromem s rudými květy, z nichž odkapával jakýsi sliz. Všichni se tam postupně usadili.

„Do čeho se dáme teď, starouši?“ zeptal se Bertie.

„Především musíme zjistit, zda dostali pana Poo, pokud chápeš, co tím myslím,“ ušklíbl se Biggles.

„A když ano?“

„Pak se ho pokusíme osvobodit. Po tak velké dřině nehodlám letět domů jen tak nalehko a bez něj.“

„Excelentní úvaha. Jdu cb toho s tebou, starouši. Rozhodně. Spolehni se.“

„Půjdu se podívat na Čínany,“ nabídl se Hamid. „Odpočiňte si tu.“ Zmizel v lese.

„Vynikající zvěď,“ řekl uznale Biggles.

„Má cenu vlastní váhy ve zlatě,“ prohlásil Toxan. „Nevím, kde bych bez něj dneska byl.“

„A co já...?“ vydechl zrzek.

Čekali. Biggles si zapálil cigaretu. Ginger se položil na zem, neboť se po výstupu cítil slabý jak nemluvně.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

HRA NA SCHOVÁVANOU

„Jestliže dostali pana Poo, tak nevím, co s tím provedeme,“ ozval se po chvíli Ginger, který se vzpamatovával z vysílení jen velmi pomalu.

„Ty nám v tom moc nepomůžeš,“ odpověděl úsečně Biggles. „Já mám ale obavy hlavně z nedostatku jídla. V Londýně jsem se snažil počítat s mimořádnými okolnostmi, jenže tohle jsem nepředvídal. Jestli odsud odejdeme, a je docela jedno jaký zvolíme směr, máme před sebou velice dlouhou cestu, která nám s tebou a s Toxanem zabere spoustu času.“

Ačkoli mluvil tiše, Toxan jeho poznámku zaslechl. „Se mnou si nedělejte starosti,“ řekl.

Biggles ho ignoroval. „Myslím si ale, že potraviny chybí také Číňanům,“ pokračoval. „Gingere, tys viděl tuhle díru shora – jak myslíš, že jsme daleko od jezera? Podle mne je to určitě blíž, než góndská vesnice, o které vím, že ani tam není jídla nazbyt. U jezera máme naproti tomu dostatek zásob a dopravní prostředek.“

„Nevím přesně, ale odhaduji to asi tak na dvanáct až patnáct mil. Nenapadlo tě, že jestliže jsou na tom Číňané s jídlem tak jak předpokládáš, vyrazí k jezeru taky? Vědí, že tom táboříme, a nebudou zase takoví hlupáci, aby si mysleli, že jsme se sem vydali bez zásob.“

Biggles se zamyslel a pak se podíval na Bira Shaha. „Trefil bys odsud k jezeru?“

Gónd přisvědčil a hned to také vysvětlil. Celá řada stezek vyšlapaných zvěří prý vede odsud k jezeru, kam chodí zvěř pít.

„Jak dlouho by ti trvalo, než bys tom došel?“

Bira Shah prohlásil, že by k jezeru dorazil v noci nebo zítřka ráno.

„Nemáme tady žádné jídlo a tam je ho spousta. Došel bys tam a předal sáhibovi, kterého tom najdeš, zprávu? Dal by ti jídlo, které bys přinesl zpátky. Můžeš si vzít jednoho z přátel s sebou a Mata Dhinn je u jezera také. Mohli byste se vrátit všichni tři, abyste unesli víc potravin.“

„Kde vás najdeme, sáhibe, až se vrátíme?“

„Tady. Pokud bychom se museli přesunout, někdo tu zůstane, aby vám řekl, kde jsme.“ Bira Shah souhlasil.

„Napíšu zprávu, kterou vezmeš s sebou.“

„Ano, sáhibe.“

„Vraťte se tak rychle, jak jen to půjde.“

„Podívej, starouši,“ ozval se Bertie. „Nebylo by rychlejší, kdyby Algy nastartoval a jídlo nám shodil z letadla?“

„S Číňany v patách? Nemám v úmyslu je krmit. Algy ani přesně neví, kde nás hledat, a navíc by nedokázal shodit zásilku tak, aby to vojáci neviděli.“

„Nemohli bychom mu dát znamení, starouši?“

„Mohli, ale viděli by ho i Číňané. Zapomeň na to. Jediný možný způsob je poslat pěšího kurýra.“

„Žádný můj důvtipný plán neschválíš,“ smutně zavrtěl hlavou Bertie. „Jsi evidentně proti mně.“

„Nejsem,“ usmál se Biggles. „Snad ti to vyjde příště.“

Nastalo ticho, a Biggles psal. Potom podal papír Bira Shahovi, který si vybral za společníka na pout' Ram Shana.

Oba se rychle vzdálili. Bira Shah měl u sebe pušku Lee-Enfield a Ram Shan pouze nůž. Biggles je ještě varoval, aby se drželi co nejdál od Číňanů, dokud se nevzdálí od úžlabiny. Vojáci byli stále nablízku, a jejich postavení bylo snadné určit podle hluku, jaký dělali. Stále bylo slyšet jejich volání a výkřiky.

„Co má znamenat ten rámus?“ zeptal se Ginger.

„Nemluví sice jazykem, který bych ovládal, ale pokud chceš, abych hádal, o čem si povídají, tak si myslím, že shánějí toho ostrého chlapíka, jehož zabil Hamid,“ odpověděl Biggles.

Čekali až se zvěd vrátí a Biggles si uvědomil, jak je pro ně Hamid důležitý.

Po delší chvíli se objevil. Jak očekávali, ohlásil, že vojáci dopadli a zajali pana Poo. Tibetana Hamid neviděl, a naznačil, že jeho osud byl patrně chmurný.

„Co dělají?“ zeptal se Biggles.

„Někteří střeží na horním konci rokle pana Poo, ti ostatní prohledávají houštiny.“

„Co hledají?“

Hamid vycenil v úšklebku zuby a dotkl se *kukri*. „Muže, kterého jsem zabil, sáhbe.“

„Myslel jsem si to. Lámou si hlavu nad tím, co se s ním stalo, a proto asi také vyčkávají,“ řekl Biggles.

„Až ho najdou, zahraje jim ta podívaná trochu na nervy,“ řekl pomstychtivě zrzek.

Hamid zvedl ruku směrem k Bigglesovi, jehož zjevně považoval za vůdce skupiny. „Pojďte, sáhbe. Něco vám ukážu.“

„Copak?“

„Něco. Není to daleko. Čínani nejsou nablízku.“

Biggles vstal. „Řekl bych, že Hamid má nápad. Čím déle sleduji jeho počínání, tím víc nad ním žasnu. Bude to asi něco chytrého. Zůstaňte, kde jste, jinak bychom vás těžko hledali.“

Nečekal na odpověď a následoval Hamida svahem dolů. Nejprve za ním sestupoval trasou, kterou se dostali do nynějšího úkrytu. Pak Hamid odbočil podélně po svahu a došel téměř k místu, kde našli Gingeru, a kde zrzek uviděl pana Poo a jeho tibetského společníka prchat z hořící houštiny. Oheň samozřejmě dávno dohořel, zůstal po něm jen popel a zčernalá země, v níž viděli spoustu děr. Šlo pravděpodobně o medvědí brlohy.

Kvůli nim ovšem Hamid Bigglese z úkrytu neodvedl. Zastavil se a ukázal dolů na dno úžlabiny. Letec sykl vzrušením. Ležela tam kupa výstroje, kterou ve svém tábořišti

zanechali Číňané. Viděl různé vaky, balíky, vojenské brašny, nářadí a další věci. Sklad nikdo nehlídal.

„Vezměme jim něco,“ navrhl Hamid, který jako bývalý voják moc dobře věděl, co má před sebou. „Když jim to odneseme, budou tu muset zůstat,“ pokračoval. „Pokud odejdou bez toho, budou mít se svými veliteli velké potíže. Zatímco to budou hledat, osvobodíme pana Poo.“

Bigglesovi to nemusel říkat dvakrát. Okamžitě pochopil, jaká se jim naskytla příležitost. Ztráta výstroje rozhodně udrží na nějakou dobu Číňany na místě, protože ji budou hledat. Nebudou mít odvahu vracet se bez ní domů a nebudou mít ani jídlo a vodu. Hamid měl pravdu a jeho nápad byl znamenitý.

Vstal, obezřetně se rozhlédl a vykročil k místu, odkud by měl výhled na celou rokli. Žádné vojáky neviděl. Jejich vzdálený křik se ozýval za ohybem, tvořeným skalnatým útesem. Bylo slyšet, jak pokřikují jeden na druhého a volají ztraceného kamaráda. Pokřik zněl ze značné dálky a stále se vzdaloval. Hamid mu liše řekl, že cestou pro Bigglese viděl, jak vojáci míří ke vzdálenějšímu konci rolde.

Biggles kývl. Hamidův nápad stál za pokus hlavně proto, že se letec nedokázal smířit s myšlenkou, že by se měl vrátit bez muže, pro kterého sem přiletěl. Alespoň se musel o jeho záchranu ještě pokusit.

„Jdeme na to,“ řekl a rozběhl se svahem dolů.

Když doběhli k velké hromadě, zjistili, že se skládá z běžné vojenské výstroje doplněné mimo jiného také bednou střeliva a soupravou označenou červeným křížem. Otázkou nyní bylo, kam vše ukrýt. Medvědí jeskyně ve svahu se zdály k tomu účelu jako stvořené. Ukázal na ně Hamidovi.

„Stěhujte ty věci, a já budu zatím hlídat, jestli někdo nejde. Pospícháme.“

Hamid se dal rychle do práce, a hromada se začala zmenšovat, neboť od tábořiště k jeskyním nebylo daleko. Biggles se přikrčil za skaliskem a ostražitě sledoval okolí.

Z bohulibé lupičské činnosti je vyrušil přílet Algyho letadla, které opět proletělo roklinou. Bigglesovi bylo Algyho upřímně líto, protože chápal, jak se marně pokouší domyslet, co se dole stalo. Žádné znamení mu však nedal, protože by mohl odvést jeho pozornost od řízení a zavinit tím náraz letounu do stěny rokle. Báł se o něj už teď. Pokud by ho Algy náhodou zpozoroval, mohl by zkusit letět ještě níž a možná by i zakroužil, aby zjistil, co se to dole děje. Ten manévr by sem navíc mohl přilákat také vojáky, zvědavé na důvod opakovaných přeletů. Biggles si uvědomil, že Algy s největší pravděpodobností Číňany spatřil, a teď se obává nejhoršího. Přesto však pro jeho uklidnění nemohl udělat nic.

V okamžiku, kdy se letadlo opět vzneslo a zamířilo k jezeru, dokončil Hamid svoji práci. Neztráceli dál čas, protože se hlasy začínaly blížít. Nevěděli, zda vojáci našli mrtvého, určitě však spěchali zpátky do tábora. Hamid dorazil k Bigglesovi a spolu se rychle vyšplhali po svahu nahoru. Tam si našli vhodný úkryt za houštím, v němž by se mohli v nouzi schovat. Čekali, co budou Číňané vyvádět, až zjistí ztrátu.

Nejprve se objevili čtyři vojáci, kteří mezi setou vedli pana Poo. Postrkovali ho a nutili ke spěchu. Za nimi šli další dva, ale ani z jejich tváří se nedalo vyčíst, zda chybějícího vojáka našli nebo ne. Tibetský sluha mezi nimi nebyl. Pan Poo byl ohnutý možná pod tíhou zármutku a vysokého věku, ale jistě také únavou. Biggles pocítil náhlou lítost nad starým týraným člověkem a jeho nenávist vůči vetřelcům ještě vzrostla.

Náhle se chování vojáků změnilo, jeden z těch, kteří kráčeli v čele, si všiml zmizelých věcí. Vykřikl a vyrazil tím směrem. Ostatní ho následovali a než se dostali k tábořišti, spěšná chůze se změnila v rychlý běh. Na místě, kde zanechali svou výstroj se zarazili a ohromeně se rozhlíželi kolem. Biggles podle výložek rozeznal, že jeden z nich je důstojníkem či poddůstojníkem.

Byl to právě tento muž, z jehož velitelských pohybů se dalo vyčíst, co vojákům přikazuje, a snad i to, nač myslí. Ostatní se rázem rozptýlili po okolí a rozhlíželi se po zemi, jakoby hledali stopy. Někteří nakukovali za skaliska a do houští, zřejmě hledali chybějící výstroj. Zmatené výrazy v jejich tvářích dosvědčovaly, že mnozí z nich si ani nejsou jisti, zda jsou na správném místě.

Pan Poo klesl k zemi a zůstal sedět jako hromádka neštěstí s hlavou v dlaních. Číňané si ho nevšímali.

Biggles cítil silné nutkání vystřelit na tak snadný terč, jaký vojáci představovali. Věděl však, že by to za daných okolností nebylo rozumné. Jen by se tím odhalil, a za cenu jednoho či dvou zabitých vojáků by jen ztížil úkol osvobodit pana Poo. Pátrání po ztracené výstroji pokračovalo a čas plynul. Zmatek dole se ještě zvětšil, když jeden z vojáků, který prohledával bambusové mlází, vyplašil medvěda. Zvíře zřejmě včera vyhnal z brlohu požár nebo dusivý kouř. Padly dva či tři výstřely, jejichž smysl Bigglesovi unikal, protože medvěd se pouze snažil uprchnout. Podle toho, co viděl, se však střelba minula účinkem a zvíře zamířilo komickou náhodou právě do jeskyně, ve které Hamid ukryl výstroj. Byla totiž nejbližší. Biggles nabyl přesvědčení, že si vojáci pořádně rozmyslí vnikat do jeskyně obsazené rozzuřeným zvířetem, takže jejich hledání bude ještě více ztíženo.

Den se chýlil ke konci. Vynořili se poslední dva vojáci, kteří patrně dosud pátrali po zmizelém spolubojovníkovi, a loudali se k tábořišti. Přidali se k jednotce, která nejevila žádné známky příprav k odchodu, jako by ani neměla záhy vyrazit na cestu domů. Hamid odhadl chování Číňanů správně.

Biggles se podíval na hodinky a usmál se na Hamida.

„Myslím, že by bylo dobré dojít za ostatními a povědět jim, co se nám podařilo. Mohli by mít strach, kde tak dlouho trčíme, a začali by nás hledat. Kdyby se ve tmě dostali až k Číňanům, bylo by to nebezpečné. Já tu zůstanu. Ať se stáhnou

trochu hlouběji do džungle. Čím budou dál od rokle, tím získají větší klid.“

„Ano, sáhibe.“ mazaně se usmál Hamid. „Jestliže tu Číňané zůstanou přes noc, dostanu pana Poo zpátky. Půjdu pro něj, hned jak se setmí.“

„Ještě to promyslíme,“ řekl Biggles. „Běžte.“

„Ano, sáhibe.“

Jedinečný zvěd se ušklíbl, zasalutoval a vzápětí jako by se po něm slehla zem.

Biggles pokračoval ve sledování dění dole v táboře, ale nedělo se tam zatím nic zvláštního. Zdálo se, že vojáci jsou zmizením výstroje naprosto zmatení. Postávali na místě a někteří z nich se občas vyplašeně podívali k džungli, která místy zasahovala svými zelenými výběžky až k tábořišti. Pan Poo se ani nepohnul. Seděl s hlavou v dlaních a upřeně se díval do země před sebou. Biggles se nemusel příliš snažit, aby uhodl, nač stařec myslí.

Ozvěna výstřelu, který padl nedaleko něj, probrala Bigglese z klimbání, kterému na slunci podléhal. Příčinu střelby poznal až za pár chvil, když se dole objevil voják, vlekoucí za sebou malé medvíďe, které právě zastřelil. Jeho příchod přivítaly pochvalné výkřiky, a Číňané dole brzy zažehli oheň, medvíďe stáhli a dali se do příprav k pečení. Bigglese to jen utvrdilo v přesvědčení, že nepřátelé hladoví. Ta malá potvůrka jim umožnila přežít zase nějaký čas, pomyslel si. Jenomže malá pečeně rozdělená mezi osm mužů je nadlouho nenasytí.

Zapadající slunce jako by nyní balancovalo po vrcholcích vzdálených korun stromů. Jako obrovský červený lampión zalilo okolní skály a holou zem šikmým narudlým svitem, až se zdálo, že ozářený povrch sálá žářem roztaveného kamene. Biggles měl pocit, že od tohoto zdání nemůže mít skutečná teplota skal po celodenní sluneční výhni příliš daleko...

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

HAMIDOVO MISTROVSTVÍ

Narudlá záře přešla v červenohnědý odstín, a soumrak oživoval *nullah* prvními stíny, když Bigglese donutil tichý zvuk za jeho zády, aby prudce otočil hlavu.

Byl to Hamid a nepřišel sám. Spolu s ním se objevil Bertie s Toxanovou puškou v ruce.

Oba se k němu připlížili a skrčili se vedle něj. „Co tu děláš?“ zavrčel zamračený Biggles na Bertieho. „Nechal jsem tě přece nahoře.“

„Slyšel jsem výstřel, a tak mne napadlo, jestli nemáš nějaké potíže, starouši. Vyrázil jsem ti proto na pomoc, kdyby to bylo potřeba, pokud mi dobře rozumíš. Nemrač se. Nahoře hlídá Ginger. Už je docela v pořádku.“

„Hamid ti řekl, jak se věci mají?“

„Ano. Ale neměli bychom už začít? Nahoře byla strašlivá nuda, starouši.“

„Až se vrátíme do Londýna, vezmu tě do biografu,“ ušklíbl se Biggles. „Jenže tady, stejně jako v kině, musíš počkat, až zhasne světlo. Pokud by se Číňané chystali k odchodu, museli bychom něco udělat i za světla, ale zatím to vypadá, že tu chtějí přenocovat.“

„Co dělají?“

„Teď zrovna dopekli medvídě. Jsou už bez zásob.“

„Proč neodešli?“

„Jak to mám vědět? Možná čekají, až se vrátí ten chybějící voják. Pokud se neukáže, začnou možná zítra ráno s důkladným pátráním. Dnes už je na takové věci příliš tma. A možná pořád doufají, že najdou svou ztracenou výstroj. Řekl ti Hamid, co s ní udělal?“

„Řekl. Excelentní práce.“

„Divím se, že teď, když mají pana Poo, nijak nespěchají domů.“

Možná je to tím, že jim chybí potraviny i voda. Třeba doufají, že tady někde nějaké získají.“

„U starého Toxanova tábora přece je voda.“

„Nemají ji v čem přinést. Ti troubové tu nechali čutory, a Hamid jim je naházet s ostatními věcmi do jeskyně. Chudák starý Poo vypadá velmi špatně. Pochybuji, že by byl schopen jít ještě dál. Nezapomeň, že ho poženou s sebou a mají to daleko, a pořád do kopce.“

„Tak co uděláme, starouši?“

„Nic. Tuším, že plán na osvobození pana Poo vymyslel už Hamid. Provede ho, jak se úplně setmí. Stejně se odsud nemůžeme hnout, dokud se nevrátí nosiči od jezera s jídlem. Kdybychom se vydali na cestu bez jídla, zvláště, když budeme nejspíše nuceni nést Toxana, jen bychom si říkali o potíže. Nemůžeme ho tu nechat, ani když víme, že by se o něj Hamid postaral. Potřebuje nemocnici. V džungli se rány snadno zanítí. Jestliže se dostaneme k jezeru, doletím s ním do Dillí, a tam ho předám lékařům.“

„Už jsme sestavili nosítka.“

„Jak? Z čeho?“

„Šel jsem dolů s Gingerem a našli jsme tam jeho padák. Nahoře jsme uřízli pár kmínků a proplekli jsme je šňůrami. Utáhli jsme to popruhy.“

„To byl vynikající nápad. Kdo to vymyslel?“

„Věř tomu nebo nevěř, já,“ usmál se Bertie.

„Výborně. Říkal jsem, že příště ti něco vyjde. Až tě vezmu do toho kina, koupím ti i zmrzlinu.“

„V Londýně se nebudu nudit, starouši. Ale tam nahoře jsem si musel vymyslet nějakou práci. Bylo depresivní jen tak sedět a smažit se ve vlastní šťávě.“

Biggles pokývl směrem k nepřátelskému táboru, který vlastně žádným skutečným táborem nebyl. „Je jasné, že se

chystají strávit noc tady. Nehnou se odsud a to se nám hodí. Za tmy se do ničeho nepustí – nebudou ani moci.“

„Co se stalo s těmi dvěma divochy, kteří je sem podle Toxana dovedli?“ napadlo Bertieho. „Myslím s těmi, co viděl Ginger. Jsou pořád s nimi?“

„Neviděl jsem je. Nemám ani potuchy, kam zmizeli. Raději bych se zeptal Hamida na jeho plán. Odsud pana Poo můžeš zahlédnout. Sedí u ohně.“

„Je spoutaný?“

„Myslím, že ne. Nemají to zapotřebí. Kdyby se pokusil utéci, neuběhne ani míli. Když jsem viděl, jak se sotva vleče, bylo mi ho líto.“ Biggles pokynul Hamidovi, který dřepěl opodál, aby přistoupil blíž. „Jak bychom se mohli dostat k panu Poo?“ zeptal se.

„Počkáme na tmu, sáhíbe. Číňané usnou. Já tam půjdu,“ zašeptal Hamid.

Biggles se podíval na Bertieho a pokrčil rameny. „Říkal jsem ti to. On ví, co dělá.“

Oba pokračovali v tichém rozhovoru, zatímco hluboká a měsícem neprosvětlená temnota zahalila roklinu téměř hmatatelnou černí. Mumlání vojáků z tábora vzdáleného pouhých sto yardů postupně umlkalo, až zavládlo ticho narušované pouze hlasy nočních tvorů z džungle. Když se ze vzdálenějšího okraje rokle ozvalo kašlavé zachroptění, Bertie sebou trhl.

„Levhart,“ šeptl Biggles.

„Jemine. Nepřijde na návštěvu?“

„Silně pochybuji. Nejspíš zvěřil Číňany a teď prská, protože mu páchnou.“

Uplynula hodina, která se přímo vlekla v mrtvém tichu. Vzduch začínaly prosycovat silné vůně stromů a keřů kvetoucích za tmy. Stříbřitá zář na obzoru pak ohlásila východ měsíce a poté se jeho kotouč vyhoupl nad vrcholky stromů lemujících okraj rokle. Vnikla sem záře, jakou vyvine měsíc pouze v tropech. Nepřátelské ležení měli osvětlené téměř

dokonale. Sedm vojáků leželo kolem vyhaslého ohniště. Osmý přecházel sem a tam po tábořišti a občas se posadil na kámen, který si tam přivalil asi právě za tím účelem. Pan Poo seděl stále na stejném místě a ve stejné poloze, v jaké ho viděl Biggles naposledy. Jeho řídká bradka, od níž se odrážel měsíční svit, se zvláště leskla.

Hamid se pohnul. „Počkejte tu,“ vydechl.

„Neměli bychom se trochu přiblížit pro případ, že by nastal poplach a my bychom museli krýt váš ústup?“ navrhl Biggles.

„Jak chcete. Ale nedělejte hluk, sáhíbe.“ Hamid vytáhl *kukri* z pouzdra a začal sestupovat po svahu k tábořišti.

Biggles s Bertiem mu dali zhruba tři minuty náskoku, a pak se pomalu a nesmírně opatrně vydali za ním. Biggles se chvílemi zastavoval, aby objevil Hamidův stín, ale nikde ho neviděl. Zvěd jakoby se propadl do země. V táboře nepřátel nepostřehl nejmenší změnu. Strážný přecházel sem a tam s puškou na rameni, nebo si sedal na balvan, a snažil se ukrátit si dlouhou chvíli.

Biggles se zastavil asi deset kroků nad dnem rokle, za malou prořídou křovinou, mezi jejímiž větvemi bylo možné pozorovat dění v táboře. Položil Bertiemu ruku na rameno.

„Jsme až moc blízko,“ vydechl a přikrčil se. Na kolena si položil pušku a namířil její hlaveň na tábor.

Po Hamidovi nebylo ani vidu ani slechu, ačkoli by se už měl objevit. Ticho, přerušované jen občasným zachrastěním oblázků pod nohama strážného, jako by se snášelo ze samotných nebes.

Čas plynul. Mohli být v úkrytu za keřem nanejvýš hodinu, ale v nepohodlné poloze a v neustálém napětí se pozorovatelům zdálo, že uplynula již mnohem delší doba. Hamidova přítomnost v táboře se dosud nijak neprojevila. Možná on sám ještě nevěděl, jak dál postupovat, a chtěl se zařídit podle okolností. Biggles se upřeně díval na spící vojáky a sedícího pana Poo, který se ani nepohnul a jehož bradka stále podivně

světélkovala. Bigglese už začínaly bolet oči, až je musel na chvíli zavřít, aby si odpočaly. Přesto nepoznal chvíli, kdy začal Hamid jednat a nikdy později se to již také nedozvěděl. Neozval se žádný zvuk, nedošlo k jedinému pmdkému pohybu. Nic. Náhle si Biggles všiml, že strážný, který seděl ještě před vteřinou na kameni, tam najednou není a ani nepřechází tábořem. Biggles zamrkal a podíval se znovu. Jakýsi stín, který by mohlo vrhat hadí tělo, se přibližoval ke spáčům. Když Biggles pochopil, co se odehrává před jeho očima, zatajil dech. Viděl, jak se stín doplazil k panu Poo. Stařec prudce otočil hlavu, a v následujícím okamžiku se dvě postavy spěšně kradly k nejbližší houštině na opačné straně rokle. Vzápětí v ní zmizely, ale ani nyní nezazněl jediný zvuk. Nezměnilo se nic kromě toho, že pan Poo už neseděl na svém místě.

„Jemináčku,“ špitl Bertie a šťouchl do Bigglese, aby mu dal najevo, co vidí.

Biggles přiložil prst ke rtům. Nepohnul se a nehýbali se ani spící vojáci.

Následovalo další dlouhé čekání. Po Hamidovi, panu Poo a také po strážném jakoby se slehla zem. Biggles si otřel z čela pot, který mu vyrazil následkem horka a napětí. Čas plynul a čekání se nekonečně vleklo. Netrpělivý Bertie se ošíval a Biggles ho musel gesty uklidňovat, ačkoli obavy se zmocňovaly i jeho. A pak se nad nimi ozval tichý zvuk. Oba letci se ohlédlí. V měsíčním světle se tam rýsovala Hamidova postava. Byl sám.

Tiše se k němu připlížili.

„Máte ho?“ sykl Biggles.

„Ano, sáhibe.“

„Skvělá práce. Poznal vás, Hamide?“

„Ano, sáhibe.“

„Jděte s panem Poo k ostatním. My tu raději ještě pár minut vyčkáme pro případ, že by nemohl jít tak rychle. Číňané se mohou každou chvíli probudit, a když zjistí, že je zajatec pryč, spustí povyk. Zdržíme je.“

„Ano, sáhíbe.“

Tak jako se Hamid objevil, tak také zmizel a Biggles s Bertiem zůstali na místech a pozorně sledovali tábor. „To byla excelentní práce,“ špitl Bertie.

„V tomhle jsou Gurkhové hotoví kouzelníci. To ti řekne každý, kdo s nimi sloužil.“

„Co se stalo se strážným?“

„Možná je lepší, že to nevíme. Myslím, že když si naposledy sedl na kámen, Hamid už číhal za ním a dostal ho zezadu. Na tom už nezáleží. Já kvůli němu slzy ronit nebudu.“

„Ostatní pořád spí.“

„Měli by spát tak dlouho, než se probere voják, který by měl prvního strážného vystřídat. Jenomže ten nejspíš počítá s tím, že ho jeho předchůdce vzbudí. Protože to však mrtvý nedokáže, může se stát, že budou všichni sladce spát až do rozbřesku.“

Došlo však k něčemu jinému a zavinil to nečekaný vstup nového, tentokrát zcela nevinného herce na scénu. Byl jím medvěd, který s bručením procházel roklí. Je možné, že to byla starostlivá matka, hledající zastřelené medvídky, nebo jeden z medvědů, které vyhnal z brlohu požár a teď se vracel domů.

Biggles a Bertie, v té chvíli pomalu ustupovali svahem vzhůru a zamručení je zastavilo. Ohlédli se zpátky. Medvěd spatřil spící Číňany, zavrčel a postavil se na zadní. Pak klesl zpět na všechny čtyři, ale hluk, který nadělal, probudil jednoho z vojáků. Číňan spatřil před sebou medvěda a s výkřikem vyskočil. Tím samozřejmě probudil i ostatní, a během minuty, kdy se medvěd kolébal směrem k jeskyni, nastal v tábořišti naprostý zmatek.

„Až se vzpomatují z leknutí, začnou se shánět po panu Poo a po strážném,“ zašeptal Biggles.

Odhadl to dobře. Vojáci marně hledali zajatce, zato velmi brzy objevili strážného. Jeden z nich zakopl o jeho mrtvé tělo ležící za kamenem a zazněl další divoký výkřik. Odnесли pak

strážného k vyhaslému ohništi, uložili ho na zem a nechápavě na něj hleděli.

„Jeminkote, nezávidím jim,“ zamumlal Bertie. „Jestli budou ztrácet lidi takovým tempem, budou na tom za chvíli jako deset malých černoušků od Agathy Christie. Vždyť už je jich jen sedm, starouši.“

„Já bych řekl, že jejich velitel si víc láme hlavu se zmizením zajatce, než s tím, kolik ztratil mužů.“

„Co myslíš, že udělá?“

„To se dovíme, až se rozední. Ted' asi neudělá nic. Nemá smysl déle tu zůstat. Pan Poo už by měl být mezi ostatními. Vrátime se. Chci vědět, co se stalo s tím Tibet'anem. Nejde mi z mysli představa, že tu někde leží zraněný. Zatím jsme pro něj nemohli nic udělat, ale zítra bychom snad mohli, jestliže pan Poo nebude vědět s jistotou, že je mrtev.“

„A co dál, starouši?“

„Jak už jsem řekl. Bez potravin se nemůžeme hnout z místa. Ted' máme za sebou úspěšnou noční směnu, tak si jdeme odpočinout. Pane Bože, jak já jsem unavený!“

Zpět k ostatním se dostali bez obtíží, a našli Hamida i pana Poo, který právě živě rozmlouval s kapitánem Toxanem. Biggles se představil novému členu malé společnosti a posléze mu vyjmenoval i své přátele.

Pan Poo se uklonil. Vypadal zblízka ještě křehčí, než se Bigglesovi zdálo, ale nesl se hrdě a když promluvil, zněla z jeho úst dokonalá angličtina. Později se všichni dověděli, že pan Poo studoval na jedné z anglických univerzit.

„Nemám slov, kterými bych vyjádřil svoji vděčnost vám a panu Toxanovi za to, co jste pro mne vykonali,“ řekl pan Poo.

„Nemluvme o tom,“ odvětil Biggles. „Ještě z toho nejsme venku. Už vám někdo vysvětlil, v jaké jsme situaci? Nemůžeme odsud odejít, dokud nebudeme mít potraviny na cestu. Já doufám, že je dostaneme zítra.“

„Tak mi to vysvětlil i kapitán Toxan. Protože jsem ztratil všechno, co jsem kdy měl, včetně své vlasti, nikam nespěchám.“

„Co se stalo s vaším tibetským přítelem?“

„Je mrtev. Ti špinavci ho odstřelili před mýma očima. Udělali to naprosto bezdůvodně. Nijak jim neublížil. Stáli jsme spolu ve vyschlém řečišti poblíž místa, kde býval stan.“

„To je mi moc líto,“ řekl Biggles a smutně sklonil hlavu.

„Nemohli jste přece nic dělat.“

„Bohužel. Myslím, že bude nejlepší, když se teď všichni trochu vyspíme. Když budeme potichu, ti darebáci nás tady nenajdou ani v noci, ani zítra. Patrně si již uvědomili, že jejich nepřátelé, které považují za Indy, je mají neustále na očích. To jim zabrání v tom, aby se rozdělili. Ze strachu z dalších ztrát teď zůstanou téměř jistě pohromadě. O tom všem si však můžeme pohovořit zítra. Kolik nám ještě zbylo jídla, Gingere? Předpokládám, že ty jsi s sebou nic nepřinesl.“

„Ne,“ ušklíbl se zrzek. „Potraviny byly to poslední, nač bych myslel, když jsem opouštěl letadlo.“

„Jak se cítíš?“

„Je to dobré.“

„A co vy, Toxane?“

„Není to tak zlé.“

„Dobrá.“

Ginger prohrabal batohy, které si Biggles s Bertiem vzali na cestu do góndské vesnice a našel poslední hovězí konzervu a asi dva suchary na osobu.

„Schováme to na snídani,“ rozhodl Biggles a pak se rozesmál. „Je škodlivé přecpávat se na noc. Ale teď už pojďme na kutě. Já už sotva stojím na nohou.“

Nikdo nic neřekl a uložili se ke spaní. Vzápětí kolem zavládlo dusné ticho tropické noci. Když Biggles usínal, pocítil podivnou únavu pralesní horečky, ale byla to naštěstí pouze jen vzpomínka na chorobu, kterou prodělal v dětství...

KAPITOLA PATNÁCTÁ

OPIČÍ POKLAD

Ráno se opět ohlásilo žhavým sluncem, šplhajícím po blankytně modré obloze, jako by na světě ani neexistovalo něco jako dešť. Žár nastal časně a opíral se o zemi silou, která prostřednictvím všetečných paprsků pronikala i pod klenbu pralesních velikánů.

Když se Biggles brzy po rozbřesku probudil, cítil se dobře. Vzápětí si všiml toho, že Hamid zmizel. Potom uviděl, že Ginger je již vzhůru a zeptal se ho, kam Hamid odešel. Zrzek odpověděl, že viděl, jak se plíží pryč ještě za šera, a předpokládal, že domorodec vyráží na další průzkum. Jeho úsudek se později ukázal jako správný.

Zvuk jejich hlasů probudil i ostatní. Rozdělili si poslední jídlo a Hamidův díl dali stranou. Biggles měl v batohu ještě trochu čaje, ale uvařit si ho nemohli, protože by museli rozdělat oheň, jehož kouř by mohl přilákat nepřítele. Dopřáli si proto jen po doušku nepříliš osvěžující vlažné vody.

Biggles už si začínal dělat starosti o Hamida, když zahlédl, jak přichází. Gurkha s úsměvem vysvětlil, že se byl podívat na ležení čínských vojáků.

„Copak dělají?“ zeptal se Biggles.

„Odcházejí, sáhibe.“

„Opuštějí *nullah*?“

„Viděl jsem je odcházet.“

„Vypadalo to, jako by odcházeli domů?“

„To nemohu říci, protože nevím, kudy se vydali. Já jen vím, že za rozbřesku vstali a vydali se k opačnému konci rokle. Chvilí jsem čekal, a když se nic neozývalo, usoudil jsem, že odešli.“

„Nejspíš se šli podívat po něčem k jídlu.“

„Ano, sáhibe.“

„Jakmile přijdou se zásobami, zmizíme také,“ otočil se Biggles k ostatním. „Bohužel to asi ještě chvíli potrvá, ale když odtáhli Číňané, nebudeme ztrácet čas ani my. Co vaše rubíny, Toxane?“

„Co by s nimi mělo být?“

„Teď, když je rokle prázdná, nevidím důvod, proč byste si je nemohl vyzvednout. Měl jste s nimi přece dost práce. Aspoň budeme mít co dělat, než se vrátí Bira Shah a Ram Shan s jídlem. Bude těžké ty kameny najít?“

„Vůbec ne. Leží jenom pár palců pod vrstvou písku přesně ve středu místa, kde stával můj stan. Jsou v plechovce. Nebude těžké dostat je ze země holýma rukama.“

„Půjdu pro ně,“ nabídl se Ginger. „Já to místo znám. Není to daleko.“

„Cítíš se na to?“

„Jsem už jako rybička.“

„Dobrá. Vezmi si pušku. Bude lepší, když tě doprovodí Hamid pro případ, že by se něco semlelo.“

„Dobře.“

„Půjдете s ním, Hamide?“

„Ano, sahibe.“

„Tak můžete vyrazit. A žádné divoké nápady, Gingere!“

„Nestojím o další problémy,“ odpověděl Ginger.

Biggles si vzal zrzka stranou. „Poblíž Toxanova tábora leží dvě mrtvá těla. Gurkha a Tibeian. A viděl jsem tam rýč. Pokud to půjde, měli byste je pohřbít.“

„Okay. V písku to nebude nic těžkého.“

Ginger s Hamidem odešli.

Biggles se obrátil k panu Poo. „Určitě máte něco, co byste si chtěl vzít s sebou. Myslím váš nefrit.“

„Nechtěl bych vám přidělovat potíže.“

„Ale tyhle věci jsou přece cenné!“

„Nejde mi ani tak o jejich peněžní hodnotu, ale protože patří k nejkrásnějším věcem, které vznikly v mé vlasti ve

starých dobrých časech, byla by skutečně tragédie, kdyby měly být navěky ztraceny.“

„Jsou těžké?“

„Ne. Jde pouze o malé kousky. Celková váha nebude větší než dvacet liber. Pro mne a mého sluhu to však bylo příliš, a proto jsme se jich vzdali.“

„Jak daleko odtud jste je nechali?“

„To nedokážu přesně odhadnout. Sestupovali jsme z kopce, často jsme odpočívali, takže neumím určit vzdálenost. Vím však, že to bylo v nadmořské výšce kolem deseti tisíc stop, tam, kde prales přechází v jehličnaté lesy. Ale neobtěžujte se s hledáním, prosím.“

„Teď jsme v osmi tisících stopách, takže to znamená vystoupit o dva tisíce stop výš. Řekněme dvě hodiny cesty tam a hodinu zpátky. Jak jsem říkal, než dorazí jídlo, nemůžeme stejně nic dělat. Problém ale bude najít to místo.“

„To by nemělo být obtížné. Mezi stromy je tam vysoká skála s dvojitým vrcholem, která je vidět z veliké dálky. Nemůžete ji přehlédnout. Měla by být dobře viditelná z každého volnějšího prostranství. Pytel jsme zahrabali pod jehličí u paty skály na spodní straně. Vybrali jsme místo tak, aby ho bylo možné snadno najít pro případ, že bychom se tam mohli někdy vrátit.“

„Předpokládám, že nefrit je křehký.“

„Ano. Proto byly všechny kousky pečlivě zabaleny do jačích chlupů.“

Biggles upřel zrak na Bertieho. „Nechtěl by ses jít se mnou podívat, zda se s tím dá něco udělat? Pokud ten pytel nenajdeme, nebudeme na tom o nic hůře, než teď.“

„Na to se docela těším, starouši. Všechno bude lepší než tu dřepět a drbat se ve vlasech.“

„Jdeme na to,“ řekl Biggles, vstal a zkoumavě pohlédl na pana Poo. „Máte pocit, že ten jehličnatý les je přímo nad námi?“

„Ano. Poté, co jsme pytel ukryli, jsme sestupovali přímo dolů, kam nás vedla stará stezka vyšlapaná zvěří. Sešli jsme až k této rokli a narazili na kapitána Toxana.“

Biggles zvedl pušku. „Pojďme. Dokud se nevrátíme, ať se nikdo nevzdaluje z tábora. Když se rozdělíme, může být velice obtížné, dát se znovu dohromady.“

Vyrazili.

„Nemám moc velkou radost, že jsme tam Toxana a Poo nechali samotné,“ řekl Biggles, když se dostali z doslechu. „Chci se však pokusit, zachránit mu alespoň část majetku. Je to všechno, co mu zůstalo. Jestliže ale Číňané odešli, nepovažuji za pravděpodobné, že by se do *nullah* znovu vraceli. Ale i kdyby začali rokli znovu prohledávat, pokud budou Toxan a Poo potichu, nic jim nehrozí.“

„Ti dva Góndové na ně přece dohlédnou, starouši. A Ginger s Hamidem nebudou pryč dlouho.“

Cesta byla hned od počátku dost obtížná, až začal Biggles pochybovat, jestli vůbec dojdou k cíli. Prales zde byl nesmírně hustý, a terén stále stoupal. Nepostupovali proto přímým směrem, protože by se příliš vyčerpávali, ale křížovali po svahu šikmo vzhůru střídavě vlevo a vpravo, což jim sice cestu prodlužovalo, ale ušetřilo jim to prudké přímé stoupání. Pak objevili stezku, kterou považovali za tutéž, po níž sestupoval pan Poo. Po chvíli si už byli jisti, že jdou správným směrem, protože ze skalnaté planiny spatřili v dálce vrcholky stromů, silně připomínající jedle. Přibližně uprostřed zeleného lesního pásu trčely k obloze dva světle šedivé skalní štíty.

„To musí být ono,“ ohlásil Biggles. „Je to rozhraní listnatých stromů a jehličnatého lesa.“

Pokračovali dál stoupáním, které zde bylo schůdnější, neboť džungle byla následkem stoupající nadmořské výšky řídká a řidčí. Po půlhodince došli k pásu kamenitého suťoviska, širokému jen asi sto yardů a když ho zdolali, stáli na měkkém koberci lesní půdy pokryté spadaným jehličím. Polohu

dvojitého skalního štítu měli v paměti, a vyrazili proto přímo k ní.

„Poo říkal, že uschovali ten pytel přímo u paty skály, takže už nemusíme lézt nahoru,“ těžce oddechoval Biggles, když došli k šedivé, dešti ošlehané skále, a začali ji obcházet.

Nedošli daleko. Biggles náhle vykřikl a sehnul se pro malou, zelenou, krásně vyřezávanou sošku čínského mandarína. Podíval se na Bertieho s ohromením ve tváři. „Věřil bys tomu? Někdo tu skrýš našel!“

„To je holý nesmysl, starouši. Který blázen by sem lezl?“

„Mě se neptej,“ zavrčel Biggles, ženoucí se dál kolem úpatí skály. Brzy našel to, co bylo původně haldou jehličí navršenou panem Poo a jeho společníkem. Již prvním pohledem poznali, že kopeček jehličí někdo nedávno rozhrabal, protože vrchol hromady chyběl a její střed byl tmavší, než okraje. Kolem se povalovaly sošky z modrého, žlutého a zeleného nefritu. Pytel, v němž byly ukryty, ležel opodál rozervaný a kolem něj se povalovaly chumáče jačích chlupů, do kterých byl poklad původně zabalen.

„Jemine, nějaký cvok tu vážně byl,“ vyhrkl Bertie a posunul si monokl. „To se sem šplhal proto, aby si mohl hrát?“ zeptal se přeskakujícím hlasem plným úžasu.

Biggles se sklonil a dal se do sbírání jednotlivých kousků.

„Opice,“ řekl stručně. „Dorazili jsme právě včas. Je možné, že některá z těch darebaček ještě dřepí na skále a pozoruje nás. Uviděly hromadu, vyhrabaly pytel a napadlo je, že obsahuje něco k snědku. Našly jenom kameny, a protože umění ocenit nedovedou, ztratily o ně zájem.“

„Možná, že viděly, jak to pan Poo zahrabává,“ ozval se Bertie. „Protože jsou to zvědavé potvory, počkaly jen, až odejde.“

„To těžko,“ řekl Biggles. „Pan Poo se svým Tibeťanem tu přece prošli před delší dobou. Rozhodně je ale dobře, že jsme sem šli. Kdybychom to nenašli teď, příští vrstva jehličí by sošky zakryla a koho by napadlo tu něco hledat. Myslím, že

hlavní část pokladu jsme zachránili. Další sošky už nikde nevidím.“

Jednotlivé kousky znovu opatrně zabalili do jačích chlupu smíchaných s jehličím, vložili do pytle, ale ten opice natolik roztrhaly, že balík vypadal velice neutěšeně. Biggles ho svázal, tak pevně jak mohl, a obrátili se na zpáteční cestu.

Sestup svahem jim netrval ani hodinu, a brzy byli dole mezi ostatními. Ginger s Hamidem mezitím přinesli rubíny. Toxan právě předváděl svůj poklad zrzkovi. Protože kameny samozřejmě nebyly vybroušené, nebyl jejich vzhled nijak přitažlivý, ačkoli podle Toxana byly prostě úžasné.

Do tábora již dorazili i Bira Shah, Mata Dhinn a Ram Shan, kteří se vrátili chvíli před Bigglosem a Bertiem. Zatím ani nestačili rozbalit svůj náklad. Kdy pan Poo uviděl pytel, který Biggles přinesl, radostně vykřikl. Bigglose však již zajímalo něco jiného.

„Zvládli jste to v rekordním čase,“ usmál se na Bira Shaha. „Nečekal jsem vás před soumrakem.“

„Našli jsme dobrou sloní stezku, sáhibe. Míří přímo k jezeru s modrou vodou.“

„Neviděli jste Číňany?“

„Ne. Jednou jsme z dálky zaslechli výstřel, ale neviděli jsme vůbec nikoho.“

„Možná, že stříleli na něco k obědu,“ řekl Biggles. „Pověděli jste sáhibovi u jezera, k čemu tady došlo?“

„Řekli jsme mu všechno. Když jsme přišli, měl strach. Při letu nad *nullah* viděl jenom Číňany, a protože nevěděl, co dělat, letěl sem podruhé a chtěl letět znova.“

„Nemohl nám pomoci. Řekli jste mu, že se vydáme na zpáteční cestu, hned jak získáme jídlo, a že nám cesta potrvá dva nebo tři dny, protože nemůžeme postupovat rychle?“

„Řekli, sáhibe. Čeká.“

„Dobrá. Udělali jste to dobře.“

„Řekl bych, že jsme všichni udělali dobře,“ ozval se Toxan, na jehož zdraví mělo setkání s rubíny téměř zázračný vliv. Také pan Poo, který se probíral v nefritových soškách, vypadal, že dostal novou chuť do života, a Biggles zauvažoval o silném vlivu duševní pohody na tělesné zdraví.

„Kdy vyrazíme?“ zeptal se Ginger.

„Nevidím důvod, proč bychom se neměli dát na cestu hned. Už tu stejně nemáme co dělat. Do soumraku ještě zbývá několik hodin světla, a měli bychom je využít. Ať už vyrazíme ráno nebo večer, stejně musíme strávit nejméně jednu noc v džungli. Nemělo by nám záležet na tom, jestli ty noci budou dvě nebo jen jedna. Čím dříve se dostaneme zpátky k jezeru, tím lépe.“

Všichni s ním souhlasili.

„Ale než vyrazíme, mohli bychom se trochu najíst,“ prohlásil Biggles s úsměvem. „Je snazší nést jídlo v žaludku než v batohu na hřbetě. A navíc mám sám hlad jako vlk.“

„Když jsme šli dolů pro rubíny, doplnili jsme vodu,“ ozval se Ginger. Naklonil se k Bigglesovi a tiše dodal: „Udělalí jsme i tu druhou práci, jak jsi říkal.“

„Dobře. Takže jsme připraveni všichni.“

Když otevřeli tlumoky s jídlem, poznali, že Algy měl skutečně starost, aby nevyhladověli. Poslal jim pořádnou dávku sucharů, konzervované šunky, plechovek s hovězím, sardinek a přidal také sklenici džemu. Nezapomněl ani na čaj, cukr a kondenzované mléko.

„Myslím, že šálek čaje si už můžeme dovolit,“ řekl Biggles. „Když budeme přikládat na oheň jen suché dříví, mnoho kouře tím nenaděláme. A jestli jsou Číňané už hlouběji v džungli, neviděli by ani dýmající sopku. Jak daleko je to odsud ke sloní stezce, kterou jste objevili, Bira Shahu?“

„Měli bychom se k ní dostat do setmění.“

„Jseš si jistý, že k ní znovu najdete cestu?“

Gónd se zatvářil dotčeně.

„Jsem lovec, sáhibe,“ řekl. „Já nebloudím!“

Bertie rozdělil potraviny, všichni se dosyta najedli a zapili jídlo silným sladkým čajem.

„Když člověk potřebuje tolik energie jako my, není nic špatného na tom, že zkažíme čaj cukrem,“ prohlásil Biggles. „Sice nám bude ještě větší horko, ale cukr nás udrží při životě, až budeme padat únavou. A vypijte čaj horký.“

Když dojedli a dopili, rychle dokončili přípravu na cestu. Nespotřebované jídlo putovalo zpět do tlumoků. Toxana uložili na nosítka, jichž se ujali čtyři Góndové. Pátý je doprovázel a byl připraven ke střídání. Biggles uspořádal pochodový tvar takto: Bira Shah kráčel první jako vůdce. Za ním šel Hamid Khan, jenž měl v případě potřeby uvolňovat cestu svojí *kukri*. Následoval Biggles s puškou, za ním Góndové s nosítky a

potom pan Poo se zrzkem, jenž mu pomáhal přes špatně schůdná místa. Vzadu jistil průvod Bertie s Toxanovou puškou.

Vyrazili vpřed a drželi se těsně při okraji rokliny, kde nebyl porost tak hustý, jako uprostřed džungle. Postupovali samozřejmě pomalu, zastávky však dělali jen zřídka a krátké. Díky tomu – jak správně odhadl Bira Shah – je soumrak zastihl na široké, poměrně pohodlné stezce, kterou udusali divocí sloni při svých cestách za potravou a hlavně za vodou.

Vzápětí padla tma. Skupina se zastavila, přichystala se ke spánku a než vyšel měsíc, bděl jediný muž, který měl stráž jako první.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

BIGGLES OBĚTUJE STAN

Za úsvitu, který sliboval další žhavý den plný slunce, se rychle nasnídali a vyrazili dál. Góndové, kteří se střídali u nosítek, byli úžasní. Místo toho, aby si stěžovali na námahu, byli zjevně pyšní na úkol, který jim byl svěřen. Pan Poo snášel náročnou cestu mnohem lépe, než se dalo usuzovat z jeho křehkého vzhledu. Starcovy nohy patrně vzpružil nález pokladu. Ginger, jenž dosud pravidelně polykal léky, už návrat horečky nepocítil.

Pochod po sloní stezce byl samozřejmě mnohem plynulejší než by byla cesta džunglí, to však neznamenalo, že by byl snadný. Ačkoli sloni projevovali mimořádný instinkt při obcházení překážek, řadu míst, především těch vlhčích, rozdupali na nevábne bahnisko.

Biggles sledoval, jak ubíhá čas, a protože věděl, že přehnaně rychlé tempo jen málokdy zkrátí trvání cesty, ohlašoval po každé hodině pouti krátký, asi desetiminutový odpočinek.

O těchto přestávkách vybíhal vždy jeden z Indů kupředu na malý průzkum, protože o nepřátelích sice dlouho neslyšeli, ale nesměli zapomínat na jejich přítomnost. Biggles, přestože na sobě nedával nic znát, měl obavy, aby si sloní stezku nevybrali k přesunu také Číňané. Bylo dost pravděpodobné, že na ni v džungli narazili také oni a pak by hrozilo jeho průvodu značné nebezpečí. Žádný důkaz o přítomnosti cizích lidí se však neobjevil.

Potom se přiblížil další soumrak a bylo zřejmé, že nezbyde než strávit ještě jednu noc v džungli. Bira Shah se vydal na poslední průzkum a po návratu všechny potěšil. Oznámil totiž, že jezero leží velice blízko a že k němu dojdou zítra časně ráno.

Biggles naléhal na dokončení pochodu a chvíli šli za tmy, ale pak Bira Shah velitele přesvědčil, že pokračovat v cestě není ten nejlepší nápad. Dočkali se dokonce východu měsíce, ale klenbou stromů k nim dolů pronikalo tak málo světla, až klopýtající a unavený Biggles uznal, že domorodec má pravdu.

Vybalili proto zásoby, najedli se a uložili se ke spánku. Dřív než usnuli, vzal si ještě Biggles slovo. Vysvětlil všem, co hodlá udělat, až proniknou k jezu. Toxan nutně potřebuje ošetření v nemocnici a proto expedice rychle skončí. Musí dopravit Toxana do města a pak se už nebudou vracet. Bigglese zajímalo, zda se lovci s dostatečnou zásobou potravy budou schopni vrátit domů. Indové ho ujistili, že s tím nebudou mít žádné potíže, ale byl na nich znát smutek. Řekli Bigglesovi, že je trápí blížící se rozchod po tak báječném lovu. Biggles jim vnutil všechny rupie, které měl u sebe, a slíbil jim stan a všechno, co v něm zůstane, až odletí.

Těsně před rozedněním byli na nohou. Čekala je poslední část cesty. Pochopitelně se všichni, snad s výjimkou Indů, těšili, až skončí cesta, která pro ně byla plná útrap a strádání v nezvyklém prostředí a nesnesitelném vedru. Modré jezero leželo pouze míli před místem jejich noclehu. Když se nad nimi rozestoupil strop větví a objevilo se modré nebe, zrychlili krok, neboť se nemohli dočkat, až spatří otevřený prostor, a hlavně vodní hladinu.

Bira Shah, který krácel s odstupem první, ji zahlédl nejdříve. Ostatní si všimli, jak se náhle zarazil, přikrčil se a vyrazil k nim zpátky s varovně vztyčenou rukou.

„Co se děje?“ vyhrkl Biggles.

„Čínani, sáhibe. Jsou ve vašem táboře.“

„Všichni stát!“ sykl Biggles a otočil se k průvodu.

„Nesnažte se je spatřit, jinak spatří i oni vás.“

Doprovázen Bira Shahem a Hamidem vydal se plíživým krokem ke břehu jezera na průzkum.

Brzy poznal, že se k vodě dostali jen asi půl míle od místa, kde stál jejich stan. Na místě kde zastavili, měli dobrý úkryt a

na stan i na letadlo houpající se opodál na hladině měli odsud ničím nerušený výhled. Užasle pozorovali hlouček čínských vojáků, shromážděných u stanu.

„Co tam ti lotři dělají?“ zeptal se vystrašeně Ginger. Měl k obavám důvod, neboť mezi vojáky stál Algy.

„Jsou tu asi jen krátce,“ sykl Bigles. „Právě se pokoušejí posunky dohovořit s Algym. Nemyslím si, že tu zůstanou příliš dlouho.“

„Komplikovaná konfigurace, že, starouši,“ vyjádřil se k věci Bertie slovy lorda a vzdělance.

„Nemusí to být tak zlé, jak se na první pohled zdá.“

„Jemináčku, co bys chtěl horšího? Co Algy? Co uděláme?“

„Dojdu pro letadlo a přesunu ho sem.“

„Ty? A kdo ještě?“

„Nikdo. Tuhle švandu podstoupím raději sám. Ty si vezmi moji pušku.“

„Půjdeš bez ní?“ zatvářil se Bertie nechápavě.

„Jasně. Nebudu ji potřebovat. Co by mi ostatně byla platná proti těm vojákům, jestliže se rozzuří? Myslím, že tahle situace zaskočila především je. Když viděli nad roklí náš letoun, museli vytušit, že nějak souvisí s jejich přítomností, ale nechápali jak. Myslím, že je ani nemohlo napadnout, oč nám jde. Pokud by však mezi námi poznali pana Poo, hned všechno pochopí. Ale řečma jen maříme čas. Schovejte se a v žádném případě se neukazujte. Vráťím se sem s letadlem a vy buďte připraveni k co nejrychlejšímu nástupu na palubu.“

„Co náš stan? Necháš jim ho? Slíbil jsi ho přece Indům.“

„Je možné, že ho taky dostanou. Není v něm nic, co by pro nás mělo nějakou zvláštní cenu. Většinu věcí máme přece v letadle. Zůstaňte tu v klidu.“

Rozloučil se. Stiskl ruku každému z mužů, kteří výpravě tolik pomohli, a vykročil po břehu jezera. Nesnažil se krýt a právě naopak si začal vesele pohvizdovat, aby ho uviděli všichni, kdož stáli poblíž letadla. Rozhodl se pro takový

postup, aby donutil čínské vojáky přemýšlet, co se to k nim blíží za veselou kopu. Uvažoval, že bude mnohem lepší, když budou přemýšlet, než kdyby začali cvakat uzávěry pušek.

Podařilo se. Vzkročil do tábora, jakoby se právě vracel z ranní procházky kolem jezera. Vojáci se nepohnuli, jen na něj civěli prázdnýma očima s výrazem, který silně připomínal důvtip, zračící se ve zraku dobytčat. Prošel kolem nich, aniž by o některého jen zavadil pohledem a lhostejně kývl na Algyho.

„To jsem rád, že tě zas vidím,“ zamumlal Algy.

„Co tu dělají ti chlapi?“

„Zatím nedělají nic. Podle mne potřebují jídlo. Přišli před chvílí a od té doby očumují, jako by zjišťovali, jestli jsem sám, a proč. Víš, že už tady jednou byli?“

„Samozřejmě.“

„Tak proč jsem jdeš sám a beze zbraně?“

„Je to tak lepší. Nemělo by smysl přesvědčovat je, že se jich bojíme.“

„Kde jsou ostatní?“

„Na opačném konci jezera.“

„Poo je s nimi?“

„Jistě.“

„Řekni mi co chystáš.“

„Vezmu si letadlo a všechny naložím.“

„Myslíš, že to vojáci dovolí?“

„Zkusím to. Myslím, že neuvěří, že bychom jim tu nechali náš krásný stan. Dívej se, jak se blufuje.“

Biggles se otočil k Číňanům, otevřel ústa a několikrát do nich bodl nataženým ukazováčkem, jako by se jich ptal, jestli chtějí jíst.

Čínský velitel náhle projevil o nově příchozího zájem a dal najevo souhlas.

„Dobrá,“ otočil se Biggles k Algymu. „Přitáhni stroj ke břehu a najdi tam krabici sucharů. Sám už na břeh nevystupuj, jen mi ji podej.“

Odraz letadlo, ale ne moc daleko od břehu a posad se do kokpitu, abys byl připraven okamžitě odstartovat.“

„Jdu na to.“

Číňané se nehýbali. Algy přitáhl letoun ke břehu, vstoupil na palubu a znovu se objevil s velkou krabicí sucharů. Biggles si ji od něj vzal a podal ji veliteli, který okamžitě odtrhl víko, aby zjistil, co je uvnitř. Zraky všech vojáků se upřely na krabici, takže nebylo pravděpodobné, že by si některý z nich všiml, jak Algy smotává kotevní lano. A jestliže si toho snad některý voják přece jen všiml, nepřikládal tomu žádný význam.

Ve tváři čínského velitele zazářilo štěstí. Začal vytahovat z krabice suchary, Biggles bez nejmenšího náznaku spěchu přikročil k letadlu, nastoupil do kabiny a zavolal na Algyho: „Máme hotovo. Startuj!“

Nepřátelští vojáci odtrhli užaslé oči od anglických sucharů a zahleděli se na letadlo, jehož motor právě naskočil. Jinak se ani nepohnuli. Jak Biggles zcela správně předpokládal, nepovažovali za možné, že by se dva muži v letadle, které se právě rozjíždělo, nevrátili ke svému krásnému stanu na břehu.

Biggles si v pilotní kabině vyměnil místo s Algym. „Převezmu řízení,“ řekl. „Vím přesně, kam namířit.“ Pozoroval ve zpětném zrcátku, jak Číňané stojí na břehu, hledí za letadlem a žvýkají suchary.

„Máš pořád dobré nervy,“ ocenil jeho klid Algy.

Biggles se ušklíbl. „Nic na tom není. Ti mládenci totiž ještě nepochopili, co vlastně chceme. Pochopí to, až uvidí nastupovat do letounu ostatní.“

„To budeme pořád ještě na dostřel.“

„Ve střelbě jim nezabráním. Budeme však v takové vzdálenosti, že by nás jen s obtížemi zasáhl člověk, který to s puškou dobře umí. Podle toho, jak jsem je viděl střílet na medvědy, pochybuji, že dokáží trefit stoh slámy na sto kroků.“

Biggles pojížděl s oboživelníkem po klidné vodě dost pomalu. Nikam nespěchal a nerozjížděl se ke startu, protože vzdálenost k čekajícím byla malá. Teprve, když bylo letadlo na úrovni skupiny jeho přátel, mírně přidal plyn, nechal letoun poskočit vpřed a těsně před dojetím stočil letadlo bokem ke

břehu tak, aby byly vstupní dveře zakryty trupem a nebylo na ně vidět z opačné strany jezera.

Algy skočil do mělké vody a křikl na ostatní: „Pojďte!“

Nikdo se nenechal dvakrát pobízet. Toxana vnesli dovnitř na nosítkách jako prvního, a uložili ho na podlahu co nejpohodlněji.

Biggles mu se smutným výrazem sdělil, že jeho pušku nechal jako dárek Hamidovi, ale hledač rubínů velkodušně mávl rukou. To již nastupoval pan Poo, kterého usadili v kabině. Následoval zrzek a Bertie a také jejich loučení s Indy bylo krátké. Na Bigglesův pokyn hodil Bertie všechny zbývající zásoby potravin domorodcům, kteří na břehu čekali, až se stroj pohne.

V té době již vojákům zřejmě došlo, že byli nějak obelštěni, ačkoli možná dosud přesně nechápali, proč. Vydali se totiž po břehu směrem k letadlu. První si jich všiml Biggles a zavolal na Indy, aby si pospíšili, nebo je Číňané chytí.

„V mé vlastní džungli nikdy, sáhíbe,“ křikl Bira Shah.

Hamid mlčel, ale přejel prstem po ostří své *kukri* a roztáhl rty v krutém úsměvu.

„Bude lepší vypadnout,“ řekl Algy, který si jako první všiml, jak se někteří Číňané zastavují, zvedají pušky a míří na ně.

Potom padl první výstřel, ale užaslí vojáci nedokázali udržet mušku v klidu a jejich střelba podle toho vypadala. Kulky padaly na hladinu jezera daleko od hydroplánu, což se dalo poznat podle malých vystřikujících gejzírů. Muži v letadle však nepochybovali, že nastal čas odletu. Zrzek přibouchl dveře, Biggles přidal plyn a Algy se rozesmál. Stroj se naposled rozeběhl po modré hladině a odpoutal se od ní. Byl před ním první úsek cesty domů, let do Dillí, vzdáleného odtud asi dvě stovky mil.

Tam, zatímco do nádrže letadla tryskalo palivo, dopravili kapitána Toxana do nemocnice. Jeho zranění vysvětlili lékařům i indickým úředníkům jako nehodu při lovu. Případ výstřelu,

který náhodně vyšel z pušky při střelbě na zvěř byl tak pravděpodobný, že se s ním všichni spokojili. Verze získala na důvěryhodnosti, když jediný pochybující úředník uviděl improvizovaná nosítka...

Rubíny ponechal Toxan v Bigglesově opatrování a dohodli se spolu, že si je vyzvedne, až bude natolik v pořádku, aby mohl vyrazit domů do Británie. Ušetřil si tím obtížné vysvětlování a dohady.

Tak skončil krátký Bigglesův výlet do země, kde se narodil. Další dny již probíhaly bez sebemenšího vzrušení. Po návratu do Anglie předal Biggles nefritové sošky a rubíny, které podléhaly clu, na celnici k ohodnocení, a dokonce využil svého služebního postavení, aby zkrátil obvykle nekonečné úřední formality.

Z letiště pak s panem Poo odjeli všichni do Bigglesova bytu, odkud Biggles ihned zatelefonoval do Scotland Yardu brigádnímu generálovi Raymondovi.

„Tady je Bigglesworth, pane,“ ohlásil se do telefonu. „Myslel jsem, že by vás třeba potěšilo, kdybych vám oznámil, že jsme zase doma.“

Na chvíli se odmlčel, poslouchal.

„Ano, pan Poo je s námi,“ řekl pak. „Přivezli jsme ho s sebou, jak jste chtěl, ale jeho ubytování už necháme na vás. Potíže? Vůbec žádné, pane. Všechno šlo hladce. Rozurním, pane.“

„Jede rovnou sem,“ oznámil ostatním, když zavěsil.

„Promiňte, ale rozuměl jsem vám správně, když jste říkal, že nebyly žádné potíže?“ zeptal se zdvořile pan Poo.

„Ovšemže jste rozuměl dobře. Co jiného jsem mu měl říci? Proč bych měl někoho nudit bezvýznamnými podrobnostmi? Vy jste tady, a o nic jiného mu nešlo.“

Pan Poo zavrtěl vážně hlavou. „Jací tady žijí divní lidé,“ zamumlal.

„No, myslím, že už jiní nebudeme,“ ušklíbl se Biggles, sáhl po cigaretě a zapálil si.

„Potíže?“ dodal po chvíli. „Ano, máte vlastně pravdu. Ti vaši černí medvědi měli potíže. Veliké. Bylo mi jich vážně líto...“

OBSAH

Biggles jede domů
Stačí najít Číňana
Operace „Pan Poo“
Modré jezero
První stopa
Tygr!
Návštěva u jezera
Ginger v akci
Smrt v úžlabině
Vedro, požár a horečka
Biggles opět na scéně
Žlutí vojáci a černí medvědi
Hra na schovávanou
Hamidovo mistrovství
Opičí poklad
Biggles obětuje stan

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES V INDII

z anglického originálu BIGGLES GOES HOME

Edice Hrdinové vzdušných bitev 33

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Pavel Kaas

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4 jako svou 681. (111.) publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-85773-86-4

BIGGLES v INTERNETU

Informace o Bigglesovi v jazyce českém jsou nyní dostupné také uživatelům nejmodernější sdělovací a informační techniky – Internetu. Je na tom pozoruhodné, že iniciativa vzešla od milovníka Bigglesových dobrodružství, který se spojil s nakladatelstvím T&M a shromáždil řadu základních informací.

Soubor obsahuje.

Bibliografii českých titulů vydaných ve standardní řadě po roce 1989.

Úplný seznam původních vydání Bigglesových titulů v Anglii.

Ukázky knih a časopisů, které vycházejí v zahraničí.

Vývoj vydávání Bigglesových příběhů v českém jazyce, včetně charakteristiky nejdůležitějších nakladatelství.

Co nás v nejbližší době čeká.

Listárna.

Na čem se létalo.

Nejdůležitější hrdinové Bigglesových příběhů.

Soubor bude na Internetu k dispozici od konce prvního pololetí 1998 a najdete ho pod značením:

www.geocities.com/Area51/Zone/9479

HLEDEJTE!